

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid

Usuline ärkamine ja usupuhastus

Mark Finley

juuli, august, september
2013

Originaali tiitel:
Mark Finley
Revival & Reformation

Mark Finley
Usuline ärkamine ja usupuhastus

Tõlge: AKEL 2013
Tõlkija: Mall Kaaver
Toimetajad: Andres Ploompuu, Ly Kaasik
Kujundaja: Indrek Ploompuu

Trükkis: Vali Press

Sissejuhatus

Usuline ärkamine ja usupuhastus

Püha Vaim püüab tuua oma rahva iga põlvkonna südames esile ärkamise. Ärkamine on tegevus, igapäevane kogemus. Igaüks meist peaks saama öelda vana kirikulaulu sõnade kohaselt: „Valmis ekslema, Issand, tunnen ma; valmis andma ennast Jumalale, keda armastan.” Sügaval endas teame, et need sõnad on õiged.

Meie süda on tõepoolest valmis ekslema. Meie meeled eemalduvad igavesest ilmaliku suunas. Meie mõtted pöörduvad kergesti taevaselt maisele. Liiga sageli näime olevat aheldatud sügavalt juurdunud harjumuste külge. Aeg-ajalt teevad meie oma hoiakud ja reaktsioonid meid nõutuks.

Ja seda sellepärast, et patu tulemusena on meie loomus rikutud (Jr 17:9). Meile on iseloomulik kalduda oma teed (Js 53:6). Koos apostel Paulusega hüüatame: „Oh mind õnnetut inimest!” (Rm 7:24) ning koos Taavetiga anume: „Elusta mind oma heldust mööda” (Ps 119:159).

Elustamine, äratamine on tervenisti Jumala heatahtlikkus, mis otsib võimalust süvendada Tema suhet meiega. Elustamisinitsiatiiv on Temalt. Tema Vaim loob meis igatsuse. Tema Vaim veenab meid meie vajaduses. Tema Vaim näitab Jumala headust ja armu.

Kogu ajaloo jooksul on Jumala Vaim võimsalt tegutsenud ärkamise nimel. Kui Iisrael eemaldus Jumala plaanist ja eesmärgist, kasutas Jumal noort kuningat Joosijat selleks, et juhtida rahvas Jumala juurde tagasi, ning järgnes võimas vaimulik ärkamine. Templi sisseõnnistamisel ütles Jumal Saalomonile: „Ja kui siis minu rahvas, kellele on pandud minu nimi, alandab ennast ja nad palvetavad ja otsivad minu palet ning pöörduvad oma kurjadelt teedelt, siis ma kuulen taevast ja annan andeks nende patu ning säästan nende maa” (2Aja 7:14). Jumala südameigatsuseks oli, et Iisrael täidaks vaimuliku ärkamise tingimused, kogeks ärkamise jõudu ning ilmutaks Tema armastuse valgust kogu maailmale.

Siis, kui Jumala rahvas vastas Jumala üleskutsetele ärgata, tegutses Ta võimsalt nende heaks. Sama kehtis Uue Testamendi aegse kristliku koguduse kohta, protestantliku reformatsiooni ja Kristuse teise tuleku liikumise kohta. Sama on tösi ka Jumala lõpuaja rahva kohta. Tema Püha Vaim valatakse oma täiuses välja ja maa läheb „valgeks tema auhiilgusest” (Ilm 18:1).

Käesoleva veerandaasta õppetükid pööravad tähelepanu vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse erinevatele tahkudele. Koos uurime selliseid kü-

simusi nagu: Millistel tingimustel valab Jumal välja oma Vaimu? Kas Jumal ootab mingit maagilist momenti, et valada oma Vaim välja lõpuaja kogudusele? Mida tähendab elada Vaimuga täidetud elu? Kas on midagi, mida me saame teha, et töötada Jumalaga koos selleks, et saada Püha Vaimu väljavalamist nüüd? Kust kohast algab vaimulik ärkamine ja usupuhastus?

Ellen G. White kirjeldas vaimuliku ärkamise tähtsust järgmiste sõnadega: „Ärkamine tõelisele jumalakartusele on suurim ja hädapäraseim kõigist meie vajadustest.” – *Valitud kuulutused*, 1. raamat, lk 121. Taevas peab vaimulikku ärkamist esmatahtsaks. Mis saaks olla tähtsam? Sellel veerandil, kui räägime palvest ja ärkamisest, Sõnast ja ärkamisest, tunnistustööst ja ärkamisest, lõpetatud tööst ja ärkamisest ning teistest sellistest teemadest, palvetagem, et Jumal räägiks meie südames võimsalt ning tõmbaks meid endale ligemale.

Miks mitte avada süda Püha Vaimu mõjule just nüüd? Miks mitte paluda Temal teha midagi täiesti erilist meie elus täna? Tema vastab sinu palvetele ning taevased õnnistused voogavad sulle sel moel, kuidas sa pole isegi ette kujutanud.

*Connecticutist (USA) pärit Mark Finley on rahvusvaheliselt tuntud evange-
list. Aastatel 2005 – 2010 oli ta Peakonverentsi aseesimees. Pärast täiskohaga
töölt pensionile jäämist sai temast Peakonverentsi esimehe abi ning ta töötab
osaajaliselt vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse initsiatiivgrupis. Pastor Fin-
ley ja tema naise Ernestinel on kolm last ja kaks lapselast.*

Usuline ärkamine: meie suur vajadus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 3:14 – 21; Hb 12:7 – 11; Mt 25:1 – 13; Sk 3:1 – 5; Ül 5:2 – 5.

Meelespeetav tekst: „Ennäe, ma seisan ukse taga ja koputan. Kui keegi kuuleb mu häält ja avab ukse, siis ma tulen tema juurde sisse ning söön õhtust temaga ja tema minuga” (Ilm 3:20).

Laodikea on viimane kogudus Ilmutuseraamatu seitsme koguduse reas. Nimi Laodikea tähendab „rahvaste kohus”. See on sobiv sümbol Jumala lõpuaja rahva jaoks.

Laodikea linn asus Türgi edelaosa ühes juurdepääsetavas orus. See oli tähtis finantspealinn, moemeka ning hariduse- ja ravikeskus. Selle linna elanikud olid iseseisvad, ennast usaldavad ja rikkad.

Sellel linnal aga puudus üks oluline loodusressurss – vesi. Vesi tuli mööda Rooma akvedukti toru, linnast mitme kilomeetri kaugusel lõuna pool paiknevast allikast. Ajaks, mil vesi linna jõudis, oli see leige. Jeesus kasutas seda sümbolikat oma lõpuaja koguduse leige olukorra kujutamiseks; Ta kirjeldas kogudust enesekindlana, enesega rahulolevana, loiu ja vaimulikult ükskõiksena. Tegemist on kogudusega, kes on kaotanud kire. Tegemist on kogudusega, kes vajab vaimulikku taasaelustamist.

Kõigest hoolimata on Laodikea sõnum lootusrikas. Kristus räägib oma rahvale armastuses, pakkudes neile nende südame vajaduste ja sügavaimate vaimulike igatsuste rahuldamist.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 6. juuliks.

Ilm 2. ja 3. peatükis kirjeldatakse seitset kogudust; Jeesus tutvustab ennast igaühele neist sellise nimega, mis vastas nende vaimulikule olukorrale. Nimedes, mida Ta kasutab sõnumis Laodikea kogudusele, heliseb kindlustunne, et vaimulikult taaselustatakse kõik need, kes Tema hoiatust tähele panevad.

Loe järgnevad salmid Piiblist (Ilm 3:14, 15; 2Kr 1:20; Jh 3:10, 11; Kl 1:13 – 17). Mida sa arvad, miks kasutab Jeesus nimesid „Aamen”, „ustav ja tõeline Tunnistaja” ja „Jumala loomise Algu” siis, kui Ta pöördub Laodikea koguduse poole?

Ilm 3:14 „loomise” kohta kasutatud kreekakeelne sõna on *arche*, mis võib tähendada „algust” selles mõttes, et see, kellele nii viidatakse, on teatud sündmuse või tegevuse alustaja. Selles kontekstis viitab *arche* Jeesusele kui Algusele ehk kõige oleva esmapõhjusele. Teisisõnu, Tema on Looja (Jh 1:1 – 3; Ef 3:8, 9).

See on äärmiselt tähelepanuväärne. Jeesus, Tema, kes ütles ja maailm tuli esile, Tema, kes lõi maa, Tema, kes ütles ja elu hakkas olema – seesama Jeesus räägib Laodikeale lootusest. Kõikvõimas Looja suudab luua uue elu. Tema saab meie südames taasluua uued vaimulikud igatsused. Tema saab teiseks muuta meie vaimuliku elu.

Loe 2Kr 5:17 ja Gl 6:14, 15. Mida tähendavad need salmid sinu jaoks isiklikult?

Miks on Laodikea sõnum lootusesõnum? Mis on karmi noomitust sisestav osas sellist, mis sind julgustab? Milline siintoodud kolmest Jeesuse nimest on sulle isiklikult kõige lähedasem ja miks?

Loe Ilm 3:15, 16. Miks Jeesus Laodikea kogudust nii karmilt noomib? Mida tähendab olla leige? Milliseid teisi sõnu võinuks Jeesus kasutada „leige olema” asemel?

Kommenteerides Ilm 3:15 ja 16 märgib Ellen G. White: „Sõnum Laodikea kogudusele käib kõige otsustavamalt nende kohta, kelle usuline kogemus on tuim, kes ei esita otsustavat tunnistust tõe poolt.” – *Piibli kommentaarid. SPA poolt välja antud*, 7. kd, lk 962. See avaldus köidab tähelepanu. Tuim usuline kogemus on selline, mis on elutu. Sellel on kristluse väliskest, kuid puudub sisu. Sellel on väline vorm, aga puudub elujõud. Laodikealased ei ole ketserid ega tulised fanaatikud; nad on lihtsalt vaimulikult ükskõiksed. Laodikealased näivad olevat kõlbeliselt head inimesed. Neil on (Pauluse sõnade kohaselt) „jumalakartuse nägu, aga... on salanud selle vae” (2Tm 3:5). Jeesus rääkis omaaja religioossetest inimestest, kes austavad [Teda] „huultega, nende süda on aga [Temast] kaugel” (Mt 15:8).

Loe Hb 12:7 – 11; lb 5:17 – 19; Ps 94:12 ja Õp 29:15, 17 ning kirjelda, mida peab Jumal silmas siis, kui Ta noomib.

Meie Issand armastab oma rahvast liiga palju selleks, et lasta neil kergesti hukkuda. Ta teeb, mida saab, et sütitada nende südames vaimulik leek. Tema kõva noomitus tuleneb veel kõvemast armastusest. Ta nuhtleb ainult sellepärast, et Ta igatseb meid ravida. Prohvet Hoosea sõnadest kajab koos meeleparandusele kutsumisega vastu just see mõte: „Tulgem, pöördugem Issanda poole, sest tema on meid murdnud ja tema parandab meid; tema on meid lõõnud ja tema seob meid!” (Ho 6:1).

Kas Jumal on kunagi kasutanud valulikke, lausa piinarikkaid kogemusi selleks, et sind alandada ja Temale ligemale tõmmata? Mida õppisid neist kogemustest sellist, mis ideaalis tagab, et sul enam neist läbi minna ei tule?

Selle vahel, mida laodikealane ütleb ja teeb, on lõhe. Veelgi suurem lõhe on laodikealase vaimulikus kogemuses: üks asi on see, mida ta arvab, et tal on, teine aga see, mis tal tegelikult on.

Loe Ilm 3:17. Kuidas laodikealane ennast ise hindab? Millise hinnangu annab tema kohta Jumal? Mida sa arvad, kuidas saavad inimesed olla oma vaimuliku olukorra suhtes nii pimedad? Mil moel võime olla pimedad oma vaimuliku olukorra suhtes?

Saatana üks saatuslik pettus on meid pimestada meie vaimulike vajaduste tegelikkuse suhtes. Mõned usujuhid Jeesuse ajal olid pimedad oma vaimuliku vaesuse suhtes. Nad olid Piiblit luguvad, hingamispäeva pidavad, kümnist andvad „koguduse” liikmed, kes ootasid Messia tulekut. Ometi olid nad pimedad sedalaadi vaimuliku kuningriigi suhtes, kuhu Tema tahtis neile kohta näidata. Jeesus nimetas neid „sõgedateks teejuhtideks” („pimedateks teejuhtideks”, Mt 23:24 NKJV). Paulus kirjutas kogudusele Korintoses neist, „kellel praeguse aja jumal on mõtted sõgestanud” („kelle meeled praeguse aja jumal on pimestanud”, 2Kr 4:4 NKJV). Just seepärast ütles Jeesus, et Ta tuli „kuulutama... pimedatele nägemist” (Lk 4:18). Jeesus parandab, juhul kui me Tal seda teha lubame, vaimuliku nägemisvõime, mille oleme kaotanud. Iga kord, kui Jeesus (Uues Testamendis kirja pandu kohaselt) avas pimedate silmad, väljendas Ta igatsust avada meie mõistuse silmad, et suudaksime näha Teda selgesti.

Loe Mt 25:1 – 13. Milliseid ühisjooni on rumalate neitsite ja Laodikea koguduse liikmete vahel?

Kuidas oled leidnud – mil moel saad olla vaimulikult ärkvel? Mida sa arvad, miks on nii kerge muutuda vaimulikult ükskõikseks? Milliseid teid on usulise apaatia minemalöömiseks?

Laodikealaste jaoks on lootust, samuti nagu on lootust kõigi jaoks, keda on haaranud vaimulik apaatia ja ükskõiksus. Meie Issandal on jumalik ravi. Tõsiasi, et Issand räägib oma kogudusega, näitab, et lootus on koguduse jaoks olemas *juhul, kui Tema rahvas võtab vastu ja teeb Tema nõuande kohaselt.*

Mõlguta mõtteid Jeesuse nõuande üle Ilm 3:18, 19. Mida mõtleb Jeesus siis, kui Ta räägib „tules proovitud kullast”, „valgete rõivaste” kandmisest ning „silmasalvist”, millega võida silmi? (Vaata ka 1Pt 1:7; Sk 3:1 – 5; Ilm 19:7 – 9; Ef 4:30.)

„Jeesus astub ukse tagant ukse taha, seisab iga hingetempli ees, andes teada: „Ma seisan ukse taga ja koputan.” Otsekui taevane Kaupmees avab Ta oma varandused ja hüüab: „Osta minu käest tules proovitud kulda, et sa saaksid rikkaks, ning valgeid rõivaid, et end nendega riietada ja et ei saaks avalikuks sinu alastioleku häbi.” Kuld, mida Ta pakub, on puhas, palju hinnalisem kui Oofiri kuld, sest selleks on usk ja armastus.

Valged riided, mida Ta kutsub inimesi kandma, on Tema õiguse rüü, ning võideõliks, millega võida, on Tema armu õli, mis annab pimedale ja pimeduses olevale inimesele vaimuliku nägemise, et ta saaks vahet teha Jumala Vaimu ja vaenlase vaimu tegevuse vahel. Ava uks, ütleb suur Kaupmees, vaimulike rikkuste omanik, ning aja minuga asja. Mina, sinu Lunastaja, olen see, kes annab sulle nõu minult osta.” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7. august 1894.

Ellen G. White tsiteerib Ilm 3:20 Jeesuse ütlust „Ma seisan ukse taga ja koputan.” Jeesus koputab; Ta ei murra ust maha ega raja jõuga teed sisse. See tähendab, et lõpuks, vaatamata sellele, mida Jumal on valmis meie heaks tegema, peame meie langetama valiku lasta Ta sisse. Küsi endalt: „Kui palju vastupanu osutan ma Temale ukse avamisel?” Kui sa seisad vastu, siis küsi endalt: „Miks?” Mis hoiab sind tagasi? Millist pattu, millist enesehellitamist ei taha sa käest anda või mis on see, mida on sinu meelest nii raske ära anda?

Võrdle Ilm 3:20 Ül 5:2 – 5ga. Mis on ühe ja teise puhul sarnane? Mida väljendavad need tekstilõigud Jumala armastusest?

Õhtusöök Lähis-Idas oli ja on senimaani äärmiselt tähtis. Kui päevatöö oli läbi ja inimesed pöördusid põldudelt tagasi koju õhtustama, kogunes kogu perekond laua ümber. Enamasti elasid veresugulased koos. Õhtusöögist osavõtjate arv võis olla sageli üsna suur. Vanaisa ja vanaema, vennad ja õed, tädid ja onud, venna- ja/või õelapsed, onu ja/või tädi pojad-tütred kogunesid kokku – kogunesid täiskasvanud ja lapsed. Sellisel suurel kokusaamisel pärast kõva päevatööd pajatati lugusid, jagati kogemusi ja anti nõu. See oli vendluse ja ühtekuuluvuse aeg. See oli peresoojuse ja läheduse aeg. Jeesus igatseb meiega sarnast vendlust, ühtekuuluvust.

Kuidas väljendab Kristuse töötus Ilm 3:21 Tema südamesttulevat igatsust meist igaühe järele?

Ilmutuseraamatus mainitakse Jumala trooni enam kui neljakümnel korral. Mitte üheski teises Piibli raamatus ei nimetata seda rohkem. Jumala trooni juures ühineme taevakooriga ja kuulutame rõõmsalt. „Tall, kes on tapetud, on väärt võtma väge ja rikkust ja tarkust ja võimu ja au ja kirkust ja õnnistust!” (Ilm 5:12). Ta töötab, et võime osaleda sellel tohutu suurel rõõmupeol kord siis, kui patu pikk saaga lõppeb.

Kristus räägib oma ükskõiksele lõpuaja-rahvale oma suurimast motivatsioonist. Jeesuse suurimaks motivatsiooniks, miks meid vaimulikust uinakust äratada, on piiritu armastus, sest Ta igatseb veeta kogu igaviku koos meiega. Juhul kui see pole küllaldane, et raputada meist vaimulik apaatia, siis mis oleks? Juhul kui see pole küllaldane, et panna meid laskuma põlvedele otsima vaimulikku ärkamist, siis mis muu oleks? Tema armastus on taganud meile igaviku. Meie soontes voolab kuninglik veri. Me oleme universumi Kuninga pojad ja tütred. Saame valitseda koos Temaga, istuda Tema troonil igavesti.

Kristus igatseb meiega ühte kuuluda. Kui väga tahad sina kuuluda ühte Temaga? Vastus on lihtne. Kui palju aega veedad sa palves ja vendluses oma Issandaga? Mida räägib vastus sulle sinust endast ja võib-olla sellest, kui leige sa oled?

Edasiseks uurimiseks: „Ärkamine ja uuendus peavad toimuma Püha Vaimu juhtimisel. Vaimulik ärkamine ja uuendus on kaks erinevat asja. Ärkamine tähistab virgumist vaimulikule elule, mõistuse ja südame jõu elavnemist, vaimulikust surmast ülestõusmist. Uuendus tähistab reorganiseerumist, mõttekäikude ja teooriate, harjumuste ja tavade muutust. Uuendus ei kannu head Kristuse õiguse vilja enne, kui see pole seotud Vaimu poolt äratamisega. Vaimulikul ärkamisel ja uuendusel on neile määratud töö, ja seda tööd tehes peavad need segunema.” – Ellen G. White, *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 25. veebruar 1902.

„Ustava ja tõelise Tunnistaja nõuanne on väga julgustav ja lohutav. Kogudused võivad veel saada tõe, usu ja armastuse kulda ning olla rikkad taevase varanduse poolest. „Osta minu käest tules proovitud kulda, et sa saaksid rikkaks, ning valged rõivad, et end nendega riietada ja et ei saaks avalikuks sinu alastioleku häbi.” Valged rõivad on Kristuse õigus, mille saab tikkida iseloomu. Südamepuhtus, ajendipuhtus, iseloomustab igaüht, kes peseb oma rüü ja teeb selle valgeks Talle veres.” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 24. juuli 1888.

Küsimused aruteluks:

1. Mis on leiguse juures väga ohtlik? Miks võib see meid nii kergesti viia vaimuliku enesepettuseni?
2. Miks näivad mõned kristlased olevat väga säravad ja teised nii loiud? Kas küsimus on erinevas isikupäras või on tegemist millegi sügavamaga? Kui nii, siis millega?
3. Arutlege klassis, mil moel vältida vaimulikult loiuks muutumist. Kuidas saame hoida oma vaimuliku kogemuse elavana ja kasvavana? Mida saame kogudusena teha, et kaitsta ennast „leigeks” muutumast?
4. Mida sa arvad, miks näeks Jumal pigem, et oleksime „külmad” kui „leiged”? Miks ei ole leigus parem kui maksimaalne külm? Vihje: kas mugavam on olla leige või külm?

Ibrahimi küsimus

Üheksa-aastane Ibrahim elab Aserbaidžaanis. Suurem osa inimesi Aserbaidžaanis on usklikud, kuid nad ei ole kristlased. Ibrahimile meeldib emaga misjonitööl kaasas käia. Sageli sõidavad nad väikebussiga oma kodu lähedal olevasse külla. Ibrahimile meeldib istuda juhi kõrvalistmel ja juttu ajada. Ühel päeval küsis bussijuht Ibrahimilt küsimusi. “Kui palju silmi on kahel linnul kokku?” küsis ta.

“Neli!” vastas Ibrahim. “Nüüd esitan mina ühe küsimuse *sinule*. Kui mitu päeva kulus Jumalal selleks, et luua maailm?” Bussijuht ei teadnud. “Kulus kuus päeva,” ütles Ibrahim. “Kui sa tahad sellest rohkem teada, mida Jumal teeb, siis tuleb sul minu emalt raamat osta. Selle pealkiri on *Ainult Allah annab meile rahu*.”

Mõned bussis olevad inimesed kuulsid Ibrahimit jutuaajamist juhiga. Üks neist küsis Ibrahimit ema käest raamatu kohta, millest Ibrahim oli rääkinud. Ema rääkis inimestele, et see raamat räägib Allahile [Jumalale] usstavatest inimestest. “Kuidas ma raamatu saaksin?” küsis mees. Tavaliselt müüs Ibrahimit ema raamatuid – nii sai ta raha bussipiletite ostuks –, kuid nüüd palus ema Ibrahimil jagada igale bussis olevale inimesele raamat tasuta.

Ibrahim käis mööda vahekäiku ja ulatas igale inimesele raamatu. Inimesed naeratasid ja ütlesid “*Sahg-oh!*” (aitäh).

Kui Ibrahim ja ema bussist väljusid, märkasid nad, et mõned inimesed lugesid neile antud raamatut. *Me alles jõudsime külla, aga juba oleme jaganud Jumala Sõna paljude inimestega*, taipas poiss.

Koolis peavad kõik õpilased osa võtma usuõpetustundidest. Ühel päeval luges Ibrahimit õpetaja lugu Noast. Siis esitas ta õpilastele loo kohta küsimusi. “Mida Jumal Noal teha käskis?” küsis ta.

Ibrahim tõstis käe. “Jumal käskis Noal laeva ehitada,” vastas poiss.

“Jah,” ütles õpetaja. “Ja kui kaua tal laeva ehitamiseks kulus?”

“Noal läks 120 aastat, et ehitada laev ja hoiatada inimesi veeuputuse eest,” vastas Ibrahim veendunult, “aga ükski inimene peale Noa ja tema pere ei tahtnud laeva minna; läks ainult kaheksa inimest. Jumal aga saatis loomad laeva ja sulges ukse. Siis tuli veeuputus.”

“Kuidas sa seda lugu nii hästi tead?” küsis õpetaja Ibrahimilt.

“Minu ema ja mina loeme koos pühi raamatuid,” ütles Ibrahim.

Ibrahim ja tema ema jagavad sõnumit Jumala armastusest riigis, kus Jeesust ei kummardata Jumalana. Meie misjoniannetused aitavad erinevates riikides elavatel usklikel jagada Jumala lootusesõnumit inimestega, kes pole sellest kunagi kuulnud. Täna, et annetate; nii saavad kaasinimesed võimaluse kuulda Jumala armastavat sõnumit.

Palve: vaimuliku taaselustumise südamelöök

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ap 1:4, 8, 14; Mk 1:35; Lk 5:16; Mt 18:19, 20; 2Kr 10:3 – 5; Ps 50:23.

Meelespeetav tekst: „Kui nüüd teie, kes olete kurjad, oskate anda häid ande oma lastele, kui palju enam teie Isa, kes on taevas, annab head neile, kes teda paluvad” (Mt 7:11).

Jumal tegutseb võimsalt, kui Tema rahvas palvetab. Alfred Lord Tennysonil oli kindlasti õigus, kui ta ütles: „Palve kaudu saab sepistada palju rohkemat kui see maailm unistada oskab.” Piibli erinevais paigus kirjeldatud suured ärkamised kümblesid palves. Vana Testament talletab patriarhide ja prohvetite eestpalved, kui nad igatsesid vaimulikku ärkamist. Mooses, Taavet ja Taaniel anusid Kõigekõrgemalt jõudu. Apostlite tegude raamat viib meie pilgu Uue Testamendi usklitele, kes põlvedel taevast ründasid, kui nad ootasid Püha Vaimu väljavalamist.

Jeesuse palve-elu räägib pidevast sõltumisest oma taevasest Isast. Evangeeliumid lasevad heita pilku Tema vaimuliku jõu allikale. Päästja sai oma suurima tugevuse põlvedel Isaga kahekesi olles.

„Vaimulikku ärkamist saab oodata ainult vastusena palvele.” – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 1. raamat, lk 121.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 13. juuliks.

Usklikud, kellest Apostlite tegude raamatus räägitakse, täideti väega ülevalt. Püha Vaim valati välja tähelepanuväärsel viisil. Südamed said liigutatud, elu muutus. Evangeelium läbistas keerulisemadki kohad ning tuhanded pöördusid. Ap 2. peatükis räägitakse, et 3000 inimest liideti kogudusega (Ap 2:41). Ap 4:4 annab teada, et juba ainuüksi mehi „sai arvult umbes viis tuhat”. Isegi paljud need usujuhid, kes Jeesusele Tema eluajal vastu seisis, võtsid „usu omaks” (Ap 6:7). Jutustus sellisest harukordsest kasvust jätkub Ap 9. peatükis, kus öeldakse, et kogudus „tervel Juuda-, Galilea- ja Samaariamal kasvas” (Ap 9:31). Ap 10. ja 12. peatüki kohaselt ületas evangeelium kultuurilised ja geograafilised rajajooned. Rooma väepealik ning Etioopia kuninganna kojaülem ristiti. Apostlite tegude raamat ütleb, et umbes 120 usklikku kogunes ülemises toas (Ap 1:13, 15). Esimese sajandi lõpuks oli Rooma impeeriumis hinnanguliselt vähemalt 1 miljon kristlast. See on kõikvõimalike näitajate kohaselt märkimisväärne kasv.

Milles oli saladus?

Vaatame järgmisi piiblisalme. Mis oli Uue Testamendi aegse koguduse peamine kasvupõhjus? Ap 1:4, 8, 14; 2:42; 4:31, 33; 6:3, 4.

Pastor R. A. Torrey oli jõuline äratusjutlustaja 19. sajandi lõpul ja 20. sajandi alguses. Ta viis läbi äratuskoosolekuid Suurbritannias aastatel 1903 – 1905 ning Põhja-Ameerika eri paigus aastail 1906 ja 1907. Kristlaste olukorra pärast muretsedes ütles ta: „Oleme liiga hõivatud selleks, et palvetada, ja seega oleme liiga hõivatud selleks, et omada väge. Meil on väga palju tegevust, aga saadame korda vähe; palju jumalateenistusi, aga vähe pöördumisi; palju masinavärki, aga vähe tulemusi.”

Oled sa liiga hõivatud selleks, et palvetada? Kes saaks ennast siit välja arvata? Kuidas saame võtta nii palju hoogu maha, et leida vajalikku aega palvetamiseks? Mõttele kõigile neile vabandustele, mistõttu palvetamata jätta, kõigile põhjendustele, mida esitada teiste asjade tegemiseks. Mis siis lõpuks on see, mida kaotad, kui sa ei võta aega palveks?

Võrdle järgmisi tekste: Mk 1:35, Lk 5:16; 9:18. Millised kolm mõtet need salmid Jeesuse palve-elu kohta esitavad?

„Kristus sai jätkuvalt Isalt, et võiks edasi anda meile. „Sõna, mida te kuulete,” ütles Ta, „ei ole minu oma, vaid on mind saatnud Isa oma.” „Inimese Poeg ei ole tulnud, et teda teenitaks, vaid on tulnud teenima.” Ta elas ja mõtles ja palvetas kaasinimeste jaoks, mitte endale. Jumalaga palves veedetud igahommikused tunnid olid Tema jaoks selleks, et tuua inimestele taevast valgust. Iga päev sai Ta Püha Vaimu värske ristimise. Uue päeva varastel tundidel äratas Issand Ta uinakust ning Tema hinge ja huuli võiti armuga, mida Ta sai edasi anda kaasinimestele.” – Ellen G. White, *The Review and Herald*, 11. august 1910.

Vaatle alljärgnevaid tekstilõike. Too esile see, mille pärast Jeesus palvetas. Mil moel väljendavad Jeesuse palved Tema tähtsaimat hoolt? Mis on Jeesuse iga palve esilekerkivaim osa?

Jh 17:20 – 24

Lk 22:31, 32

Mt 26:36 – 44

Palvel oli Jeesuse elus ülioluline osa. See oli Tema eluliin Isaga. Iga päev uuendas Päästja palve kaudu suhet oma taevase Isaga. Jeesuse palve-elu andis Talle julguse ja kindluse seista vastu vaenlase kiusatustele. Nende palvekordade järel tundis Ta sügavamat pühendumist täita Isa tahet. Need varustasid Teda vaimuliku värskuse ja väega. Luukas ütleb üht järjekordset Jeesuse palvet kirjeldades, et „palvetamise ajal ta näoilme muutus ja tema riided läksid kiirgavalt valgeks” (Lk 9:29). Jeesus koges oma igapäevase palve-elu kaudu vaimulikku värskendamist ja uuendas kogemust Isaga.

Võta mõni hetk aega, et mõtiskleda ühe või teise erilise korra üle, mil Jumal sinu palvetele võimsalt vastas. Kuidas saab selliste kogemuste meenutamine ja nende üle mõtisklemine süvendada sinu tänast palve-elu?

Kuigi Jeesus viibis sageli üksi palves, oli mitmeid puhke, kus Ta julgustas oma lähemaid järelkäijaid koos Temaga palvetama. Peetrus, Jaakobus ja Johannes olid Jeesusega kaasas muutmise mäel (Mt 17:1, 2). Ta õhutas neid endaga kaasa palvetama Ketssemanis (Lk 22:39 – 46). Ühispalves on ebatavaline jõud.

Analüüsi hoolikalt Mt 18:19, 20. Võta kokku Jeesuse ütlus ühispalve kohta.

„Töötus antakse tingimusel, et Jumala rahvas palvetab ühiselt ning vastusena sellistele palvetele võib oodata väge, mis on suurem eraviisilise palve vastusest. Vägi, mis antakse, saab olema võrdeline liikmete ühtsuse ja armastusega Jumala ja üksteise vastu.” – Ellen G. White, *The Central Advantage*, 25. veebruar, 1903.

John Bunyan märkis kord: „Pärast seda, kui sa oled palvetanud, võid sa teha rohkemat kui palvetamine; aga enne seda, kui oled palvetanud, ei saa sa teha rohkemat kui palvetada.”

Kui teeme innukat ja südamest tulevat eestpalvet, töötab püha Vaim meie ühiste palvete kaudu imeliselt võimsalt.

Loe Ap 12:1 – 16. Millises olukorras oli Peetrus? Milline oli koguduse suhtumine? Mida räägib see tekstilõik meile ühispalve väest?

Jah, Peetrus vabastati sel korral imeliselt. Toimunu oli nii võimas, et Peetrus isegi kahtles, kas see toimus päriselt ega olnud nägemuses. Alles pärastpoole tajus ta, mis oli toimunud. Oluline on märkida, et neis salmides mainiti kahel korral, kuidas inimesed palvetasid koos. Pidades silmas ränka olukorda, on see mõistetav. Pole kahtlustki, et meil tuleks toimida samuti, eriti kui seisame kogukonnana silmitsi väljakutsetega.

Oled sa kunagi arutlenud selle üle, miks on palve imeoluline? Miks tuleks meil Teda Püha Vaimu pärast paluda? Kas Ta pole valmis meile Püha Vaimu andma?

Vastused neile küsimustele toetuvad arusaamisele, et Jumal austab meie valikuvabadust. Tema on meid loonud suutlikkusega langetada kõlbelisi valikuid. Jumal teeb kõik, mida saab, meie heaks ja meie kaudu enne, kui me palvetame, aga Teda piiravad meie valikud (Ps 78:41, 42).

Palves tunnistame ise oma täielikku sõltumist Jumalast ja anname Talle vabad käed meie ellu sekkuda. Mida rohkem me palvetame, seda rohkem tunnistame Tema kõikvõimelisust. Siis, kui me palvetame, valmistab Püha Vaim meie südame ette Temalt rohkemat vastu võtma. Mida rohkem me palvetame, seda rohkem lubame pühal Vaimul meie patuseid soove „risti lüüa”. Suures võitluses hea ja kurja vahel võimaldab palve Jumalal tegutseda meie elus veel võimsamalt.

Analüüsi 2Kr 10:3 – 5. Kuidas mõtestaksid lahti väljendi „meie võitluse relvad ei ole lihalikud, vaid need on Jumalas vägevad”? Mis relvad need on? Millisest võitlusest Paulus siin räägib ja miks kasutab ta sellist kujundlikku keelt? Kuidas peaksime mõistma võitlust, millesse oleme haaratud?

Seitsmenda päeva adventistidena mõistame me Kristuse ja Saatana vahel käiva suure võitluse tegelikkust. Teame, et see võitlus on tõeline ning me kõik oleme sellesse haaratud. Üksi Saatana vastu jäetuina oleksime lootusetus olukorras. Meie ainsaks lootuseks on meie palve-elu – vaimuliku relv vaimulikus lahingus, relv, millela ükski meist midagi teha ei saa. Kui juba Jeesusel oli vaja palvetada, kui palju enam on siis meil?

„Ka meil tuleb võtta aega mõtisklemiseks ja palveks ning vaimuliku värskenduse saamiseks. Me ei hinda palve väge ja mõjusust nii nagu peaksime. Palve ja usk teevad seda, mida ükski vägi maa peal korda saata ei saa.” – Ellen G. White, *Suure Arsti jälgedes*, lk 509.

Mil moel oled oma elus kogenud Kristuse ja Saatana vahelise võitluse karmi reaalsust? Kuidas on palve sind selles heitluses aidanud? Kus maal oleksid ilma selleta?

Palvetamiseks on mitu tõhusat teed. Mõned inimesed on leidnud, et nende jaoks on abiks see, kui nad põlvitavad Jumala ette koos avatud Piibliga. Nad loevad mõned salmid ning peavad Jumalaga nõu selles, mida loevad.

Psalmid on eriti inspireerivaks palveaineks. Püüa oma palveajal mõtiskleda teatud psalmi juures. Võta üks salm korraga. Loe see häälega ette ja räägi siis Jumalale, mida see tekst sulle ütleb.

Teised inimesed on leidnud, et nende sisukaimateks palveaegadeks on looduses rahulikus kohas Jumalaga kahekesi olemine. Kolmandad on ühitanud laulmise ja palve.

Mida õpime järgnevatest salmidest mõjusa palve kohta? Ps 34:2; 50:23; 67:4; 71:6.

Taaveti palved olid täis ülistust ja kiitust. Kui mõtiskleme Jumala headuse ja võrratu armastuse üle, täidab meie südant ülevoolav tänu.

Loe Tn 9:8 – 13. Mis laadi palve see on?

Milliseid tunnusjooni lisab Paulus mõjusale palve-elule? Ef 5:20.

Mis on Ef 6:18 ja Fl 4:6 kõneldud anumise [härda palve] mõte ja miks on see niivõrd oluline palveosa?

Kuigi me ei taha anda palve kohta valemit, kõlaks see laias laastus nii: alustame tänu ja ülistusega, tänades Jumalat Tema headuse eest meie vastu. Siis tunnistame oma puudused ja vead ning seejärel täname Jumalat Tema andestuse eest. Lõpetame anumistega, lastes oma soovidel Temale kõlada, kogu aeg aga peame silmas andunud ja Tema jumalikku väge usaldavat hoiakut.

Kas sinu palve-elu pole olnud selline nagu see võinuks olla? Mida oleks sul vaja teistmoodi teha? Miks mitte pingutada veel rohkem jõudu selle nimel, et võtta enam aega palvetamiseks? See saab muuta su elu.

Edasiseks uurimiseks: „Usalda kõik oma vajadused, rõõmud ja kurvas-tused, mured ja hirmud Jumala hoolde. Sa ei koorma ega väsita teda. Tema, kes loeb ära ka juuksed su peas, pole oma laste vajaduste suhtes ükskõikne. „Issand on halastav ja armuline.” Meie mured, ja eriti see, et me sellest te-male räägime, liigutab tema armastavat südant. Kõnele talle kõigest, mis viib sind kimbatusse. Miski pole tema jaoks liiga raske kanda, sest ta peab üleval maailmu ja valitseb kogu universumit. Ükski asi, mis mingilgi kom-bel puudutab meie rahu, pole tema jaoks nii vähetähtis, et ta jätaks selle tähele panemata. Ükski peatükk meie kogemustes pole tema jaoks liiga sünge lugeda, ükski probleem pole talle liiga raske lahendada, ükski õnne-tus ei saa juhtuda vähimalegi tema lastest, ükski mure rõhuda hinge, ükski rõõm teha heameelt, ükski siiras palve tõusta huulilt, mida meie taevane Isa ei märkaks või mille vastu ta huvi ei tunneks. „Ta parandab need, kelle süda on murtud, ja seob kinni nende valusad haavad.” Ühendus Jumala ja inimhinge vahel on nii eriline ja täiuslik, nagu poleks tal maa peal kedagi teist, kellele oma hoolitsust jagada, kedagi teist, kelle eest ta andis oma armastatud Poja.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 100.

Küsimused aruteluks:

1. Miks on meil vaja palvetada, kui Jumal teab kõike? Kuigi vastata võib mitmeti, on võib-olla kõige tähtsam vastus tõsiasi, et Piiblis on meil ikka ja jälle kästud palvetada. Kui me ka ei mõista, kuidas palve toimib, teavad need, kes mõjuvalt palvetavad, et *see toimib*. Sa võid võtta ravi-mit, mis aitab su organismi tervendada, kuigi sa ei tea, kuidas ravitoime saabub. Sama lugu on palvega. Milliseid põhjendusi veel saad tuua palve tähtsuse kohta, eriti ajal, mil ootame usulist ärkamist ja usupuhasust?

2. Loe palvemeelselt läbi Ellen G. White'i tsitaat reedeseost osast. Vaa-ta selles sisalduvat julgustust, eriti viimast lauset, mis kõneleb suhtest Jumala ja palvetava anuja vahel. Mida saad teha ja milliseid otsuseid langetada selleks, et astuda sellisesse lähedasse suhtesse Issandaga nagu siin kirjeldatud on?

3. Rääkige klassis suure võitluse tõelisusest ning sellest, kuidas see teie enda koguduses ilmnenu-d on. Rääkige sellest, kuidas ühine palveta-mine aitab teid edasi igast väljakutsest, mis teie ees seisab.

Näita mulle oma kirikut: I. osa

Rogeri kõhus pigistas, kui ta ootas oma kooli direktorit. *Ma jään Jumalale ustavaks sellest hoolimata, mida see mees otsustab.*

Roger oli keskkooli lõpuklassis. Varsti pidi ta sooritama riigieksamid, mis andnuksid – või võtnuksid – õiguse minna edasi kõrgkooli. Roger oli neid eksameid juba teinud, aga kuna üks eksamitest langes hingamispäevale, oli ta valinud pigem Jumalat austada kui eksamile minna. Ta oli klassi lõpetamata jätmist võtnud kui tasu, mida sai maksta oma ustavuse eest Jumalale. Ta kavatses proovida järgmisel aastal uuesti, kuid rahvarahutused Kesk-Aafrika Vabariigis sundisid tema perekonna põgenema Kongo Vabariiki. Nüüd seisis ta võõras riigis sama probleemi ees.

Esimesel koolipäeval oma uues koolis oli Roger läinud koolijuhhi juurde, et selgitada oma usulisi veendumusi ja paluda end hingamispäeviti koolitööst vabaks; hingamispäev oli seal tavaline koolipäev. Direktor oli olnud viisakas, kuid vastas lihtsalt: “Vaatame, kuidas sellega läheb.” Roger sai ainult loota ja palvetada, et mees tema palvet austaks.

Kui Roger tunniplaani vaatas, nägi ta, et peaaegu kõik eksamid olid pandud hingamispäevale. Roger palus õpetajatel võtta temalt eksam vastu mõnel teisel päeval. Mõned tegid seda, teised aga keeldusid.

“Sa oled ainult üks õpilane paljudest,” ütles direktor talle. “Mina olen ka kristlane. Näita mulle, kus Jumal ütleb, et me ei tohi laupäeval töötada.”

Roger avas Piibli Moosese teise raamatu kohalt ja hakkas lugema hingamispäeva käsku.

“Ma ei teadnud seda,” ütles direktor mõtlikult. “Miks mitte teha nii, et sa teenid Jumalat hommikul ja tuled pärastlõunal kooli?” Ettepanek näis justkui mõistlik.

Kannatlikult selgitas Roger hingamispäeva, mis algab reede päikeseloojanguga. Ta luges Piiblist salme oma selgituse toetamiseks.

Direktor mõtles hetke ja ütles: “Näita mulle oma kirikut.”

Roger nõksatas tagasi. *Kuidas ma saan talle oma kirikut näidata?* mõtles ta. *Terves Kongos pole meil ühtki kirikut.*

Enne kui Roger vastata jõudis, esitas direktor teise küsimuse. “Kas sa saad oma koguduse pastori minu juurde tuua?” Roger naeratas. Ta võis pastori tuua.

Roger Wazoua valmistub pastoriametiks Aafrikas.

Jumala Sõna: usulise ärkamise allikas

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ps 119:50, 74, 116; Hb 4:12; 11:3; Jh 5:39; Hb 4:1, 2; Ap 20:27 – 32.

Meelespeetav tekst: „Aja mu tüliasja ja lunasta mind, elusta mind oma ütlust mööda” (Ps 119:154).

Usume, et just nii nagu tõsine piibliuurimine sünnitas ärkamisliikumised minevikus, toimub sama veelkord lõpuajal. Püha Vaim paneb liikvele põlvkonna pühendunud adventkristlasi, kes on avastanud Tema Sõnast Tema tahte ning kuulutavad seda kirglikult maailmale.

Nad leiavad armu, tugevust ja lootust Tema Sõnast; nende silme ette kerkib Kristuse võrratu kaunidus Tema Sõnas. Siis austab Jumal nende andumist sellega, et valab rikkalikult välja oma Püha Vaimu ning kogu maailm saab valgustatud kolme ingli kuulutuse aust. Püha Vaim voogab ülikülluslikult ja evangeelium viiakse Maa kaugeimate paikadeni ning Jeesus Kristus tuleb tagasi (Mt 24:14).

Selle nädala õppetükis uurime Piibli osa vaimulikus taaselustumises ning seda, kuidas Jumala Sõna saab meis esile kutsuda elumuutuse juhul, kui alistame ennast usus ja kuulekuses Sõna eeskirjadele ja tõdedele.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 20. juuliks.

Sõna läbi usuliselt äratatud

Vaata kõiki allpool olevaid salme. Esimesele reale kirjuta anumine (palve). Teisele reale kirjuta olukord, mistõttu Taavet sellise anumise esitas.

Ps 119:25 (palve)

(olukord)

Ps 119:107 (palve)

(olukord)

Ps 119:153, 154 (palve)

(olukord)

Psalmides räägib Taavet Sõna õnnistustest oma usuelus. Loe 119. psalmist järgmised salmid ja nopi igast salmist välja sõna, mis võtab kõige paremini kokku õnnistused, mida laulja Sõnast avastas. (Ps 119:50, 74, 116, 130, 160, 169, 179).

Taavet leidis Jumala Sõnast kindlust ja julgust. Ta leidis Jumala Sõnast lootust ja jumalikku juhtimist. Jumala Sõna tõi valgust tema pimestunud meeltesse (Ps 119:130). See toitis nälginud südant ja karastas janust hinge (Ps 119:81). Siis, kui Saul Taavetit tappa ähvardas, klammerdus Taavet Jumala töötuse külge päästa (Ps 34:5). Kui pärast abielurikkumist Batsebaga näris Taavetit süütunne, klammerdus ta Jumala töötuse külge andestada (Ps 32:1, 2). Tuleviku pärast ärevust tundes klammerdus ta Jumala töötuse külge juhtida (Ps 32:8). Taavet hüüatas juubeldavalt: „Su ütlus mind elustab” (Ps 119:50). Usulise ärkamise allikaks on uue elu leidmine Jumala Sõnas.

Kuidas õppida saada Jumala Sõnast lootust, tugevust, kindlustunnet ja selgust? See tähendab, kuidas saad sügavama kogemuse Issandaga selle kau-
du, et õpid Teda tundma nii nagu Ta ennast Piiblis ilmutab?

Loe Hb 4:12. See salm väidab, et Jumala Sõna on elav ja tõhus ning tungib meie sisemusse vahedamalt kui kaheterane mõõk. Kuidas on Jumala Sõna elav? Mida see tähendab?

Mismoodi erineb Jumala Sõna ükskõik millise targa õpetaja, pastori või nõustaja arukast nõuandest? Mida räägivad järgnevad salmid Jumala Sõna väe kohta? Ps 33:6, 9; Hb 11:3; 2Tm 3:16, 17.

Targa inimese nõuandel on kaalu. Meid kõiki on aidanud teiste inimeste nõuanne. Küsimus on selles, et inimlikul nõul ei ole niisugust väge muutust ellu viia, mis on Jumala Sõnal. Jumala Sõna on elav, dünaamiline, võimas muutuse toimejõud. Sama vägi, mis oli loomisel Jumala Sõnal, on Jumala kirjutatud Sõnal. Jumala korralduste ja töötuste vastuvõtmisega usu kaudu saame Püha Vaimu väe, et rakendada ellu see, mida Kristus käsib.

„Jumala Sõnas on loov energia, mis kutsub ellu maailmad. See Sõna annab edasi jõu; see sünnitab elu. Käsk on töotus; kui tahe selle omaks võtab ja hing selle endasse saab, toob see endaga kaasa Tema elu, kes on Lõpmatu. See kujundab ümber iseloomu ning taasloob hinges Jumala kuju.” – Ellen G. White, *Kasvatus*, lk 126.

Jumala Sõna juhuslik lugemine toob aruharva esile usulise ärkamise. Piibli uurimine oma seisukohtade tõendamiseks või selleks, et veenda kedagi tema eksimuses, teeb väga vähe head meie usuelule. Muudatus tuleb siis, kui loeme Jumala Sõna palvemeelselt, paludes Pühalt Vaimult väge Jeesusega veel enam sarnaneda. Tõeline muutus toimub siis, kui palume Looja-Jumalal taasluua meis Tema kuju. Muutus tuleb, kui Pühakirjas olevad Jeesuse õpetused saavad meie elu osaks ning me elame „igast sõnast, mis lähtub Jumala suust” (Mt 4:4).

Mismoodi on Jumala Sõna jõud muutnud sinu elu? Millistel aladel vajad seda muutust rohkem?

Kuidas on Jumala Sõna ja Püha Vaimu funktsioonid sarnased? Loe Jh 5:39; 16:14, 15.

Jumala Sõna tunnistab Jeesusest. Püha Vaim tunnistab samuti Jeesusest. Vaim juhib Tema Sõna vahendusel meid sügavamasse kogemusse Jeesusega. Pühal Vaimul on taaslustamisega üks siht: ülendada Sõna kaudu Jeesus, mitte aga niivõrd ilmutada ennast üleloomulike märkide ja imede kaudu. Püha Vaimuga ristimise mõte ei ole selles, et saaksime väe teostada suuri imetegusid. Usulise ärkamise ja usupuhastuse mõte on selles, et Jumala vägi muudaks meie elu.

Jumala Sõna on aluspõhjaks ehk vundamendiks igasugusele ehtsale usulisele ärkamisele. Meie kogemus tuleneb Jumala Sõna mõistmisest. Meie tänu ja jumalakummardamine pulbitseb välja Sõnaga küllastatud meeltest. Ümbermuudetud elu tunnistab kõige eredamalt tõelisest usulisest ärkamisest.

Positiivsed ülistustunded võivad usulise ärkamisega kaasneda, kuid ei ole kunagi selle ärkamise aluspõhi. Iga niinimetatud „ärkamine”, mis toetub lihtsalt pindmistele tunnetele või kogemusele, on parimal juhul pinnapealne, halvimal juhul võlts. Sel juhul on tegemist vaimuliku illusiooniga, mitte ehtsa jumalakartusega. Siis, kui taaslustumine võrsub Jumala Sõnast, on tegemist kogemusega, mis peab vastu ja teostab meie ja meid ümbritsevate inimeste elus muutuse.

Lugu Jeesuse ilmumisest kahele jüngrile Emmause teel kõneleb sellest, millist osa etendab Piibel tõelise usulise ärkamise algatamises. Kaks kõnealust Kristuse järelkäijat olid segaduses. Sammhaaval „seletas Jeesus neile ära kõigist kirjadest selle, mis tema kohta käib” (Lk 24:27). Ta kordas Vana Testamendi prohvetikuulutusi Messia kohta. Jeesus võinuks teha ime, tõestamaks, kes Ta oli, või näidata naelaarme oma kätes. Ta ei teinud seda. *Selle asemel pidas ta neile piiblitunni.*

Pane tähele, kuidas nad omavahel sellel päeval toimunu üle rääkisid. „Ja nad ütlesid teineteisele: „Eks meie süda põlenud meie sees, kui ta teel meiega rääkis ja meile kirju selgitas?” (Lk 24:32).

Milline näide ehtsast usulisest ärkamisest!

Miks me ei saa oma tundeid usaldada? Kuidas võivad tunded meid petta? Milline osa on meie tunnetel Issanda kõrval käies ja millist osa neil pole?

Rääkides ajast vahetult enne oma teist tulekut, ütles Jeesus: „Ometi, kui Inimese Poeg tuleb, kas ta leiab usku maa pealt?” (Lk 18:8). Ilmselt napib lõpuajal usku.

Kuidas võiksime defineerida piibelliku usku? Kas usk on uskumine, et Jumal annab meile kõike, mida tahame? Kas usk koondub meie soovide ümber? Kas usu all mõeldakse millegi palumist Jumalalt, mida meie tahame, ja lootmist, et kui me küllalt kõvasti usume ja palume, siis saame selle?

Peaksime teadma vastuseid nendele retoorilistele küsimustele, eks ole?

Usu, tõelise usu puhul on alati tähelepanu keskmes Jumala tahe, mitte meie soovid. Usk on Jumala usaldamine, Tema töotustesse uskumine ja Tema Sõna järgi tegutsemine. Meie usk kasvab, kui kuulame Jumala Sõna ja rakendame seda ellu (Rm 10:17; Jk 2:17, 18). Oma meelte avamine Jumala Sõna õpetustele kasvatab usku; ning selle tegemine, mida Jumal ütleb – isegi siis, kui see on vastuolus meie isiklike soovidega – valmistab meid ette saama Vaimu väe täiust.

Miks saavad mõned inimesed Piibli lugemisest vähe kasu? Hb 4:1, 2.

Meie usukogemus taaselustub siis, kui võtame usu kaudu vastu Jumala Sõna ja omandame selle. Piibli rutakast lugemisest, mõtlemata, milleks see meid kohustab või üles kutsub, on vähe kasu. Me muutume, kui läheme loetava sisse ning laseme Piibli õpetustel vormida oma mõtteid ja elu.

Võrdle rooma väepealiku usku Betsata halvatu ja Galilea merel tormi kätte jäänud jüngrite omaga (Mt 8:8 – 10; Jh 5:6 – 9; Mt 14:29 – 33). Mida saame kõnealustest lugudest õppida?

Üksnes Jumala Sõna lugemisest või kuulamisest usk ei kasva. Kasv tuleb siis, kui toetume Jumala töotustele nagu just meile antuile ja usume, et see, mida Tema ütleb, käib meie kohta isiklikult. Jumal on andnud meist igäühele mingil määral usku. See on üks taevaand (Rm 12:3). Ainult siis, kui kasutame seda usku, mille Tema juba meie südamesse on pannud, saab usk kasvada.

Püha Vaim toimis võimsasti apostel Pauluse õpetuse ja jutlustamise kaudu siis, kui ta rajas kristliku koguduse Efesosse. Efesos oli umbes 250 000 elanikuga linn. Seda peeti Aasia turuplatsiks. Laevad tõid siia kaupu Aasia igast kandist, inimesi voolas Efesosse kokku ostma siidi, haruldasi juveele, aromaatsaid vürtse, käsitsikootud vaipu, oivalisi taieseid ja eksootilist toitu. See linn oli ka jumalanna Diana kummardamise keskus ning edaspidi kuulsaks saanud 12 000 kirjarulliga Celsuse Raamatukogu asupaik. Selles linnas oli suurepärane amfiteater, mis mahutas 15 000 inimest. Amfiteatrit kasutati tohutusuurteks teatri- ja kontserdiüritusteks. Juhuslikud sugulised vahekorrad olid Efesosel liigagi tavalised. Kristluse juurdumiseks, kasvamiseks ja õilmitsemiseks ebasobivaimat paika kui Efesos oli raske välja mõelda.

Loe Ap 20:27 – 32. Milline mure oli Paulusel Efesose usklite pärast? Millist nõu ta Efesose koguduseliikmetele andis? Millise koha andis ta Jumala Sõnale?

Loe 1Pt 1:22, 23; Jk 1:21, 22; 1Jh 2:14. Võta kokku Peetruse, Jaakobuse ja Johannese õpetused, mis puudutavad Piibli olulisust iga kristlase elus? Eriti pööra tähelepanu jüngrite õpetusele Piibli mõjust meie usuelus.

Milliseid sarnaseid jooni näed sa kõigis neis Jumala Sõna kohta käivates üldmainitud salmides? Miks peab Jumala Sõna olema nii isikliku kui korporatiivse tasandi usulises ärkamises kesksel kohal?

Edasiseks uurimiseks: „Õpetuse ja tunnistuse juurde! Kui nõnda ei kõnelda, siis ei ole koitu!” (Js 8:20). Jumala rahvas juhatatakse Pühakirja juurde kui nende kaitsekilbi juurde valeõpetajate ja pimeduse vaimude petva väe vastu. Saatan kasutab kõiki võimalusi, et takistada inimesi Jumala Sõna uurimast, sest Pühakirja selged tõed paljastavad tema pettused. Iga Jumala töö elustumine paneb kurjusevürsti aktiivsemalt tegutsema. Ta teeb äärmisi jõupingutusi viimaseks võitluseks Kristuse ja Tema järelkäijate vastu. Peatselt seisab meie ees viimane suur pettus. Antikristus teeb oma imestusväärseid tegusid meie silme all. Völtsing sarnaneb originaalile sedavõrd, et neid on võimatu eristada ilma Pühakirja abita. Selle Raamatu tunnistustega tuleb läbi katsuda kõik väited ja imeteod.

Need, kes püüavad kuuletuda kõigile Jumala käskudele, saavad tunda vastuseisu ja pinget. Ainult Jumala abiga võivad nad seisma jääda. Selleks, et eelseisvates rasketes katsumustes vastu pidada, peavad nad mõistma Jumala tahet, nii nagu see on ilmutatud Tema Sõnas. Nad saavad Jumalat austada ainult siis, kui neil on õige arusaamine Tema iseloomust, valitsusest ja eesmärkidest, ning nad tegutsevad kooskõlas selle arusaamisega. Ainult need, kes on kindlustanud oma meeled Piibli tõdedega, jäävad püsima viimases suures võitluses.” – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk-d 593, 594.

Küsimused aruteluks:

1. Loe hoolikalt läbi Ellen G. White'i tsitaat reedese osast. Millise koha omistab ta Jumala Sõnale, eriti viimaste päevade suure pettuse kontekstis? Peatu pikemalt lausel: „Völtsing sarnaneb originaalile sedavõrd, et neid on võimatu eristada ilma Pühakirja abita.” Mida räägitakse siin meile selle kohta, kui hoolsalt peame järele kaaluma tõed, mis põhinevad ainult isiklikul kogemusel või sellel, kuidas tunne meile ütleb?

2. Nädala jooksul lugesime Jk 1:22, kus meil kästakse olla „sõna tegijad”. Mida see tähendab ja miks on see meie jaoks nii tähtis juhul, kui tahame, et meie elus leiaks aset tõeline usuline ärkamine? Miks on palju kergem usu kohta lugeda ja usuasju õpetada ning usust rääkida kui usust elada? Mõtle oma nädala üle järele: kui palju olid sa „sõna tegija”?

Näita mulle oma kirikut: 2. osa

Roger palus pastoril külastada oma kooli ja selgitada, mida seitsmenda päeva adventistid usuvad ning miks kogudused Kongo Vabariigis kogunevad eramajades, varjualustes ja presentkatuste all õuedes.

Järgmisel päeval oli Rogeril tegemist tunni kuulamisega, sest ta teadis, et pastor ja misjonipõllu esimees olid koolijuhi juures. Näis, et jutuaajamine kestis lõputult. Mõni hetk pärast seda, kui pastorid koolist lahkusid, astus direktor Rogeri klassiruumi ja ütles: “Nüüdsest peale ei panda ühtki eksamit laupäevale.” Siis vaatas ta Rogerile otsa ja lisas: “Nüüd saan ma aru, miks sa oma hingamispäevast lugu pead.”

Ühel päeval õhutas bioloogiaõpetaja mõtlema Rogerit oma tulevikule ja lööma usule käega seni, kuni koolid on lõpetatud. Roger vastas talle: “Ma ei saa seda teha, härra. Jumal käskis mul pidada hingamispäeva pühaks, ja minul tuleb kuuletuda.” Siis jutustas ta õpetajale Sadrakist, Meesakist ja Abednegost, kes keeldusid kummardamast kuninga kuju ette ning visati tuliseks köetud ahju. “Need mehed ei teadnud, kas Jumala valik on nad päästa,” ütles ta. “Kuid nad olid valmis pigem surema kui Jumala suhtes lugupidamatud olema. Ma ei saa vähemaga piirduda.”

Õpetaja küsis Rogerilt, kus tema kogudus koos käib. Roger selgitas, et Kongo kodusõja ajal konfiskeeris valitsus kogudusele kuulunud kliiniku ja kirikuhoone. “Praegu meil hoonet ei ole.” Ta sirutas käe koolikotti ja võttis välja oma hingamispäevakooli õppetüki ning näitas selle tagakaanel olevat kaarti. “Kongos on meid vähe, aga üle maailma on meid miljoneid.” Õpetajat üllatas, et maailmas oli kokku miljoneid seitsmenda päeva adventiste. Ta küsis mitu küsimust seitsmenda päeva adventistide koguduse kohta ja selle kohta, mida nad usuvad, ning Roger andis kõigile vastuse. Ta andis õpetajale mõned Ellen G. White'i raamatud. Ka paljud teised õpetajad ja kaasõpilased küsisid Rogerilt Piibli kohta käivaid küsimusi.

Riigieksamite eel küsis koolijuht Rogerilt, mida poiss teeb siis, kui eksam langeb laupäevale.

“Mina ei saa sinna midagi parata,” ütles Roger. “Minu kohus on pidada hingamispäeva. Kui see tähendab, et mul jääb eksam tegemata, siis olgu nii.” Siis, kui eksamite kuupäevad teada saadi ja ükski neist ei langenud hingamispäevale, teadis Roger, et Jumal oli seda teinud, aitamaks temal näidata kaasinimestele, et Jumal austab neid, kes valivad sõnakuulmise.

Tänu teie antud kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustele on tänasel päeval Kongo Vabariigis kaks kirikuhoonet nagu tuletorni. Teie misjoniannetused muudavad olukordi.

Roger Wazoua sooritas eksamid ja valmistub nüüd Aafrikas pastoriks saama.

Tunnistamistöö ja teenimine: usulise ärkamise vili

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 28:19, 20; Jh 20:21; Ap 2; Ap 22:1 – 14; Jh 6:1 – 11; Ap 8:26 – 38.

Meelespeetav tekst: „Vaid te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni ” (Ap 1:8).

Usulise ärkamise eesmärk on täita meie süda sellise armastusega Jeese vastu, et igatseme jagada seda armastust iga inimesega, kellega võimalik. Ehtsa ärkamise puhul virgub meie enda süda Jumala headusele, kaastundele, andestusele ja väele. Meid paelub Tema armastus ning Tema arm muudab meid nii, et me ei saa vaikida.

„Ärkamine”, mis keskendub aga ainult kellegi „vaimulikule kogemusele”, paneb märgist mööda. Juhul kui see tekitab kaasinimeste suhtes, kes ei vasta kellegi „möödupuule pühadusest”, kriitilise hoiaku, ei inspireeri seda küll mitte taevas. Juhul kui usulise ärkamise rõhk asetub pigem välisele käitumisele kui südame muutumisele, on midagi valesti.

Südamemuutus viib käitumise muutumiseni. Ehtne usuline ärkamine ei vii kunagi enesekesksuseni või eneserahuldamiseni ega eneseülistamiseni. See viib alati hoopis isekusetu hooleni kaasinimeste pärast. Kui Jumala arm uuendab meie südant, igatseme õnnistada ja teenida neid, kel on vajadus. Ehtne usuline ärkamine viib taaselustunud misjoni- ja teenimistööni.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 27. juuliks.

Ülesanne ja töötus, mille Kristus lahkumisel andis

Kristus ei rajanud oma kogudust selleks, et kogudus vaid enda eest hoolt kannaks. Jeesuse lahkumissõnad olid suunatud koguduse ülesandele. Kristuse kavatsuse kohaselt tuleb kogudusel vaadata endast kaugemale. Ta rajas selle oma armastuse ja päästesõnumi valguse jagamiseks maailmale.

Loe ja tee kokkuvõtte järgnevatest salmidest. Kuidas väljendab iga tekstilõik Jeesuse südamesoovi oma koguduse suhtes?

Mt 28:19, 20

Mk 16:15

Lk 24:45 – 49

Jh 20:21

Kui Kristus läks taevasse, pidi Tema kogudus olema siin maailmas nähtavaks ilminguks Tema armastusest ja armust. Jüngeritel oli missioon. Neil oli sõnum jagada. Neil oli ülesanne ellu viia. Neil tuli jätkata tööd, mida Tema alustas.

„Kogudus on Jumalast määratud tööriist inimeste päästmiseks. Kogudus organiseeriti teenimiseks ning selle missiooniks on viia maailmale evangeeliumi. Juba algusest peale oli Jumala plaan, et Tema koguduse kaudu peegelduks maailmale Tema õnnistuse täius. Koguduseliikmed, keda Ta on pimedusest oma imelise valguse juurde kutsunud, peavad ilmutama Tema au. Kogudus on Kristuse armu rikkuste varakamber; koguduse kaudu saab lõpuks ilmsiks isegi „taevalistele valitsustele ja võimudele” Jumala armastus selle täielikul ja lõplikul kujul (Ef 3:10).” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 9.

Jeesuse südamekoormaks on inimkonna päästmine. Apostel Paulus kirjutas oma noorele sõbrale Timoteosele Päästja igatsusest, „et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele” (1Tm 2:4). Apostel Peetrus lisab, et Issand on „pikameelne, sest ta ei taha, et keegi hukkuks, vaid et kõik jõuaksid meeleanudusele” (2Pt 3:9).

Mis sinu elus näitab, et sul on huvi jõuda sõnumiga kaasinimesteni? Kas miski näitab seda? Mida räägib vastus sulle sinust ja su eelistustest?

Ülesanne jagada Tema armastust ja tõde kogu maailmaga näis küll jüngeritesalgakese enda alla matvat. Väljakutse oli tohutu, ülesanne hiiglaslik. Selle elluviimine nende eluajal võis kindlasti tunduda võimatu (nagu võib meile tunduda meie oma). Hinnanguliselt elas Rooma riigis esimesel sajandil umbes 60 kuni 70 miljonit inimest. Apostlite tegude raamatu esimese peatüki kohaselt oli ülemises toas nelipühapäeval koos 120 usklikku. See annab suhtarvuks ühe kristlase umbes iga 500 000 kuni 580 000 impeeriumis elava inimese kohta. Inimlikust vaatepunktist võttes näis Jeesuse korraldus jutlustada evangeeliumi kogu maailmale olevat mõeldamatu.

Loe Ap 2. Milline oli Püha Vaimu väljavalamise tulemus varakristliku koguduse missiooni seisukohalt?

Tulemus oli rabav. Kristlik kogudus kasvas plahvatuslikult. Kümned tuhanded pöördusid usku. Sõnum Jeesuse armastusest viidi impeeriumi äärealadeni. Plinius Noorem, Roomale kuuluva Bitüünia provintsi kuberner (praeguse Türgi põhjarannik), kirjutas imperaator Traianusele umbes 110. aastal pKr nii: (Plinius kirjeldas ametlikke kohtuistungeid, mida ta läbi viis, et üles leida ja hukata kristlasi.) „Paljud erinevas eas inimesed, igast ühiskonnaklassist, mõlemast soost kutsutakse kohtusse ja kuulatakse üle. Mitte ainult linnainimesed, vaid ka külaelanikud ning maainimesed on selle ebausuga (ristiusuga) nakatatud.”

See tsitaat on märkimisväärne. See näitab, et mõne põlvkonna jooksul oli kristlus jõudnud ühiskonna pea igale tasandile ka äärealade provintsid.

Üheksakümmend aastat hiljem, 200. aasta paiku, pöördus usku rooma seaduseandja Tertullianus ning kirjutas rooma magistraatidele kaitsekirja kristluse kasuks. Ta ütleb uhkusega, et „peaaegu kõik elanikud kõikides linnades on kristlased”.

Apostlite tegude raamatu jutustus on lugu ärganud kogudusest, kellele anti käsk tunnistada oma Issandast. Vaimulik ärkamine viib alati kirgliku tunnistamistegevuseni. Jagamine on muutunud elu loomulik väljund. Jeesus ütles oma jüngeritele: „Järgnege mulle ja ma teen teist inimesepüüdjad” (Mt 4:19). Mida tihedamalt me Jeesust järgime, seda rohkem hoolime sellest, millest Tema hoolib. Juhul kui meil on vähe huvi Tema armastuse jagamiseks kaasinimestega, võib selle põhjuseks olla tõsiasi, et järgneme Talle pikema vahemaa pealt ning vajame isiklikku usulist ärkamist.

Religioossetel rituaalidel on vähe jõudu muuta elu. Usulise vormi ületähtsustamine sisulise arvelt jätab inimese vaimulikus mõttes viljatuks. Doktriin ainuüksi ei muuda südant. Uue Testamendi tunnistuse jõu juured olid evangeeliumi ehtsas elumuutmises. Jüngerid ei olnud näitlejad. Nad ei olnud osatäitjad kinofilmis. Nende puhul polnud tegemist mingisuguse kunstliku vaimulikkusega. Kohtumine elava Kristusega oli nad muutnud ning nad ei suutnud enam vaikida.

Milline ühine joon läbib Pauluse ja Johannese kogemusi; joon, mis tegi neist nii jõulised tunnistajad? Ap 22:1 – 14; Fl 3:1 – 7; 1Jh 1:1 – 4.

Nelipühal olid jüngerid muutunud inimesed. Nendega toimus midagi sellist, et Vaim sai nende kaudu midagi teha. Püha Vaim oli neile midagi teinud nii, et Ta sai teha midagi koos nendega. Vaim voogas välja nende elust, et värskendada kaasinimeste elu.

Jeesus sõnastas selle nii: „Kes usub minusse, nagu ütleb Kiri, selle ihust voolavad elava vee jõed” (Jh 7:38). Kreeka keeles on väljendis „kes usub minusse” tüvisõnaks *pistis*. See tähendab palju rohkemat kui pinnapealset uskumist või vaid intellektuaalset nõusolekut. Tegemist on kaljukindla uskumisega ehk usaldusväärse usukindlusega. Tegemist on dunaamilise, elumuutva usuga Kristusesse, kes valas oma elu välja ristil inimkonna pattude eest. Jeesus märgib, et siis, kui Tema armastus kustutab meie vaimliku janu, voolab see armastus meie südamest välja meid ümbritsevatele inimestele.

„Tema ustavusest tunnistamine on jumalik vahend Kristuse tutvustamiseks maailmale. Me peame tunnistama Tema armust nii nagu tunnistasid pühad mehed vanal ajal; kuid kõige mõjuvam tunnistus on isiklik kogemus. Me oleme Jumala tunnistajad, kui meie elu kõneleb jumalikust väest.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 347.

Võimsaimaks tunnistuseks on sellise kristlase tunnistus, kes tunneb Jeesust isiklikult. Miski ei saa asendada sellist tunnistust, mis voolab loomulikuna välja sügavale Jeesuse armastusse vajutatud südamest.

Mis laadi on sinu isiklik tunnistus sellest, mida Issand on sulle teinud? Kuidas saad õppida seda paremini kaasinimestega jagama?

Tegutsemine on elu seadus. Selleks, et olla terve, vajab meie keha järjekindlalt kehalist liikumist. Kehaline tegevus tugevdab ja kosutab iga organit, lihast ja kudet. Kui jätame kehalise tegevuse hooletusse, annab järele meie immuunsüsteem ning me muutume haigustele palju vastuvõtlikumaks.

Midagi taolist toimub meiega vaimulikult siis, kui me ei harjuta oma usku tunnistamise kaudu. Jeesuse sõnad: „Õndsam on anda kui võtta!” (Ap 20:35) toimivad meie oma usuelus. Siis, kui jagame kaasinimestega Jumala Sõna, kasvame vaimulikult. Mida rohkem me Jeesust armastame, seda rohkem igatseme tunnistada Tema armastusest. Mida rohkem me Tema armastusest tunnistame, seda rohkem me Teda armastama hakka-me. Kui jagame oma usku, tugevdame oma usku.

Mida õpetab meile usu jagamise kohta Jeesuse imetegu leibade ja kalade paljundamisel? Jh 6:1 – 11.

Mida rohkem me osa usust edasi anname, seda rohkem usk paljuneb. See paljundamise seadus on vaimuliku elu jumalik põhimõte. Anna ja kasva, ära anna ja kidu. Jeesus kasvatab meie usku siis, kui kui jagame seda kaasinimestega, isegi kui meie usk on üsna väike. Kui jagame Jeesust (Eluleiba) vaimulikult näljastele inimestele enda ümber, paljuneb see meie kätes ja meil on lõpuks rohkem, kui oli algul.

Jeesusel oli alguses viis leiba ja kaks kala. Pärast seda, kui viis tuhat meest olid sel päeval korralikult kõhu täis söönud, oli Jeesusel ülejääki rohkem, kui siis, kui Ta alustas. Kaksteist korvitäit oli järele jäänud.

Jeesuse juhtnöörid oma Uue Testamendi kogudusele on nii selged, et neid ei saa vääriti mõista. Ta teatas: „Muidu olete saanud, muidu andke!” (Mt 10:8) Tunnistus on öhkörn tuuleke, mis puhub taas elustumise säde-med nelipühaleekideks. Kui tunnistamise ja teenimisega ei kaasne elavne-mine palvetamises ja Piibli uurimises, siis usulise ärkamise leegid sumbuvad ning hõõguv tuhk muutub varsti külmaks.

See on ju tõsi? Mida rohkem me tunnistame, seda rohkem meie usk kasvab. Missugune on olnud sinu enda kogemus selle olulise vaimuliku tõega?

Ärkamine, tunnistamine ja jumalik sekkumine

Vaimustav lugu Uue Testamendi kristluse kiirest kasvust Apostlite tegude raamatus on ärganud koguduse lugu, kes tunnistas Jeesuse armastusest. See on lugu kogudusest, kes koges igapäevaselt jumalikku sekkumist. Tunnistamine oli nende varakristlaste jaoks elustiil.

„Ja nad ei lakanud iga päev pühakojas ja kodasid mööda õpetamast ja kuulutamast evangeeliumi Kristusest Jeesusest” (Ap 5:42). Tagakiusamine isegi edendas evangeeliumi. Kui tagakiusamine pillutas laiali Jeruusalem koguduse liikmed, „käisid [nad] mööda maad ja kuulutasid evangeeliumi” (Ap 8:4).

Üks märkimisväärsim näide jumalikust sekkumisest Apostlite tegude raamatus on lugu Filippusest ja Etioopia valitsusametnikust.

Loe Ap 8:26 – 38 lugu Filippusest, kes juhendab etiooplast, ja etiooplase reageeringust. Mida saame sellest loost teada vaimuliku ärkamise ja tunnistamise kohta?

„Ingel juhtis Filippuse mehe juurde, kes otsis valgust ning oli valmis evangeeliumi vastu võtma. Ka tänapäeval juhivad inglid nende tööliste jalgu, kes on tahtlikud lubama Pühal Vaimul pühitseda oma keelt ning õilistada südant. Ingel, kes saadeti Filippuse juurde, oleks ka ise võinud selle töö etiooplase juures ära teha, kuid selline ei ole Jumala töömeetod. Tema plaan on, et inimesed töötaksid oma kaasinimeste heaks.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 109.

Usulises ärkamises on kolm olulist osa ning need on: palve, Jumala Sõna uurimine ja tunnistamine. Kui Jumala rahvas otsib Teda innukas, puhtsüdamlikus eestpalves, kui nad immutavad oma meeled Tema Sõna tõdedega ning tunnistavad vaimustunult Tema armastusest ja tõest kaasinimestele, siis sekkub Jumal imeliselt ning avab tõe kuulutamiseks ebatalvised uksed.

Ole enda suhtes aus: mida sa teed siis, kui tunnistamisvõimalus tuleb? Kas tunnistad või leiad mõne vabanduse, miks seda mitte teha? Mida räägib vastus sulle sinu vajadusest usulise ärkamise ja reformatsiooni järele?

Edasiseks uurimiseks: „Oma tarkuses toob Issand tõeotsijad kokku puutesse kaasinimestega, kes tõde tunnevad. Taeva plaan on, et need, kes valguse on vastu võtnud, jagaksid seda neile, kes veel puuduses viibivad. Inimolemus, mis saab oma võimekuse suurest tarkuse Allikast, tehakse vahendiks, tööriistaks, mille kaudu evangeelium ilmutab oma ümbermuutvat väge mõistusele ja südamele.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 134.

„Jumal oleks võinud saavutada oma eesmärgi ja päästa patused ka ilma meie kaasabita, kuid selleks, et meie iseloom areneks Kristuse iseloomu sarnaseks, tuleb meil osa võtta Tema tööst. Selleks, et saada kord osa Tema rõõmust – rõõmust näha Tema ohvri läbi lunastatud inimesi – peame me töötama koos Temaga nende päästmiseks.” – Ellen G. White, *Ajastute igatus*, lk 142.

Küsimused aruteluks:

1. Mis on käesoleva nädala õppetüki põhiline mõte? On selleks muutused, mida Jumal kutsub sind su elus tegema? Kas sinu prioriteedid vajavad ühel või teisel viisil taaskorrastamist? Millisele tegevusele Jumal sind (töenäoliselt) kutsub?
2. Peatu veel sellel hämmastaval vaimulikul tõel, et mida rohkem me oma usust tunnistame, seda rohkem meie usk kasvab. Mida sa arvad, miks on see tõsi? Miks on sellel põhimõttel nii sügav tähendus?
3. Kui sageli tunnistad sa oma Jeesusest? Kui mitte kuigi palju, siis küsi endalt: *miks mitte?* Kas sa kardad tõrjutud saada? Kui nii, siis mõtle Jeesusele ja sellele, kui sageli Teda eemale tõrjuti. Juhul, kui tõrjumine Teda ei heidutanud, ei peaks see heidutama ka meid. Või ei õnnestu sul tunnistada sellepärast, et sa ei tea kindlalt, mida öelda? Kui nii, siis mida räägib see sulle sinu vajadusest käia oma Issandaga palju lähemalt koos?
4. Nädala jooksul rääkisime pisut sellest, kuidas religioosne rituaal üksi ei saa südamemuutust teostada. See on väga õige. Samas aga, milline osa on rituaalil ja traditsioonil meie usus ja koguduses? Mil moel, kui üldse mingil, saavad rituaal ja traditsioon usulises ärkamises ja usupu-hastuses olla väärtuslikud?
5. Miks tunneme suurt rahulolu siis, kui Jumal on saanud meid kasutada enda tutvustamisel inimestele?

Zuri lootus

Kümneaastane Zuri elab Kesk-Mehhiko mägikülas. Külaelanikud teevad iga päev kõvasti tööd. Pidupäevadel aga panevad nad töö kõrvale ning joovad, söövad, tantsivad ja naeravad. Zurile need pidustused ei meeldinud. Mehed olid siis purjus ja hakkasid sageli kaklema. Tihti sai keegi vigastada. Zuri rääkis oma isale, kui väga ta vihkas pidustusteaesget lärmi, kaklust ja joomist.

“Aga mida meie teha saame?” küsis isa. “Me elame siin.”

“Me võiksime pidupäevadel minna [seitsmenda päeva] adventistide kirikusse,” pani Zuri ette. “Nad mängivad ja kõigil on tore, aga keegi pole purjus ega vigasta teist. Nii tore oleks.”

“Kust sa seda tead?” küsis Zuri isa.

“Olen neid näinud,” ütles Zuri. Ta ei öelnud isale, et oli käinud nende kirikus ja kuulanud nende laulmist ning käinud nendega koos jõe ääres vaatamas nende ristimisteenistust.

Isa pidas seitsmenda päeva adventistidest lugu ja andis Zurile loa nende kirikus käia. Järgmisel hingamispäeval läks Zuri hingamispäevakooli. Ta nautis lastetundi ja otsustas tulla igal nädalal. Ta läks ka õhtusele koosolekule ning istus esimesse ritta, kust võis näha pillimängijaid kitarril mängimas ja laulmas.

Siis, kui kogudus korraldas koosviibimise, kutsus Zuri kohale ka oma vanemad. Nad tulid ja neile meeldis. Siis kutsus ta nad ka kirikusse ja nad tulid. Vanematel oli hea meel näha, kui hästi koguduseliikmed Zurisse suhtusid.

Ühel päeval kuulutas pastor välja ristimisteenistuse. Zuri küsis pastorilt, kas ka tema võiks saada ristitud. Pastor ütles, et iga inimene, kes armastab Jeesust ja tahab Tema jälgedes käia, võib saada ristitud. Zuri jooksis koju ja rääkis oma vanematele, mida pastor oli öelnud. Nad andsid Zurile loa ristimisele minekuks.

Zuri uuris koos pastoriga Piiblit ning sai teada, mida Jumal oma järelkäijatelt ootab. Zuri võttis ruttu Jumala juhised omaks ja palus ristimist.

Ristimispäeval ruttas poiss jõe äärde. Tihtilugu oli ta varem kaldal seisnud ja vaadanud pealt teiste ristimist. Sel päeval seisis kaldal tema vanemad ja vaatasid, kuidas teda ristiti.

Zuri õpetas oma vanematele, mida ta oli Kristuse järel käimise kohta teada saanud. Mõned kuud hiljem seisis Zuri jälle jõekaldal ning vaatas, kuidas tema ema ja isa ristiti.

Kui küla nüüd pidutseb, veedab Zuri perekond selle päeva seitsmenda päeva adventistide kogudusepere keskel. Nad kutsuvad kaasinimesi enda juurde ja kogudus kasvab.

Meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad rajada kirikuid ja väljaõppekeskusi Mehhiko keskossa, et järjest rohkem inimesi saaks tundma õppida, mida tähendab Jumala perekonnaga ühinemine.

Sõnakuulmine: usulise ärkamise viili

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 26:69 – 74; Ap 5:28 – 32; 6:3 – 10; 9:1 – 9; Fl 2:5 – 8.

Meelespeetav tekst: „Meie võitluse relvad ei ole ju lihalikud, vaid need on Jumalas vägevad kindluste mahalõhkumiseks. Me kummutame targutusi ja purustame iga kõrkuse, mis tõstab end jumalatunnetuse vastu, ja me võtame vangi Kristuse sõnakuulmisse kõik mõtted” (2Kr 10:4, 5).

Usulise ärkamise mõju igapäevaelule illustreerib Welshi ärkamine 1904. aastal. Evan Roberts ja mõned ta sõbrad hakkasid innukalt palvetama Püha Vaimu väljavalamise pärast. Nad tegid eestpalveid, uurisid Pühakirja ja levitasid oma usku.

Vastusena valati välja Vaim. Elud muutusid. Kuue kuuga oli Walesi väikeses maakonnas sada tuhat uskupöördunud. Tuhatkond inimest päevas astus kirikutesse, et palvetada. Rameda vandumise poolest tuntud söekae-vurid muutusid lahketeks, viisakateks härrasmeesteks. Isegi kaevanduse ponid pidid õppima tundma uusi käsklusi, sest kaevurid ei kärkinud enam nende peale! Pöördunud südamest lähtus nüüd muutunud, sõnakuulelik elu. See on tõelise usulise ärkamise ümberlökkamatu tõend.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 3. augustiks.

Usuline ärkamine põhjustab rohkemat kui vaid mõnd sooja udust Jumala arvatava ligioleku tundmust. See põhjustab elumuutust. Oli aegu, mil Piibli kirjutajad tundsid erilist lähedust Jeesusega, ja aegu, mil nad tundsid eemalolekut. Oli aegu, mil nende tundejoovastus lendas lakke ning neid tegi rõõmsaks Tema kohalolu. Mõnel ajal aga ei tundnud nad Tema kohalolu lähedust üldse.

Usulise ärkamise tulemuseks ei ole tingimata positiivsed tunded. Selleks on elumuutus. Meie tunded ei ole usulise ärkamise vili. Õelgem veelkord – sõnakuulelikkus on vili. Seda tõendab ka jüngerite elu pärast nelipüha.

Analüüsi Peetruse reageeringut enne risti, pärast ülestõusmist ja pärast nelipüha. Mida märkad? Millise muutuse teostasid rist, ülestõusmine ja nelipüha Peetruse hoiakutes?

Mt 26:69 – 74: Peetruse reageering enne risti.

Jh 21:15 – 19: Peetruse reageering pärast ülestõusmist.

Ap 5:28 – 32: Peetruse reageering pärast nelipüha.

Püha Vaimu väljavalamine nelipühal tõi Peetruse ellu silmatorkava muutuse. See muutis ta nõrgast vankuvast usklikust usurikkaks sõnakuulelikuks jüngeriks. Kord tormakaid sõnu ja tühje töotusi täis Peetrus täitus nüüd usu, julguse ja innukusega tunnistustöös. Tegemist on võimsa näitega sellest, mida saab Püha Vaim teha igaühega, kes allutab ennast usus ja sõnakuulmises meie Issandale.

Üht esimest näidet usust ja usu hinnast võime näha Stefanose elus.
Kuidas kirjeldatakse Stefanost järgmistes salmides? Ap 6:3 – 10; 7:55.

Püha Vaimuga täitumine pani usklikud elama isekusetut, jumalakartlikku elu. Nende usk suunas nad sõnakuulmisele. Aeg-ajalt oli vaimulik võitlus metsik, kuid Päästja ja Issand Jeesus oli nende poolel ning kinnitas nende usku. Neid visati kividega, vangistati, põletati tuleriidal ja uputati koos laevadega. Nende sõnakuulelikkusel oli sageli ebaharilikult kõrge hind. Paljud jüngrid kannatasid märtrisurma.

Ap 7. peatükis peab Stefanos suurepärase jutluse Iisraeli ajalooost. Ta kirjeldab Aabrahami, Iisaki, Jaakobi, Joosepi, Moosese, Taaveti ja Saalomoni kogemust. Kogu oma üleskutse jooksul räägib Stefanos Jumala ustavusest Iisraeli ustavusetuse valgel. Stefanos lõpetab jutluse hoiatusega, et Iisraeli usujuhid astuvad üle Jumala lepingust ja panevad vastu Püha Vaimu mõjutusele (Ap 7:51, 52).

Mis juhtus Stefanosega sellepärast, et ta Jeesusest tunnistas? Mida õpetab see meile hinnast, mida ustavus võib maksma minna? Ap 7:54 – 60.

Stefanos oli ustav Jumala kutsele ning truu Jumala tööle kuni surmani. Kuigi me kõik ei pruugi olla kutsutud oma usu pärast surema, on meil vaja olla nii andunud, et juhul kui meid kutsutakse üles seda tegema, ei kohkuks me tagasi, vaid jääksime Stefanose taoliselt lõpuni ustavaks. Pole sugugi võimatu, et keegi, kes praegu neid sõnu loeb, peab ühel päeval oma elu Issanda pärast jätma.

Mis juhtuks, kui sina peaksid seisma silmitsi elu kaalule paneva olukorraga sellepärast, et sa tunnistad jõuliselt? Kuigi sa ei pea suutma praegu ennustada, mida sa teeksid, kuidas näitaks sinu praegune tegevus viisi, mil moel sa ehk reageeriksid, kui ühel päeval end sellises olukorras leiad?

Kuigi Saulus eksis rängalt, kui ta kristlasi metsikult taga kiusas, mõtles ta, et täidab Jumala tahet, kui astub vastu tema meelest fanaatilisele sektile. Kui Saulus rändas Damaskusesse, et kristlased vangi võtta ja nad endaga Jeruusalemma tuua, üllatas Jeesus teda jalustrabavalt. Sauluse Damaskuse tee kogemus muutis nii tema elu kui ka kogu maailma oma.

Loe kirjapanekut Pauluse uskupöördumise kogemusest Ap 9:1 – 9. Miks saatis Issand teda kohe pärast kogemust kokku Hananiasega? Missugune tähtis õppetund on siin meie jaoks?

„Paljud on seisukohal, et nad on valguse ja kogemuste eest tänu võlgu ainuüksi Kristusele, sõltumata Tema lunastatud järelkäijaist maa peal. Jeesus on patuste sõber ja tunneb kaasa nende hädadele. Tal on kogu meelevald taevas ja maa peal. Ometi tunnustab Ta vahendeid, mida Ta on ise seadnud inimeste valgustamiseks ja päästmiseks. Ta juhib patuseid koguduse juurde, mille Ta on teinud valgusekanaliks maailmale.

Kui Saulus sai keset eksituse pimedust ja eelarvamusi ilmutuse Kristuselt, keda ta oli taga kiusanud, viidi ta otsesesse ühendusse kogudusega, kes oli maailma valgus.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 122.

Kuidas hämmastas Jeesus Hananiast? Milline suhtumine pidi Hananiasel olema selleks, et täita Päästja juhtnööri? Ap 9:10 – 16.

Püüa asetada ennast Pauluse olukorda pärast kohtumist Jeesusega Damaskuse teel. Missugune vapustus tema jaoks. Püüa ennast asetada ka Hananiase olukorda. Missugune vapustus pidi see olema ka tema jaoks. Mida õpetavad need kirjapanekud meile sellest, mil moel võib Issand meid kutsuda ühel või teisel korral vaatama otsa millelegi/kellelegi ja tegema midagi, mida me ei mõista? Miks peaksime siiski hoolimata kõigest kuuletuma?

Paulust juhtis Vaim kogu tema töö jooksul; Vaim veenis teda, Vaim juhendas teda ja Vaim andis talle jõudu. Kui ta kuningas Agrippa ees kaitsekõnet pidas, kirjeldas ta Damaskuse teel toimunud taevast nägemust. Ta tunnistas siis, et tema töö eesmärk nii juutide kui ka paganate jaoks oli avada „nende silmi, et nad pöördusid pimedusest valguse poole ja saatana meelevaldalt Jumala poole, et nad saaksid pattude andekssaamise ja osa nende seas, kes on pühitsetud usu kaudu” Temasse (Ap 26:18).

Mida märkimisväärselt (Püha Vaimu juhtimise valgus) on selles, kuidas apostel Paulus reageeris Damaskuse tee kogemusele? Kõrvuta Pauluse reageeringut kuningas Agrippa reageeringuga Püha Vaimu kutsele? Ap 26:19 – 32.

Täiesti vastupidiselt Paulusele ei alistunud kuningas Agrippa Püha Vaimu veenvale väele. Tema ennasttäis tähtsus ja egoistlikud soovid olid vastuolus Vaimu õhutamisega hakata elama uut elu Kristuses.

Jeesus ütles seda selgelt: „Valgus on veel pisut aega teie seas. Käige, kuni teil valgus on, et teid ei tabaks pimedus. Kes käib pimeduses, ei tea, kuhu ta läheb. Uskuge valgusesse, kuni teil valgus on, et te sünniksite valguse lasteks.” (Jh 12:35, 36).

Kui järgime sõnakuulelikult Püha Vaimu juhtimist ja käime Jumala tõe valguses, ilmutab Ta jätkuvalt uut valgust ja tõe. Samas aga muutub meie süda seda kõvemaks, mida rohkem me Püha Vaimu õhutamist eemale tõrjume ja Talle vastu paneme.

„**Pisut** veel, ja sa veenad mu koguni kristlaseks!” (Ap 26:28). Need on kogu Piibli kohta ühed lõikavaimad, võimukaimad ja nukraimad sõnad. Mil moel võib meil olla oht lukustada ennast sarnasesse hoiakusse? Kuidas näiteks paljastab sama põhimõtte, mida on näha Agrippa sõnades, kompromisside tegemine meie teekonnal Issandaga?

Püha Vaim etendas Jeesuse elu igas valdkonnas juhtivat osa. Tema sündimine oli „Pühast Vaimust” ja Ta võiti ristimisel – Tema tööperioodi sünnil – „Püha Vaimu ja väega” (Mt 1:20; 3:16, 17; Ap 10:34 – 38). Läbi kogu Kristuse elu oli Ta sõnakuulelik Isa tahte (Jh 8:29; Hb 10:7).

Loe Fl 2:5 – 8. Missugune tahk Püha Vaimuga täidetud elust ilmneb selles kirjelduses Jeesusest?

Tema, kes oli „Jumala kuju” ehk olemuslikult Jumal, „alandas iseennast” (või nii nagu Uue Testamendi kreekakeelne originaaltekst ütleb) „tühjendas ennast” Jumalaga võrduva isiku privileegidest ja eelisõigustest ning sai selle asemel „orjaks” [sulaseks].

Jeesus oli oma Isa tahte sulane. Ta „alandas iseennast, saades kuulekaks surmani, pealegi ristisurmani” (Fl 2:8). Jeesus annab eeskuju, milline näeb välja Püha Vaimuga täidetud elu. Tegemist on eluga, mis on valmis kuuletuma ja alandlikult alistuma Isa tahte. Tegemist on palvemeelse eluga, mis on pühendatud teenimisele ja evangeeliumitööle, eluga, mis põleb tulisest soovist näha kaasinimesi päästetuna Isa kuningriigis.

Apostel Paulus teatab, et Vaimuga täidetud Uue Testamendi aegsed usklikud saavad „armu ja apostliameti, et äratada kuulekust usule tema nime auks kõikide rahvaste seas” (Rm 1:5). Paganad seevastu saavad „viha ja raevu”, sest „on isemeelsed ja tõele sõnakuulmatud, aga kuulekad ülekohtule” (Rm 2:8).

Rm 6:15 – 23 kasutab Paulus kahte vastandlikku väljendit, „patu orjad” ja „orjad õiguseks”. Rm 8:12 – 17 räägib ta „orjuse vaimust” ja „lapseõiguse Vaimust”. Mida räägib sulle nende terminite tähendusest sinu enda kogemus Issandaga, usuga, patu vastu võitlemisega ja Jumalast vastuvõetuks osutumisega?

Edasiseks uurimiseks: „Igavesse ellu viiva raja sissepääsu väravaks paneb Jumal usu, ning Tema ääristab kogu tee valguse, rahu ja kuuletumisvalmiduse rõõmuga. Rändaja hoiab alati silme ees oma kõrge kutsumise tähise Kristuses. Tasu on alati silme ees. Tema jaoks tähendavad Jumala korraldused õiglust, rõõmu ja rahu Pühas Vaimus.” – Ellen G. White, *In Heavenly Places*, lk 183.

„Püha Vaimu töotus ei piirdu aga ainult mingi ajastu või mingi rahvusega. Kristus väitis, et Tema Vaimu jumalik mõju pidi jääma Tema järelkäijatega kuni aegade lõpuni. Alates nelipühapäevast kuni käesoleva ajani on saadetud Trööstija kõigi juurde, kes on pühendunud täielikult Issandale ja Tema teenistusele. Kõigile, kes on Kristuse oma isikliku Õnnistegijana vastu võtnud, on tulnud Püha Vaim nõuandjana, pühitsejana, juhtijana, tunnistajana. Mida lähedasemalt on usklikud kõndinud Jumalaga, seda selgemalt ja võimsamalt on nad tunnistanud Lunastaja armastusest ja Tema päästvast armust. Mehed ja naised, kes läbi tagakiusamiste ja läbikatsumiste pikkade sajandite on tundnud oma elus suurel määral Vaimu ligiolekut, on olnud tunnusmärkideks ja imeks maailmale. Nii inimeste kui inglite ees on nad ilmutanud lunastava armastuse ümbermuutvat väge.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 49.

Küsimused aruteluks:

1. Loe Ap 5:1 – 11. Mida saame õppida sellest võimsast ja teatud määral ehmatavast loost? Mida sa arvad, miks olid nende teo tulemused nii koledad?

2. Peatu neljapäevase osa juures, mis räägib sellest, kuidas Jeesus „tühjendas ennast” selleks, et täita ennast sellega, mida Ta siia tegema tuli. Kuidas saame seda põhimõtet rakendada enda teekonnal Issandaga? Miks on enesesalgamine ja surm oma minale eriti oluline siis, kui ootame oma elus ja koguduses vaimulikku ärkamist ja usupuhastust?

3. „Pisut veel, ja sa veenad mu koguni kristlaseks!” (Ap 26:28). Vestelge klassis nende saatuslike sõnade tähenduse üle.

Danilo käis vihaselt toas ringi. *Mis õigusega ema mu ära saatis?* küsis ta endalt. Juba aastaid ei olnud ema tema kõrval.

Danilo vanemad olid lahku läinud siis, kui poiss oli viieaastane. Tema ja vend elasid isa juures; isa purjutas kõvasti. Selleks ajaks, kui Danilo kaheteistaastaseks sai, jõi ka tema. Siis pakkusid sõbrad talle kokaiini ning peagi oli ta lõa otsas. Ta hakkas müüma kokaiini selleks, et oma doo-side eest maksta. Kui ema seda teada sai, esitas ta ultimaatumi: mine re-habilitatsioonikeskusse või internaatkooli. Kartes poja pärast, võttis ema Danilo kaasa, et ta sõpradest kaugel oleks.

Danilo lõpetas mõneks ajaks uimastite tarvitamise, aga kui ta isa juur-de tagasi läks, hakkas ta jälle uimasteid tarvitama. Danilo vajas uimastite jaoks raha ning sõbrad panid ette minna röövima pitsabaari. Sealne tööta-ja aga tundis tema sõbrad ära ja kutsus politsei. Poisid võeti vahi alla.

Sel ajal, kui Danilo ootas, et isa ta käenduse vastu vabastaks, oli tal aega tehtu üle mõelda. Talle tuli meelde, et siis, kui ta oli olnud poisike, olid vanemad võtnud teda kirikusse kaasa ja õpetanud palvetama. Üle paljude aastate palvetas Danilo: “Jumal, kui Sa mind sellest olukorrast välja viid, siis ma muudan oma elu.”

Kohus mõistis Danilole tingimisi karistuse. Danilo tahtis oma elu muu-ta, seepärast palus isa oma nõbu, et too aitaks Danilol saada seitsmenda päeva adventistide internaatkooli, mis asus pealinna Brazili lähedal. Dani-lol ei olnud raha, et selles koolis õppida, kuid nõbu aitas tal mõneks tun-niks päevas tööd saada, et sel viisil õppemaksu tasumisele kaasa aidata. Koolis hakkas poiss lugema Piiblit ning tundis, et Jumal tõmbab teda ligi.

Danilole valmistas õppimine rõõmu ning – olles saanud teise võimalu-se – andis ta oma parima. Ta on andnud oma elu Jeesusele ja teda erutab teadmine, et Jumal muudab tema elu päevakaupa. “Tunnen, et olen nüüd vaba, vabam kui ma kunagi varem end tundnud olen. Ma ei suuda iialgi Jumalat selle eest küllalt palju tänada,” ütleb ta.

Kool rahastab mitmeid misjonitegevusi ning Danilole meeldib jagada oma usku kaasinimestega, eriti oma vanemate ja vennaga. Ta palvetab, et ühel päeval võiks kogu nende perekond liituda Kristuses, kes teda täieli-kult muudab.

Meie misjoniannetused aitavad meil rajada ja tugevdada seitsmenda päeva adventistide koole, kus noorte inimeste elu võib igaveseks muutu-da. Osa käesoleva kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab rajada kiriku Kesk-Brasiilia Adventistide Akadeemia linnakusse, kus õpib ka Danilo ning valmistab end ette saama Jumala töö juhiks. Aitäh.

Ülestunnistus ja patukahetsus: vaimuliku ärkamise tingimused

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ap 5:30 – 32; 2Kr 7:9 – 11; 3Ms 5:5; 1Jh 1:9; Hb 12:17; Ps 32:1 – 8.

Meelespeetav tekst: „Kes oma üleastumisi varjab, ei jõua sihile, aga kes neid tunnistab ja need hülgab, leiab armu” (Õp 28:13).

Nagu Pühakirjast läbivalt näha, on patukahetsus ja ülestunnistus valmistanud teed vaimulikule ärkamisele. Jumal on alati valmistanud oma rahvast enda suure töö tegemiseks sellega, et viib nad jumalakartliku muretsemiseni oma pattude pärast. Kui me siis tunneme oma patte ja tunnistame need üles, sammume nende üle võidu saamise poole.

„Issand ei viivita töotust täitmast, nii nagu mõned peavad seda viivitamiseks, vaid tema on teie vastu pikameelne, sest ta ei taha, et keegi hukkuks, vaid et kõik jõuaksid meeleparandusele” (2Pt 3:9). Ülestunnistus ja patukahetsus on kaks nõutavat eeltingimust, et saaksime külluslikult Vaimu väge.

Käesoleva nädala õppetükis ajame tõelise meeleparanduse järgi Püha Vaimu väljavalamises nagu sellest kirjutab Apostlite tegude raamat. Samuti võrdleme tõelist patukahetsust ebatõelise patukahetsusega. Eelkõige avastame, et meeleparandus on and, mille Püha Vaim kingib selleks, et aidata meil peegeldada Jeesuse armastust meie ümber olijatele.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 10. augustiks.

Nädalate jooksul enne nelipüha otsisid jüngrid innukalt Jumalat palves. Ap 1:14 ütleb, et nad „olid püsivalt ühel meelel palvetamas”. See „ühel meelel” olemise kogemus väljendab tugevat ühtsust ja kooskõla Kristuse järelkäijate hulgas, mis polnuks võimalik ilma ülestunnistuse ja patukahetsusega. Palvetamine ja ülestunnistus valmistas nad ette selleks, mis toimuma hakkas.

Loe Ap 5:30 – 32. Millised olulised mõtted saame Peetruse öeldust?

Peetrus toob esile kaks ülitähtsat väidet. Esiteks, meelearandus on and. Kui avame oma südame Püha Vaimu õhutusele, annab Jeesus meile patukahetsuse anni. Teiseks, jüngrite enda elu tunnistas patukahetsuse tõelisusest. Nad elasid läbi meelearanduse, mitte ainult ei jutlustanud sellest.

„Kui jüngrid ootasid töötuse täitumist, alandasid nad oma südamed tõelises kahetsuses ja meelearanduses ning tunnistasid oma uskmatust. Kui nad nüüd tuletasid meelde sõnu, mida Kristus oli kõnelnud neile enne oma surma, mõistsid nad nende tähendust täielikult...Kui nad mõtisklesid selle puhta, püha elu üle, tundsid nad, et ükski töö pole liiga raske, ükski ohver liiga suur, kui nad ainult võiksid oma eluga tunnistada Kristuse iseloomu armastusväarsusest ja ilust!” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 36.

Patukahetsus ja ülestunnistus on tavalised teemad kogu Apostlite tegude raamatus (Ap 17:30, 31; 26:19, 20). „Jumala headus” on see, mis viib meid patukahetsuseni; Püha Vaimu veenev vägi on see, mis toob meid tajumisele, et vajame pattu andestavat Päästjat. Samas peame meeles pidama, et Püha Vaim ei täida pattukahetsemata südant (Rm 2:8; Ap 2:38, 39; 3:19). Püha Vaim täidab südamed, mis on tühjendatud isekatest ambitsioonidest, soovist isikliku tunnustuse järele ning isikliku au saamisest.

Miks on nii raske oma patte ära tunda ja neid kahetseda? Miks on nii kerge jätta isekus tõelise meelearanduse teele ette?

Kuidas sõnastab apostel Paulus tõelise patukahetsuse? 2Kr 7:9 – 11.

Patukahetsus/meeleparandus on Jumalast ajendatud kurbus patu pärast. Samuti sisaldab see otsustust loobuda mistahes pattudest, mida Püha Vaim meelde tuletab (Hs 14:6; Sk 1:4). Ehtne patukahetsus ei vii kristlasi sügavasse depressiooni nende patuse olemuse või tegude tõttu. „Jumalale meelepärane kurvastus toob meeleparanduse päästeks” (2Kr 7:10). See paneb meid hoopis keskenduma Jeesuse õigusele, mitte meie patususele. See toob „innukuse” vaadata „üles Jeesusele, usu alustajale ja täidesaatjale” (2Kr 7:11; Hb 12:2).

Kogu Uus Testament annab mõista, et meie patu tohutu suurus pole kunagi suurem kui Tema armu tohutu suurus. „Ent kus patt on suurenenud, seal on arm saanud ülirohkeks” (Rm 5:20). Kindlasti käis see ka apostel Pauluse kogemuse kohta.

Loe 1Tm 1:14 – 17 ja Ap 26:10 – 16. Mida räägivad need tekstilõigud meile Pauluse patususest ning Jeesuse õigusest?

Siis, kui apostel Paulus mõistis, et ta kiusab taga Au Issandat, laskus ta ehtsas patukahetsuses ja ülestunnistuses põlvili. Kogu oma elu jooksul ei väsinud ta kunagi jutustamast oma patususe ja Jumala armu lugu. Tema patukahetsus ei viinud teda depressiooni; vastupidi, see suunas ta seda enam armastava ja andestava Päästja käte vahele. Patu ülestunnistamine ei lisanud talle veel suuremat süütunnet. Tema tähelepanu keskendus tõsiasjale, kui õige oli Jeesus, mitte kui ebaõige oli tema.

Oled sa kunagi tundnud, et olid patustest „suurim”? Või kui mitte just suurim, siis ikkagi liiga patune, et saada päästetud? Kuidas saad õppida toetuma kinnitusele, et sinu päästmiseks piisab Kristuse õigusest?

Õige patukahetsus ja ülestunnistus

Missuguse vaimuliku põhimõtte saame teada 3Ms 5:5; 1Jh 1:9; Js 1:16 – 18 ja Ap 26:19, 20st õige ülestunnistuse ja meelega paranduse kohta?

Ehtsa patukahetsuse juurde kuulub alati konkreetsete pattude ülestunnistamine. Püha Vaim ei tekita meis ähmast süütunnet. Ta veenab meid just kindlakujulistest vigades.

„Õige pattude tunnistamine on alati konkreetne ja tunnistab iga pattu eraldi. Patud võivad olla oma olemuselt niisugused, mida on vaja tuua ainult Jumala ette; või olla eksimused üksikisikute vastu, mida on vaja tunnistada neile, keda see on haavanud; või olla avaliku iseloomuga, mistõttu vajavad avalikku ülestunnistamist. Kuid iga ülestunnistus peaks olema selge ja asjakohane ja üles tuleks tunnistada just need patud, milles ollakse süüdi.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 38.

Püha Vaimu veenva väe eesmärgiks on meile teadvustada vajadust Kristuse päästva armu järele. Patukahetsus ei pane Jumalat meid rohkem armastama; küll aga võimaldab see meil Tema armastust rohkem hinnata. Ülestunnistus ei ole Jumala andestuse ärateenimiseks; see võimaldab meil hoopis Tema andestus vastu võtta. Jumal ei armasta meid rohkem siis, kui pattu kahetseme, ja Ta ei armasta meid vähem siis, kui meile patukahetsus korda ei lähe. Tema armastus meie vastu on püsiv. Ainsaks muutujaks on meie reageering Püha Vaimu tegevusele meie elus.

Tõsi, et meie süda on takistatud vastu võtma neid külluslikke õnnistusi, mis Jumalal meie jaoks on, kuna meie vaimulikke artereid ummistab patu sodi. Patt teeb meid tundetuks Vaimu õhutustele ning muudab meil raskemaks Temale vastata. Patukahetsus ja ülestunnistus avavad meie südame ummistunud kanalid nii, et võime vastu võtta Püha Vaimu ülevoolava kohalolu ja väe.

Ükskõik, kui väga igatseme andestust siis, kui üles tunnistame ja kahetseme, peame meeles pidama, et toimuv on kahe-suunaline. See tähendab, kuidas vastame neile, kes on meid valesti kohelnud ja kes paluvad andeks? Kellele (kui ta ka üldse meie andestust ei vääriks) on meil igal juhul vaja andestada ja miks on meie jaoks väga tähtis andeks anda?

Õige ja vale patukahetsuse vastandamine

Piiblis on mõned väga erilised näited inimestest, kes otsisid patukahetsust, kuid kellele Jumal ei andestanud. Nad nutsid. Nad olid kurvad. Nad tunnistasid oma patu üles, aga andestust ei saanud. Loe kirjapanekuid vaarao, Bileami, Eesavi ja Juudase kohta 2Ms 12:29 – 32; 4Ms 22:32 – 35; Hb 12:17 ja Mt 27:4st.

Milline ühine joon läbib sinu jaoks iga seda lugu, arvestades meeleeparandust ja/või ülestunnistamist?

Hb 12:17 on üks fraas, mis võtab selle hästi kokku. Eesavist rääkides ütleb see lõik, et „kui ta pärastpoole küll tahtis pärida õnnistust”, ta kahetses pattu. Vaarao, Bileami ja Juudase sarnaselt ei murdunud Eesavi süda valu pärast, mida tema patt oli toonud tema perele või Jumala südamesse. Ta tundis muret kaotatud esmasünniõiguse pärast. Tal oli kahju, et ta polnud saanud seda, mille ta uskus õigusega endale kuuluvat. Tema ajendid polnud puhtad. Ta kurvastas enda pärast. Ebaõige patukahetsus tõstab küll esile patu tagajärjed, kuid ei astu vastu patule.

Külvi ja lõikuse seadus on jumalik seadus. On tõsi, et patt toob kaasa kohutavad tagajärjed, kuid patukahetsus ei tee olematuks patu negatiivseid tulemusi. Meeleeparandus tunneb hoopis muret selle häbi ja kurbuse pärast, mida meie patt on toonud Jumalale.

Õiget meeleeparandust iseloomustavad alati vähemalt kolm tunnust: esiteks on kurbus, et meie patt on teinud haiget Jumala südamele. Meil on valu, sest oleme teinud valu Temale, kes meid niivõrd armastab. Teiseks tunnuseks on just selle konkreetse patu aus ülestunnistamine, mida oleme teinud. Õiget patukahetsust ei võrstsita vabandused meie käitumise pärast. See ei veereta süüd kellegi teise kaela. See võtab vastutuse tegude eest. Kolmanda tunnuseks sisaldab õige patukahetsus alati otsust pöörata patule selg. Õiget patukahetsust pole seni, kuni meie elus pole vastavat uuendust. Ebaõige patukahetsus on see-eest enesekeskne. See tunneb muret patu tagajärgede pärast. Sel puhul on tegemist emotsionaalse murega, sest meie patud toovad sageli kaasa negatiivsed tagajärjed. See esitab vabandusi ja ajab süü kellegi teise kaela. See ei hooli käitumise muutmisest, kui just muutmine isiklikku kasu ei too.

Ülestunnistamise tervendav jõud

Ülestunnistus lõikab lahti süütunde mädapaise ning võimaldab patu mürgisel mädal kuivada. Ülestunnistus on mitut moodi tervistav. See avab meie südame vastu võtma Jumala armu. Ülestunnistuse kaudu võtame omaks andestuse, mida Kristus ristilt meile heldelt pakub. Ülestunnistus on tervistav, sest see võimaldab meil armu saada. Ülestunnistus murrab maha ka vaheseinad meie ja kaasinimeste vahel. See tervendab suhteid.

Loe Ps 32:1 – 8. Mida loetu meile ülestunnistamisest ja patukahetsusest õpetab?

Loe Ap 24:16. Apostel Paulus püüdis hoida „puhast südametunnistust Jumala ja inimeste ees”. Mida see tähendab?

Kas süütunne on hea või halb? Oleneb asjaoludest. Kui Püha Vaim vee-nab meid patus ja süütunne patu pärast juhib meid Jeesuse juurde, siis on süütunne hea. Kui oleme oma patu juba üles tunnistanud ja tunneme end jätkuvalt süüdlasena, siis võib süütunne muutuda hävitavaks. „Süütunne tuleb panna Kolgata risti jalamile. Süüdi olemise tajumine on mürgitanud elu allikaid ja tõelist õnne. Nüüd ütleb Jeesus: „Anna see kõik minu kätte. Mina võtan sinu patud. Mina annan sulle rahu. Ära suru enam kauem eemale oma eneseväärikust, sest mina olen sind ostnud oma vere hinnaga. Sa oled minu oma. Ma teen tugevaks sinu nõrgenenud tahte; ma kõrvaldan sinu kibeda süüme piina.” – Ellen G. White, *Manuscript Releases*, 9. kd, lk 305. Süütunde vastus on Jeesus. Tema arm kaotab hävitava süütunde, mida patt meie turjale laob.

Võib olla neid kordi, mil oleme oma patud üles tunnistanud, aga tunneme end ikkagi süüdlaslikult. Miks? Üks põhjus võib olla selles, et kurat püüab meilt röövida päästekindlust. Tema armastab varastada õnnistatud kindlustunde andestamisest ja päästmisest, mis on meil Jeesuses. Teine põhjus võib olla selles, et Püha Vaim osutab ehk millelegi, mis on meie ja teise inimese vahel. Kui oleme teisele inimesele haiget teinud, saab meie rahutu südametunnistus kergenduse siis, kui tunnistame oma viga inimesele, keda oleme haavanud.

Kuidas on süütunne mõjutanud sinu suhteid Issandaga ja kaasinimestega? Mida saad teha, et aidata leevendada süükoormat, mida sa kannad? Isegi siis, kui sa oled valesti teinud ja süütunne on teatud mõttes õigustatud, siis millisest töotusest Piiblis võid kinni haarata, mis aitab sul edasi minna?

Edasiseks uurimiseks: „Ilma siira patukahetsuse ja uuenduseta pole ülestunnistus Jumalale vastuvõetav. Elus peavad aset leidma otsustavad muutused, kõik Jumalale vastumeelne tuleb kõrvaldada. Selline tulemus on siiral kurvastusel patu pärast. Töö, mida meil enda poolt teha tuleb, on esitatud lihtsalt: „Peske endid, puhastage endid, saatke oma tegude kurjus mu silme eest, lakake paha tegemast! Õppige tegema head, nõudke õigust, aidake rõhutat. Mõistke vaeslapsele õigust, lahendage lesknaiste kohtuasju!” (Js 1:16,17). „Kui... õel annab tagasi pandi, asendab röövitu ja käib eluseaduste järgi ilma ülekohut tegemata – , siis ta jääb tõesti elama, ta ei sure” (Hs 33:15).” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 39.

Küsimused aruteluks:

1. Millise ülitähtsa õppetunni andestusest võime õppida Jeesuse valmidusest andestada neile, kes Teda ristile naelutasid? Kui Tema oli valmis seda tegema, kui palju rohkem on Ta valmis andestama neile, kes on meile haiget teinud?
2. Kuidas on patu ülestunnistamine sinu oma kogemuste põhjal olnud sulle õnnistuseks? Mil moel on see sind aidanud sinu suhetes Issandaga ja ka kaasinimestega?
3. Kuigi lugesime sellel nädalal vajadusest ühel või teisel korral tunnistada oma tegu üles kaasinimesele, kelle vastu eksisime, miks peame olema alati väga ettevaatlikud selles, *mida* me kaasinimestele ütleme?
4. Õige patukahetsus, lugesime, sisaldab patu kõrvaleheitmist. Mis juhtub aga siis, kui – heideldes konkreetse patuga – langeme jälle seda tegema? Kas see tähendab, et meie meelearandus polnud siiras? Kas see tähendab, et meile ei andestata uuesti? Juhul kui see oleks tõsi, kui palju lootust meil kellelgi oleks? Kuidas tuleb meil mõista piibelliku patukahetsuse olemust, samas kui alati tiksub mees tõeasi meie patusest olemusest?
5. Millest oleme sellel nädalal näinud, et patukahetsus on vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse terviku oluline koostisosa? Kuidas sisaldavad mõisted *vaimulik ärkamine* ja *usupuhastus* endas mõtet, et meil on vaja meelt parandada?

Ajalehekuulutused

Aleksei skaneeris kohaliku ajalehe rubriigikuulutusi. (Jutt on Siberist, Venemaal.) Ta tahtis olla kindel, et tema kuulutus maja remonditöödest köidab tähelepanu ja on hinna poolest vastuvõetav. Tema pilk libises kuulutusterubriigi usuasjade veerule. Seal oli kuulutusi, mis pakkusid inimestele võimalust käejoonte lugemise järgi õnne ennustada. *Nii palju kuulutusi Saatana poolt ja mitte ainsatki Kristuse poolt*, mõtles Aleksei. Ta haaras paberilehe, kirjutas sellele sõnad “Ma räägin teile Kristusest” ning lisas oma telefoninumbri. Järgmisel päeval viis ta kuulutuse ajalehte.

Tema telefon hakkas helisema. Suurem jagu helistajaist olid inimesed, kelle kuulutus oli samuti ajalehes ja kes tahtsid teada, mida Aleksei inimestele Kristusest räägiks. Mõned tahtsid teoloogia üle väidelda. Aleksei mõtles, kas tema kuulutus jõuab ka kellenigi, kes Jumalat otsib.

Telefon helises jälle ning Aleksei hüüdis torusse reipa “halloo”.

“Ma tahan Kristust tundma õppida,” ütles haiglane hääl. Mees rääkis mõned minutid, siis kutsus helistaja Alekseid endale külla.

Eakas mees tuli Aleksei koputuse peale ust avama. Kaks meest vestlesid mõned minutid ning siis ütles vanem mees: “Ma olen vana ja mu tervis on paha. Ma tahan Jeesusest kuulda seni, kuni ma veel elan.” Aleksei avas oma Piibli ning luges Jumala kohta ühe ja teise salmi. Siis vaatasid nad koos evangelset videot. Kümme päeva uurisid nad kahekesi Jumala Sõna. Aleksei uus sõber tahtis innukalt järjest rohkem teada saada.

Tavaliselt ei võta Aleksei hingamispäeval telefonikõnesid vastu, sest enamasti on need seotud tema tööga. Kuid hiljaaegu helises telefon hingamispäeval mitu korda ning oli näha, et helistas üks ja sama isik. *Võib-olla on midagi hädapärast*, mõtles Aleksei. Ta võttis telefoni.

“Kas sa oled kristlane?” küsis noormehe hääl. Aleksei vastas küsimusele. “Mina olen Vitali,” ütles helistaja. “Ma sain just vanglast välja ja mul on vaja sinuga rääkida.”

Kaks meest kohtusid ning Vitali rääkis Alekseile, et sel ajal, kui ta vangis oli, saatis üks seitsmenda päeva adventistist naine talle raamatu *Suur võitlus*. Ta oli seda lugenud ja tahtis Jumalat paremini tundma õppida. Siis leidis ta ajalehest Aleksei kuulutuse.

Nüüd käib Vitali seitsmenda päeva adventistide kirikus ja õpib õhinal Jumalat isiklikult tundma. “Ma tean, et Aleksei kuulutus oli Jumala kutse minule,” ütleb Vitali.

Aleksei teab nüüd, et Jumal õhutas teda sellist kuulutust ajalehte panema. “Inimesed otsivad vaimulikku nägemist; ma tahan neid Jeesusega tuttavaks teha.”

Jumal kasutab lihtsaid asju, et inimesi enda juurde tõmmata. Meie palved ja meie misjoniannetused tugevdavad Jumala tööd üle kogu maailma. Meie enda tegevus tugevdab Jumala tööd meie kodus. Millise töö on Jumal sinule andnud?

Üksmeel: vaimuliku ärkamise side

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 17:9 – 11, 20 – 24; 1Kr 12:12 – 18; Ap 4:32, 33; 1:8; 15:1 – 31; Mt 18:16 – 20.

Meelespeetav tekst: „Mina, kes olen vang Kristuse pärast, kutsun teid üles elama selle kutsumise vääriliselt, millega te olete kutsutud, kogu alandlikkuse ja tasadusega, pika meelega, üksteist sallides armastuses, ning olles usinad rahusideme kaudu pidama Vaimu antud ühtsust” (Ef 4:1 – 3).

Üksmeel on vaimuliku ärkamise põhikomponent. Võitlus, lahkmeel ja riid ei loo vaimulikku ärkamist toitev keskkonda. Nelipühal valati Püha Vaim kogudusele, kes oli üksmeeles maailma haarava Kristuse missiooni suhtes. Nende väikesed erisused allutati Kristuse üleskutsele teostada suurem ülesanne. Võitlus ülemvõimu pärast lakkas Kristuse korralduse tõttu jõuda evangeeliumiga kadunuteni. Juhul kui Kristuse esimesed järelkäijad olnuks hõivatud ülemvõimu pärast võitlemisega, oleks nende töö olnud kohe tõkestatud. Kuna Püha Vaim veenis neid oma minale surema, olid nad üksmeel eesmärgis ja missioonis.

Lühidalt, kus ei ole üksmeelt, seal ei saa olla vaimulikku ärkamist. Sealt, kus valitseb umbusklik valvsus, kadedus ja ülemvõimu pärast rüselemine, tõmbub Püha Vaimu vägi kaugemale. Kuivõrd oluline on siis õppida, kuidas saame maha kiskuda vaheseinu, mis eraldavad meid nii, et me ei suuda saavutada üksmeelt, mida Kristus oma koguduselt ootab.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 17. augustiks.

Vastates Kristuse palvele üksmeele pärast

Jh 17. peatükis leidub Jeesuse võimas eestpalve. See näitab, mis oli Tema mõtteis maakera otsustaval tunnil.

Loe Jh 17:9 – 11, 20 – 24. Milline oli Jeesuse südamepõhjast tulev igatsus? Miks see nii tähtis oli? Kuidas toob jüngrite omavaheline suhtlemine esile ehtsa kristliku usu?

Jüngrite „üksõlemine” ehk üksmeel valmistas nende südame ette Püha Vaimu väe täiuse vastuvõtmiseks. Kristuse palve koguduse pärast täitus. Nad alistasid oma erinevused. Valitses armastus. Tülid kõrvaldati.

„Ja usklike kogul oli üks süda ja üks hing ning keegi ei öelnud oma vara kohta, et see on tema oma, vaid kõik oli neil ühine. Ja apostlid tunnistasid suure väega Issanda Jeesuse ülestõusmist, ja suur arm oli nende kõikide peal” (Ap 4:32, 33).

See tekstilõik seostab jüngrite „üks süda ja üks hing”-olemise nende „suure väega” tunnistamisel. Esimese sajandi Jeruusalemma väljakutsuvais oludes, mil kristlus oli ebapopulaarne, jagasid need andunud kristlased oma vahendeid. Nad toetasid üksteist. Nad panid kõrvale oma isiklikud ambitsioonid. Isekusetu suhtumine ja meeleüllus valmistasid nad ette võtma vastu Püha Vaimu väe täiust tunnistamisel.

„Märkad, et pärast seda, kui jüngrid olid saavutanud täieliku üksmeele, kui nad enam ei püüelnud kõrgemaid kohti, valati välja Püha Vaim. Neis lõi üks pulss. Kõik erisused olid kõrvaldatud.” – Ellen G. White, *Counsels for the Church*, lk 98.

Miks on Jeesuse palve (Jh 17. ptk) täitumine meie koguduses väga tähtis? Mida soovis Jeesus esimese sajandi kogudusest näha ja mida soovib Ta meie aja koguduselt?

Uue Testamendi aegne esimene sajandi maailm oli jagatud seisuse, sotsiaalse staatuse ja soo järgi lõikudeks. Tegemist oli sotsiaalselt rahutu ühiskonnaga. Võrdõiguslikkus, vabadus ja inimväärikus ei olnud üldtunnustatud normid.

Siis ilmus avalikkuse ette kristlus. See tekitas sotsiaalse revolutsiooni. Teravalt astusid esile Jeesuse õpetused võrdsusest, õigusest, hoolest vaeste pärast ning alamrahvast lugupidamisest. Samas olid Uue Testamendi aegsed usklikud üksmeelil põhiväärtuste – loomise ja lunastuse – suhtes. Nad õpetasid, et Jumal oli loonud kõik inimesed ning et lunastus oli tehtud Kristuse risti kaudu kättesaadavaks kõikidele inimestele. Rist näitas, et iga inimene, maisest seisundist hoolimata, oli Jumala silmis äärmiselt väärtuslik.

Kuidas illustreerivad järgnevad kujundid seda, mil moel erinevad usklikud, taustast hoolimata, sulavad ühtseks harmooniliseks tervikuks? 1Kr 12:12 – 18; 1Pt 2:4, 5.

Missugused kujundid illustreeriksid veel võimsamalt üksmeelt koguduses? Apostel Paulus kasutab näitliku vahendina inimese keha, kui ta kõneleb kogudusest ja selle liikmetest. Keha on läbipõimunud tervik. Selle liikmed on omavahel seotud ja üksteisest vastastikku sõltuvad. Igal kehaosal on oma funktsioon. Kui üks kehaosa kannatab, kannatab kogu keha (1Kr 12:18 – 26).

Petrus lisab näite vaimulikust hoonest, mille liikmed on nagu kivid, kusjuures iga kivi sobib just täpselt sellesse aulisse templisse, mis austab Jeesuse nime. Kummagi võrdluse puhul on liikmed väga tihedalt seotud. Selline üksmeelne armastav side oli võimas tõend kristluse kasuks mõranenud suhete, karmide võitluste ja lahkurebivate usutülide maailmas. Jeesus sõnastas selle kõikihaarava tõe nii: „Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate” (Jh 13:34, 35).

Kui hästi peegeldab sinu kohalik kogudus siinräägitud üksmeelt? Küsi ka endalt: kas sina aidad edendada üksmeelt? Millistes probleemes tekitavates hoiakutes oled sa kinni?

Üksmeele koostisosad: meie misjon ja sõnum

Uue Testamendi aegsete usklite üksmeele kogemus põhines palju enam kui vaid usklite vahelisel tundesoojusel.

Loe Ap 1:8; 4:33; 5:42; 9:31 ja 28:28 – 31. Milline oli Uue Testamendi aegse koguduse üdini tungiv igatsus? Kuidas see igatsus nad ühendas?

Jüngreid haaras miski palju suurem kui nad ise. Kristuse korraldus viia evangeelium kogu maailma neelas endasse nende isiklikud ambitsioonid. Kogudus ei saa jõuda evangeeliumiga kogukonnani seni, kuni pole üksmeelt, kuid üksmeel ei saabu kunagi varem kui siis, kui ollakse haaratud evangeeliumi kuulutamisest.

Misjonitöö on suur ühendav tegur. Uue Testamendi aegsed usklikud asusid tegema misjonitööd. Issanda elu, surm, ülestõusmine, preesterlik teenistus ja taastulek sidus nad kokku. Vastpöördunud „püsisid apostlite õpetuses” (Ap 2:41, 42). Jeesuse õpetused andsid nende üksmeelele aluse.

Apostel Peetrus kasutab mõistet „teile antud tõde” [„tõde, mis teil nüüd käes on” (varasem eestikeelne tõlge); „käesoleva aja tõde” (NKJV, 2Pt 1:12)]. „Teile antud tõe” sõnum Peetruse päevil ühendas koguduse ja pani selle edasi liikuma prohvetliku tõukejõuga: Jeesus Kristus Naatsaretist oli Vana Testamendi Messia kohta käivate prohvetikuulutuste täitja. Koguduseliikmeid ühendas pakiline prohvetikuulutuste täitumisega seotud „käesoleva aja tõe” sõnum.

Nüüd, Maa ajaloo lõpupäevil, on Jumal andnud oma rahvale ka pakilise käesoleva aja tõe sõnumi (Ilm 14:6 – 12). See on „igavese evangeeliumi” sõnum kohtu, sõnakuulmise ja Issanda taastuleku kontekstis. See ühendab seitsmenda päeva adventistid ülemaailmseks perekonnaks. Juhul kui sellele sõnumile vesi peale tõmmatakse, sellele teisejärguline koht antakse või seda mineviku jäänukina võetakse, laguneb koguduse ühtsus ning koguduse missioon kaotab oma pakilisuse. Juhul kui koguduse sõnumit mõistetakse vääralt või väänatakse, on koguduse missioon selgusetu. Kolme-ingli-kuulutuse prohvetliku sõnumi kuulutamine on see, mis annab seitsmenda päeva adventistide olemasolule põhjenduse.

Kui seotud oled sina meie sõnumi ja missiooniga? Vaata asja ka nii: miks sa oled seitsmenda päeva adventist? Jaga oma vastust hingamispäeval klassis.

Uus Testament näitab, et algistikogudusel oli kindel organisatsiooniline liigendatus. Selline liigendatus aitas säilitada koguduse õpetuslikku puhtust ning hoida tähelepanu misjonitööl.

Ap 6. peatükis on räägitud, et grupike jüngreid kogunes lahendama uskutulnud kreeklastest leskedele toidu jagamise probleemi. Nad valisid diakonid, et vajadusele lahendus leida. Koguduse liikmed tunnustasid selliste koguduse juhtide autoriteeti.

Siis, kui apostel Paulus pöördus Damaskuse teel usule, suunati ta kokku koguduse esindajaga, Hananiasega (Ap 9:10 – 17).

Pärast seda, kui Hananias Pauluse ristas, juhendas Püha Vaim Paulust minema ja kohtuma koguduse juhtidega Jeruusalemmas selleks, et ta saaks ametisse kinnitatud (Ap 9:26 – 30).

Ap 20. peatükis kohtus Paulus Efesose koguduse vanematega selleks, et õhutada neid olema valvel valeõpetajate ja nende eksiõpetuste suhtes (Ap 20:17, 27 – 32).

Kuidas lahendas Uue Testamendi aegne kogudus põhivaidluse ümberlõikamise teemal? Ap 15:1 – 31.

Jeruusalemma nõukogu säästis esimese sajandi kogudust suure kirikulõhe eest. Koguduse organisatsioon koos administreeriva autoriteediga oli ülitähtis selleks, et säilitada Uue Testamendi aegse koguduse õpetuslik terviklikkus. Antud juhul saadeti kohaliku koguduse esindajad Jeruusalemma osalema õpetuslikes aruteludes, millel pidi olema tõsine tähendus koguduse tulevikule. Kui see esindajatekogu lõpuks konsensuseni [kokkuleppeni otsuse vastuvõtmisel] jõudis, panid nad komitee tegevuse otsused kirja ja saatsid ringkirjad kogudustesse, kust probleem oli alguse saanud: Antiookiasse, Süüria- ja Kiliikiamaale (Ap 15:23).

Koguduseliikmed aktsepteerisid Jeruusalemma nõukogu otsust ja rõõmustasid, et Püha Vaim oli juhtinud neid dilemma lahendamisel (Ap 15:30 – 35).

Juhul kui sa oled seitsmenda päeva adventistide koguduse liige, oled sa osaks koguduse struktuurist. Mis on sinu osa selles struktuuris ja kuidas võiksid sa olla veel toetavam?

Mida lähemale tuleme Jeesusele, seda lähemale tuleme üksteisele. Näeme siis uue vaimuliku nägemisvõimega. Kristuse Vaim võimaldab meil üksteist teistmoodi näha. Väikesed asjad, mis kord meile tüli tegid, saavad Kristuse armu läbi uued raamid. Tema suurepärase armu valgel loobutakse südames kantud vaenulikkusest. Vanad võlad ja võitlused kõrvaldatakse nii palju kui võimalik. Vaheseinad kistakse maha. Evangeelium parandab purunenud suhted.

Kui Püha Vaim oma täiuses nelipühäl välja valati, muutus jüngrite suhtumine üksteisesse järsult. Ristilt hoovavas valguses nägid nad üksteist teistmoodi.

„Iga kristlane nägi oma vennas jumaliku armastuse ja headuse ilmutust. Üks huvi valdas kõiki; üks püüd varjutas kõik teised; usklikke eesmärk oli ilmutada Kristuse sarnasust ning töötada Tema riigi laiendamiseks.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 48.

Loetle tegevusi, mis edendasid üksmeelt esimese sajandi kristlaste hulgas. Miks need tegevused nii võimsalt usklikke ühendasid? Mt 18:16 – 20; Ap 1:14; 12:5, 12; 6:7; Mt 28:16 – 20.

Loota või soovida üksmeelt ei tähena veel seda saada. Uue Testamendi kogudus palvetas koos ja rääkis koos. Nad uurisid koos Jumala Sõna ning jagasid koos oma usku kaasinimestega. Palve, Piibli uurimine ja tunnistamine on võimsad koostisosad, mis edendavad ja säilitavad koguduses üksmeelt. Siis, kui me palvetame üksteise eest, koondume üksteisele ligemale. Osalemine evangeelses tegevuses kogukonna heaks loob ühtsustunde. Elav, edasiliikuv, ühendatud ja vaimulikult ärganud kogudus on kogudus, mille liikmed palvetavad koos, uurivad Jumala Sõna ja tegutsevad oma kogukonna heaks.

Millised on mõned sellised jõud, mis ohustavad sinu kohaliku koguduse üksmeelt või ka kogudust tervikuna? Miks on tähtis mõista, mis jõud need on, ning olla valmis nendega tegelema?

Edasiseks uurimiseks: „Need esimesed jüngrid erinesid üksteisest märkimisväärselt. Nad pidid saama maailma õpetajaiks ning nad esindasid väga mitmekesiseid iseloomutüüpe. Selleks, et edukalt edasi viia tööd, milleks neid oli kutsutud, pidid need mehed, kes erinesid sünnipäraste omaduste ja eluharjumuste poolest, saavutama mõtete, tunnete ja tegevuse ühtsuse. Seda ühtsust saavutada oligi Kristuse eesmärk. Selleks püüdis Ta esmalt saavutada, et nad oleksid üks Temaga.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 20.

Küsimused aruteluks:

1. Miks on koguduse ühtne liigendatus meie jaoks nii tähtis? Mis juhtuks meie missiooniga, meie sõnumiga ja meie kogudusega tervikuna juhul, kui kogudused, liidud, unioonid ja divisjonid ajaksid igaüks oma asja? Kujuta ette kaost, mis siis oleks.

2. Vastas klassis küsimusele: Miks ma olen seitsmenda päeva adventist?

3. Kuigi üksmeel on koguduse jaoks ääretult tähtis, kas on midagi, mis on veel tähtsam? Kui jah, siis mis? Näiteks kirjutas Paulus, pidades silmas inimesi, kes kuulutasid õpetusi, millega Paulus ühel nõul olla ei saanud: „Aga kui ka meie ise või ingel taevast kuulutaks mingit evangeeliumi selle asemel, mida meie oleme teile kuulutanud – see olgu neetud! Nagu me oleme teile juba ütelnud ja praegu ma ütlen jälle: Kui keegi kuulutab teile mingit evangeeliumi selle asemel, mis te olete vastu võtnud – see olgu neetud!” (Gl 1:8, 9). Mis siin üksmeelega juhtus, vähemasti nende inimeste puhul?

4. Mõtiskle veel teemal, kuidas on meie sõnum ja missioon väga oluline meie kui seitsmenda päeva adventistide identiteedi jaoks. Lõppude lõpuks, mis eesmärk oleks meil ilma sõnumita, mida mitte keegi teine maailmas ei kuuluta? Samas, mis veel meid kui seitsmenda päeva adventiste ühendab? See tähendab, kui nüüd hetkeks meie missiooni ja sõnumit mitte arvestada, siis mis aitab meid veel eristada, ja miks on ka need muud asjad tähtsad?

5. Miks on üksmeel iga meie keskel aset leidva vaimuliku ärkamise ja usupuhastuse jaoks väga tähtis?

Sõnakuulmatu tütar

Irunga astus savihütti, mis oli tema isa koduks. Ta oli lootnud isalt mõistmist, et kristlaseks saamine ei tähenda perekonna kõigi traditsioonide hülgamist. Ta armastas oma perekonda, kuid nüüd oli Jumal tähtsam.

Irunga on herero, Namiibia põhjaosas elava rahva liige. Tüdruk kasvas üles, silme ees vanaisa, kes istus püha tule juures ning rääkis esivanematega, paludes neil rääkida Jumalale tema perekonna muredest.

Siis, kui Irunga oli kümneaastane, läks ta elama oma onu juurde ja hakkas käima tema perekonna elukoha lähedal asuva linnakese koolis. Õppimise ajal käis ta ühes protestantlikus kirikus ja võttis Jeesuse vastu oma Päästjaks. Irunga teadis, et ta pere pole selle üle õnnelik, aga siis, kui vanaisa süüdistas teda nende kultuurile selja pööramises, sai tüdruk väga haiget. Teda hakati nimetama sõnakuulmatuks tütreks. Kurvalt läks Irunga linnakesse tagasi.

Üks sõber tutvustas talle seitsmenda päeva adventistist misjonäre ja nende tõlki Kapitangot. Irunga tundis rõõmu misjonäridega rääkimisest, kuid ei kaatsenud hakata seitsmenda päeva adventistiks. Sedamööda aga, kuidas tema sõprus Kapitangoga arenes, kasvas ka tema huvi noormehe usu vastu. Mingi aja pärast võttis ta omaks seitsmenda päeva adventistide usu ning noored otsustasid abielluda. Kuid Irunga kultuuris on abiellumine keerukas ja vanematel kulub sageli aastaid otsustamiseks, kas nad lubavad oma noortel abielluda.

Kapitango vanemad palusid Irunga vanematelt luba, kas nende noored võiksid abielluda, ja Irunga vanemad andsid nõusoleku. Kuid vahetult enne pulmi tühistasid nad oma loa. Kapitango ja Irunga otsustasid siiski abielluda.

Religioon on jätkuvalt kiiluks Irunga ja tema perekonna vahel; endiselt keelduvad nad kuulamast tema tunnistusi. Irunga aga usub, et ühel päeval saab ta oma armastust Jeesuse vastu nendega jagada. Tema on oma külas ainus ühenduslülili seitsmenda päeva adventistidega.

Irunga ja tema pastorist abikaasa töötavad seitsmenda päeva adventistidest misjonäride salga juures selle nimel, et jõuda Namiibias elavate herero ja himba soost inimesteni. Nad töötavad välja oma rahva suulise traditsiooni kohased Piibli jutustused. MP3 kassetmagnetofonidele salvestatud jutustused muudavad inimeste elu ning Irunga loodab, et ühel päeval jõuavad need ka tema perekonnaliikmeteni.

Osa käesoleva kolmeteistkümnenda hingamispäevakooli annetustest aitab selliseid MP3 magnetofone himba ja herero soost inimestele rohkemal arvul muretseda, et ka need rahvad saaksid ise kuulda Jumalast, kes pole kauge ega hoolimatu, vaid armastav ja andestav.

Täname teid, et annetate misjonitöö heaks ja annate kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse ning võimaldate kaasinimestel sel moel ise lunastuslugu kuulda.

Otsustusvõime: vaimuliku ärkamise valvur

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 17:3; 1Jh 2:3 – 6; Mt 23:27, 28; 2Ts 2:9 – 12; 1Kr 12:4 – 7.

Meelespeetav tekst: „Vaata, kuidas ma armastan sinu korraldusi, Issand! Elusta mind oma heldust mööda! Sinu sõna sisu on tõde ja kõik su õiguse seadused jäävad igavesti” (Ps 119:159, 160).

Oma töö algusaegadel uurisin ma Piiblit koos ühe perekonnaga ühes Tennessee külas. Ühel päeval astus tuppa, kus olime, turske mees, suur sigar hambus. Siis teatas ta, et Issand on ta kopsuvähist tervendanud!

Olen sageli selle kogemuse peale mõelnud. See mees uskus siiralt, et Püha Vaim oli ta ime läbi tervendanud. Kas aga uskumine, et ta oli terveks saanud, tegi, et see nii oli? Kas imeteod ja tunnustähed on alati tõendiks Püha Vaimu tegevusest? Kas saame rajada oma usu ainult tundemärkidele ja imedele? Milline osa võib märkidel ja imedel olla vales vaimulikus ärkamises?

Ärkamisest rääkides on meil vaja küsida, *kas on võimalik, et kurat saab tekitada vale usulist erutust ning jätta mulje, et tegemist on ehtsa usulise ärkamisega?*

Sellel nädalal uurime ehtsa usulise ärkamise vaimulikke näitajaid ja kõrvutame neid vale ärkamiste ilmsete tundemärkidega. Kahe ärkamise vaheliste erinevuste tundmine aitab meil hoiduda vaenlase meeletpette eest.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 24. augustiks.

Õige vaimulikkuse korral langeb kogu valgusvihk Tema tundmisele ja Tema tahte tegemisele (Jh 17:3M Hb 10:7). Iga nii-nimetatud „ärkamine”, mis pöörab rohkem tähelepanu kogemusele kui kohustusele kuuletuda Jumala Sõnale, laseb märgist täiesti mööda. Püha Vaim ei juhi meid ialgi sinna, kuhu ei juhi Jumala Sõna. Püha Vaim juhib meid Sõnasse (2Tm 3:15, 16). Jumala Sõna on õige usulise ärkamise läte ja keskpunkt.

Mida väljendavad 119. psalmi järgmised salmid meile usulise ärkamise ja Jumala Sõna kohta? Loetle üles kõik vaimulikud väärtused, mida Jumala Sõna meie elus arendab. Ps 119:25, 28, 49, 50, 67, 81, 105, 116, 130, 154. Mida need töötused praktiliselt tähendavad meie Issandaga koosolemise kogemuses?

Jutluses Eluleivast selgitas Jeesus igasuguse usulise ärkamise olemust ning kogu vaimuliku elu alust. Ta ütles: „Vaim on see, kes elustab, lihast ei ole mingit kasu. Sõnad, mis ma teile olen rääkinud, on vaim ja elu” (Jh 6:63). Jeesuse ütlus on äärmiselt tähelepanuväärne. Püha Vaim, kes on igasuguse usulise ärkamise läte, räägib Jumala Sõna kaudu selleks, et anda neile, kes seda usu läbi mõistavad, sügavam vaimulik elu. Usuline ärkamine ilmneb siis, kui Püha Vaim vajutab Jeesuse sõnad meie mõistusesse ja otsustesse. Just seepärast ütles Päästja: „Inimene ei ela üksnes leivast, vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust” (Mt 4:4).

„Paljudes ärkamistes, mis on toimunud möödunud poole sajandi jooksul, on suuremal või vähemal määral olnud tegevuses samad mõjud, mis ilmnevad tulevikus ulatuslikumates liikumistes: emotsionaalne erutus, tõe ja vale segu, mis on osavalt kohandatud eksiteele viimiseks. Siiski ei tarvitse keegi lasta end petta. Jumala Sõna valgel pole raske otsustada liikumiste iseloomu üle. Alati, kui inimesed jätavad hooletusse Piibli tunnistuse ning pöörduvad kõrvale sellistest selgetest hinge läbikatsuvatest tõdedest, mis nõuavad enesesalgamist ja maailmast loobumist, võime olla kindlad, et Jumal ei anna oma õnnistust.” – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 464.

Õige usulise ärkamise olemuseks on avastada Jumala tahe nii, nagu seda ilmutab Jumala Sõna. Jeesus elas Püha Vaimuga täidetud elu. Tema sünnist surmani juhtis ja julgustas Teda Püha Vaim.

Usuline ärkamine tähendab tunda Jeesust. See tähendab hinge vaimulike võimete taaselustumist. See tähendab isiklikku ja elulist kogemust Päästjaga. Tunda Jeesust – tõeliselt tunda Teda kui Sõpra – on usulise ärkamise tuum. Apostel Paulus räägib oma sügava isikliku kogemuse põhjal Jeesusega sellest, kuidas ta palvetab efeslaste eest, et nad tunneksid ära „Kristuse armastust, mis ületab iga tunnetuse” ning oleksid „täidetud Jumala kogu täiusega” (Ef 3:19).

See on vastand loole lõpuaja neitsitest, kellest viiel oli jumalakartuse ja religiooni väline vorm, kuid puudus lähedane kogemus Jeesusega. Nende suurele vajadusele osutades ütles Jeesus: „Tõesti, ma ütlen teile, ma ei tunne teid” (Mt 25:12). Jumala tundmine viib alati sõnakuulmiseni. Jumala Seadus väljendab Tema armastust. Sügavam suhe Kristusega viib suurema soovini meeldida Kristusele. Kuulekus on armastuse vili. Mida rohkem me Teda armastame, seda rohkem igatseme Talle kuuletuda. Ükskõik milline on niinimetatud usuline ärkamine, mis ei rõhuta patukahetsust nende kordade pärast, mil oleme meelega astunud üle Tema Seadusest – see on ohtlik. Religioosne tulusus võib ergutada lühiaegset religioosset kõrghetke, kuid püsijääv vaimulik muutus puudub.

Mis tõendab apostel Johannese jaoks tõsiasja, et keegi tunneb tõeliselt Jumalat? 1Jh 2:3 – 6; 4:7, 8, 20, 21.

Selles lõigus esitab Johannes kaks väga olulist mõtet. Esiteks, Jumala tundmine viib Tema käskude pidamiseni. Teiseks, hakata Jumalat armastama tähendab hakata kaasinimesi armastama. Johannese mõte on selge. Ehtne vaimulikkus põhjustab elumuutuse. Usulise ärkamise tähtsaimaks osaks ei ole Jeesuse läheduse adumise soe tundepuhang. Tähtsaimaks osaks on muutunud elu, mida täidab Jeesuse teenimise rõõm. Jumala suur eesmärk kõigi usuliste ärkamistega on tõmmata meid ligemale Temale, süvendada meie andumist Tema plaanidele meie elus ning läkitada meid tunnistama ja kuulutama Tema tegevusest.

Mida ütled oma isiklike suhete kohta? Mida räägivad sulle need suhted sinu ühisest teekonnast Issandaga? Mil moel võiksid sa edeneda nii oma suhtes Jumalaga kui ka kaasinimestega?

Üks väljakutse õigele usulisele ärkamisele kerkib esile külma vormilikkuse jäise pinna alt, mis samas küll hoiab ära fanatismi tulised leegid. Vormilikkus tekitab seisaku. Vormilikkus rahuldub religiooni välise kestaga, kuid eirab tegelikku usuelu. Fanatism kaldub äärmustesse. Fanatism väljub usu piiridest. See kipub olema tasakaalutu ning keskendub usu ühele tahule kõiki teisi eirates. Fanatism on enamasti eneseõige ja hukkamõistev. Apostel Paulus igatses, et kristlik kogudus „ei oleks enam väetid lapsed, keda pillutab ja kõigutab iga õpetusetuul, et inimliku pettemänguga eksitusse kavaldata” (Ef 4:4).

Mida õpime külma vormilikkuse kohta Jeesuse noomitusest variseridele? Mt 23:27, 28; Lk 11:39, 40; Mk 7:5 – 9.

Mida saame teada nende kohta, kes mõtlesid, et tundemärgid ja imed tõendasid, et nad olid Jeesuse ustavad järelkäijad? Mt 7:21 – 23.

Sügavam probleem antud kahe kogemuse puhul on südame sund, mis tuleb tingimata täita. Tundemärgid ja imeteod ei saa iialgi astuda ehtsa piibelliku usu asemele. Need ei asenda alistumist Jumala tahtele ja Sõnale. Tõelise usulise ärkamise olemuseks on nii sügav usk, et see viib kuuleka eluni, mis kohustub täitma Jumala tahet. Piiblit põhinevat usulist ärkamist kajastavad Johannese sõnad: „Igaüks, kes on sündinud Jumalast, võidab ära maailma. Ja see ongi võit, mis on võitnud ära maailma – meie usk” (1Jh 5:4).

„Mislaadi usk võidab ära maailma? See on usk, mis teeb Kristuse sinu isiklikuks Päästjaks – usk, mis, tunnistades oma abitust, oma äärmist suutmatust ennast päästa, haarab kinni Aitajast, kes sinu ainsa lootusena on võimas päästma.” – Ellen G. White, *Reflecting Christ*, lk 21.

Kumba serva sa kaldud: vormilikkusesse ja traditsiooni või pigem kogemuslikkusesse ja erutusse? Juhul kui sa kaldud liiga palju ühele või teisele poole, siis kuidas saad leida tõelise tasakaalu?

Väärad usulised ärkamised asetavad sageli rõhu imetegudele. Ehtsa usulise ärkamise puhul keskendub tähelepanu evangeeliumitööle. Väärad usulised ärkamised rõhutavad vaatemängulisi tundemärke ja imetegusid; ehtne usuline ärkamine tunnistab, et suurimaks imeks on muutunud elu.

Jeesuse tervendamised tunnistasid tõsiasjast, et Ta oli Messias. Meie kaastundliku Lunastajana oli Päästja hooleks leevendada kannatusi. Kuid Tema veel suuremaks hooleks oli päästa iga inimene, keda Ta oma tervendava armuga puudutas. Jeesuse lunastava teenistuse eesmärgiks oli „otsida ja päästa” kadumaläinud inimkond (Lk 19:10). Jeesus ütles usujuhtidele halvatu tervekestegemise juures: „Aga et te teaksite, et Inimese Pojal on meelevald patte andeks anda maa peal,” – siis ta ütles halvatule – „tõuse püsti, võta oma kandraam ja mine koju!” (Mt 9:6). Rahvahulk reageeris sellele imele nii, et ülistas Jumalat (Mt 9:8).

Imetod kasvasid välja Jeesuse lunastavast evangeeliumitööst, kuid see ei olnud peamine põhjus, miks Ta Maa peale tuli.

Mida saame neist salmidest teada selle kohta, millised pettused inimesi lõpuajal haaravad? 2Ts 2:9 – 12; Mt 24:11 – 13, 24; Ilm 19:20.

Neid inimesi petetakse valeimetegudega, „sellepärast, et nad ei võtnud vastu tõe armastust”. Kui meie soov vaatemängulisuse järele on palju tähtsam kui soov uue elu järele Kristuses, on meel avatud pettusele. Jeesus lõpetab tähendamissõna rikkast mehest ja Laatsarusest paljutähendavate sõnadega: „Kui nad ei kuula Moosest ja prohveteid, ei neid veena siis ka see, kui keegi surnuist üles tõuseks” (Lk 16:31). Teisiti öeldes, vaatemängulised tundemärgid ja hämmastavad imed ei saa mitte iialgi asendada Jumala Sõnast arusaamist ja selle järgi tegemist. Kuulekus Jumalale on esmajärguline; tundemärgid ja imed (kui üldse ja siis kui need ilmnevad) on alati ikkagi teisejärgulised.

Milliseid imesid oled sa ühisel teekonnal Issandaga oma elus kogenud? Mida oled neist õppinud? Kui olulised on need sinu usu jaoks?

Millised on mõned peapõhjused, miks Jumal annab Püha Vaimu annid oma kogudusele? 1Kr 12:4 – 7; Rm 12:4 – 8; Ef 4:11 – 16.

Püha Vaimu annid võib jagada kahte suurde rühma: mõned annid on omadused, väärtused, teised annid on ametid. Näiteks abistamises, küla-lislahkus, manitsemises ja õpetamises on väärtused, mida Jumal ühele ja teisele usklikule annab (Rm 12:6 – 8). Apostliand, prohvetiand, evan-gelistiand ja pastori/õpetajaand on ametid, mida ühele-teisele usklikule antakse (Ef 4:11, 12). Mõlemad rühmad teenivad sarnast eesmärki. Püha Vaim on need uslikele andnud selleks, et tugevdada koguduse usuelu ja varustada seda misjonitööks vajalikuga. Vaimulikud annid ei ole lõppsiht kui selline. Jumal annab need oma koguduse kasuks.

Mida mõtleb apostel Paulus, kui ta Gl 5:16 kasutab väljendit „käige Vaimus”? Loe Gl 5:22 – 25 ja loetle Vaimus käimise tulemuseks oleva vilja koostisosad? Vaata ka Jh 15:1 – 7.

Igasugune niinimetatud usuärkamine, millel on vähe huvi Vaimu vilja vastu, kuid mis soovib tungivalts saada Vaimu ande, on ohtlik. Juhul kui Jumal andnuks Vaimu ande ohtralt uslikele, kes ei ilmutanud Vaimu vilja, muutunuks kogudus iseka enesenäitamise keskuseks. Sest kui Jumal lülitab sisse taevase jõujaama siis, kui vaimuliku jõu liinid on katki, on tagajärg hävitav! Hoiduge liikumistest, mis koondavad mõtted küll Püha Vaimu andidele ja väele, mitte aga Jumala tahte kuuletumisele ja iseloomu muutusele, mis peegeldab Vaimu vilja.

Mida sa ütled kellelegi, kes on kogenud midagi, mida tema peab Jumala üleloomulikuks ilmutuseks? Kuidas saaksid aidata sellel inimesel teada, kas kogetu oli tõesti Jumalast või hoopis teise poole pealt? Kuidas aitab meie arusaam suure võitluse reaalsusest meid siis, kui otsime mõistmist, kes võib olla imede taga?

Edasiseks uurimiseks: „Vaimu töotust ei ole hinnatud nii, nagu peaks. Selle täitumist ei ole mõistatud, nagu võiks. Vaimu puudumine muudab evangeeliumitöö jõuetuks. Teadmised, talendid, osavus, kõik kaasasündinud või omandatud anded võivad olla, aga ilma Jumala Vaimu ligiolekuta ei saa puudutada ühtki südant ega võita ühtki patust Kristusele. Aga teisest küljest on ka kõige vaesematel ja harimatumatel Tema jüngeritest vägi südamelele mõju avaldada, kui nad on Kristusega ühendatud ja neil on Vaimu annid. Jumal muudab neid universumi suurima väe tööriistaks.” – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 328.

„Apostli tõsised manitsussõnad ei jäänud viljatuks. Püha Vaim töötas võimsa väega ning paljud, kelle jalad olid eksinud kõrvalteedele, pöördusid tagasi oma endise usu juurde evangeeliumisse. Siitpeale seisis nad kindlalt vabaduses, millega Kristus neid oli vabaks teinud. Nende elus ilmnesid Vaimu viljad – „armastus, rõõm, rahu, pikk meel, lahkus, heatahtlikkus, ustavus, tasadus, kasinus”. Jumala nimi sai austatud ning selles piirkonnas sai palju uusi inimesi usklikuks.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 388.

Küsimused aruteluks:

1. Vastanda külm vormilikkus ja taltsutamatu fanatism. Või kas need on alati vastandid? See tähendab, kas kogudus saab ühtaegu olla fanaatiline ja külmalt vormilik? Juhul kui jah, siis kuidas peaks see väljenduma? Miks on üks ja teine äärmus, mõlemad kokku, kahjulikud usulisele ärkamisele ja usupuhanudusele? Kuidas on lugu sinu kohalikus koguduses? Kus ta sellel skaalal asub? Kuidas võiksid sina aidata leida tõelist tasakaalu?

2. Milliseid tõendeid, kui üldse mingeid, võime näha maailmas toimuvais valeärkamistes? Kuidas võime teada, et need on valed? Teisalt, kas oleks vale uskuda, et Jumal toob usulise ärkamise esile nende keskel, kes armastavad Issandat, aga ei tunne asja nii, nagu meie tunneme?

3. Vaadake klassis üle vastused neljapäevase osa sellele küsimusele, mis puudutas kedagi, kes arvab, et tal on olnud Jumalaga üleloomulik kogemus. Mida saate üksteise vastustest õppida?

Mila on kuueaastane, aga ta on juba palve-võitleja. Ta palvetab inimese pärast niikaua, kuni Jumal vastab.

Ühel päeval nägi Mila koolis, et vahetunnil suitsetasid tema õpetajad õues sigarette. Mila teab, et suitsetamine on ohtlik, sellepärast palvetas ta otse sealsamas nende pärast. "Armas Jeesus," ütles ta, "palun aita mu õpetajatel tunda, et suitsetamine on nende jaoks paha. Aita neil suitsetamine maha jätta enne, kui see nad haigeks teeb. Aamen."

Kui Mila isa sellel öhtul koju jõudis, nägi ta Milat istumas diivanil, pea kummargil. Isa mõtles, et midagi on vist halvasti. Ta puudutas tütart ja küsis, kas temaga on kõik korras. Mila tõstis pilgu ja ütles: "Minuga on kõik hästi. Ma palvetan ainult oma õpetajate pärast. Nad suitsetavad ja ma ei taha, et nad haigeks jääksid."

Isa teadis Mila palve-tegevusest. Isa istus tütre kõrvale ja ütles: "Kas sa palvetaksid ka ühe naise pärast minu töö juures? Tema ka suitsetab." Mila naeratas ja kummardas pea. Ta palvetas isa töösõbra pärast ja oma õpetajate pärast. Mila palvetas ikka igal päeval oma õpetajate ja isa töökaaslase pärast.

Mitu-mitu nädalat hiljem tuli isa töölt koju ja rääkis Milale, et tema töösõber on suitsetamise maha jätnud. Too naisterahvas oli talle rääkinud, et ühel päeval kadus tal äkki isu suitsu teha ja ta ei ole enam suitsetanud. Isa teadis, et see naine oli püüdnud mitu korda varem suitsetamist maha jätta, aga see polnud õnnestunud.

"Mis päeval Te suitsetamisest loobusite?" küsis isa. Naine mõtles hetke ja ütles siis kuupäeva. "See oli päev pärast seda, kui mu tütar hakkas Teie pärast palvetama," ütles isa. Ta rääkis naisele, kuidas Mila oli kogu aeg palvetanud, et see naine suitsetamise maha jäta. Naist üllatas, et lapse palve aitas tal suitsetamisest loobuda siis, kui miski muu polnud aidanud.

"Minu õpetajad suitsetavad ikka veel," ütles Mila. "Ja ma palvetan nende eest edasi. Vahel ütlen ma neile, et suitsetamine on nende jaoks halb ja ma olen nende pärast mures. Ma olen neile öelnud, et ma palvetan nende pärast. Minu õpetaja ütleb, et ta tahab suitsetamist maha jätta," lisas Mila. "Ma olen kindel, et Jumal vastab mu palvetele."

Jumal vastab meie palvetele, kuid Ta ei sunni mitte kunagi vastu inimese tahet kedagi midagi tegema. Siis, kui me kaasinimeste pärast palvetame, töötab Jumal nende inimeste südame juures ja meie oma juures, et nendele palvetele vastata. Kui me palvetame, et inimesed kohtuksid Jumalaga ja võtaksid vastu Jeesuse armastuse, peame olema valmis, juhul kui Jumal meid kutsus, aitama kaasa, et nii sünniks.

Meie misjoniannetused aitavad hankida vahendeid, mille kaudu suunata kaasinimesi Kristuse juurde, kus nad iganes on. Täname annetamast, et kaasinimesed saaksid kohtuda Jumalaga.

Usupuhastus võrsub usulisest ärkamisest

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Aja 20:17 – 20; 1Kr 6:19, 20; Ilm 2:1 – 6; Rm 1:16, 17; Ilm 14:6, 7, 12.

Meelespeetav tekst: „Niihästi Pühitseja kui pühitsetavad on kõik ühe Isa lapsed. Sel põhjusel Jeesus ei häbenegi neid hüüda vendadeks” (Hb 2:11).

Usuline ärkamine on edenev protsess. Meie Issand kutsub meid Tema juuresoleku rõõmusse iga päev. Samamoodi nagu Iisraeli toideti mannaga, mis langes taevast, katab Jeesus meile iga päev vaimuliku pidulaua. Iga päev saab meie hing toidetud, meie vaim värskendatud ning süda virgutatud siis, kui põlvitame vaikselt Tema trooni ees, mõtiskledes Tema Sõna üle. Õige vaimulik uuendus viib sinnani, et muutuvad meie mõttemallid, harjumused ja eluviis; just seda nimetame „usupuhastuseks”.

„Mu armsad, et te nüüd seda ette teate, siis olge valvel, et teid ei kistaks kaasa kõlbluseta inimeste eksitustega ja te ei langeks ära oma kindlalt aluselt. Kasvage meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse armus ja tundmises! Tema päralt olgu kirkus nüüd ja igaviku päevil! Aamen” (2Pt 3:17, 18). Mõiste usupuhastus, reformatsioon, osutab lihtsalt sellele „armus kasvamisele”; see tähendab, et lubame Pühal Vaimul koondada meie elu iga valdkonna Jumala tahte alla. Neis valdkondades, kus oleme kuulekusest eemaldunud, virgutab usuline ärkamine taas üles meie igatsuse olla Jumalale meelepärane. Usupuhastus paneb meid tegema proovilepanevid valikuid loobuda kõigest, mis seisab meie ja Tema vahel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 31. augustiks.

Tihtilugu saatis Jumal oma prohveteid Iisraeli juurde, et suunata Iisrael usulisele ärkamisele. Reeglipäraselt kaasnes sellise usulise ärkamisega usupuhastus. On oluline märkida, et isegi siis, kui Jumala rahvas Temast eemaldus, olid nad ikkagi Tema valitud rahvas. Ikka ja jälle saatis Tema oma sõnumitoojaid neid õigesse kohta tagasi juhtima. Vanasse Testamendi kirja pandud näidetel usulisest ärkamisest ja usupuhastusest on sageli sarnased jooned.

Vana Testamendi ajal ilmnesisid usuline ärkamine ja usupuhastus siis, kui süda kohustus uuesti kuuletuma Jumala tahtele. Kui Iisrael „pöördus oma teed” ja „igamees tegi, mis tema enese silmis õige oli” (Km 21:25), hoidis Jumal oma õnnistusi tagasi ning rahva ees seisis häving ja lüüasaamine.

Ühel juhtumil, mil Jumala rahvas oli silmitsi suure väljakutsega – ees seisis lahing ammonlaste ja moabiitidega – ilmutas Joosafat märkimisväärtset vaimulikku juhtimisvõimet. Kogu kriisi jooksul püüdis kuningas hoida Iisraeli silmad Jumala väel (2Aja 20:12).

Kuningas mõistis, kui ülioluline oli säilitada usuline ärkamine ja usupuhastus tervikuna. Missuguse innuka nõuande ta oma rahvale andis? Missuguse vaimuliku näite me sellest ärkamisest ja usupuhastusest leiame?

Loe 2Aja 20:1 – 20 ja võta kokku kuningas Joosafati juhised Juudale?

„Jumal oli selles kriisis Juuda jõud ja Tema on oma rahva jõud ka tänapäeval. Ärgem toetugem vürstidele ega seadkem inimesi Jumala asemele. Hoidkem meeles, et inimesed libastuvad ja eksivad, aga tema, kellel on kogu võim, on meie tugev kaitsemüür. Tundkem igas hädaolukorras, et tegemist on Tema võitlusega. Tema varud on piiramatud ning võimatuna näiv teeb võidu veel suuremaks.” – Ellen G. White, *Conflict and Courage*, lk 217.

Joosafati kogemus annab pildi usulise ärkamise ja usupuhastuse olemusest. Ta suunas Iisraeli ühiselt paastuma, palvetama, usaldama ja Jumalale kuuletuma.

Kuidas saad oma ping- ja katsumuste aegadel õppida rakendama ellu siin väljendatud vaimulikke põhimõtteid? Mis on ainuke viis, kuidas usku tegelikult harjutada saab?

Kirjas korintlastele väljendab Paulus suurt muret nende vaimuliku olukorra pärast. Paljud koguduseliikmed olid eemaldunud Jumala ideaalist. Olukord oli tõsine; üheks tõsiseks probleemiks oli suguline kõlvatus, millist „ei ole paganategi hulgas” (1Kr 5:1), nagu Paulus ütles. Üles kerkis suur hulk probleeme, mille kallale Paulusel tuli asuda. Selle taustal pole keeruline mõista, miks Korintose kogudus vajab vaimulikku äratust ja usupuhastust.

Millise usueluga seotud nõuande esitas Paulus korintlastele? Mis on järgnevate tekstide põhiline mõte? 1Kr 6:19, 20; 9:24 – 27; 13:13; 15:1, 2, 27, 28.

Apostel Paulus kannustas neid klammerduma usu külge ning tegema Jumala oma elus esmaseks. Ta kinnitas korintlastele veelkord oma armastust ning julgustas neid, et Jumala vägi oli suurem kui ükskõik milline neid tabav kiusatus (1Kr 10:13).

Kuidas korintlased Pauluse nõuandele reageerisid? 2Kr 7:8 – 12.

Paulus oli üllirõõmus, et korintlased nii viisi reageerisid. Kuigi tal oli ikka veel muresid, kirjutas ta: „Olen rõõmus, et võin kõiges teie peale kindel olla” (2Kr 7:16). Missugune muutus. Oma esimeses kirjas korintlastele noomis Paulus neid kui „lihalikke”. Oma teises kirjas väljendas ta täieliku usaldust nende äsjasesse kogemusse Jumalaga. See usuline ärkamine omakorda tõi kaasa usupuhastuse. Usupuhastus viis harjumuste muutmiseni, elu muutumiseni ja suhete muutumiseni. Korintlaste ees seisis ikka veel vaimulikud väljakutsed. Neil olid nende katsumused, kuid nad tegid kristlikus usus tähelepanuväärse arengu. Usuline ärkamine ja usupuhastus ei ole mingiks imerohuks, mis lahendaks kõik meie vaimulikud probleemid. Need on usuelu rajal edasimineku osaks.

Ilmutuseraamatu üleskutse usupuhastusele Efesoses

Ilmutuseraamatu 2. ja 3. peatükis kirjeldatud seitse kogudust kujutavad kristlikku kogudust läbi sajandite. Seda vaadet on jaganud Piibli uurijad sajandite jooksul. Ka seitsmenda päeva adventistid-tõlgendajad on ajalooliselt omaks võtnud selle seisukoha.

Ingel juhendab Johannest üles kirjutama „mida sa oled näinud ja mis on ning mis sünnib pärast seda” (Ilm 1:19). Nägemus seitsmest kogudusest seostub mineviku, oleviku ja tulevikuga. See talletab Jumala koguduse võidud, aga ka kaotused. See edastab koguduse võidukäigud, kuid ka lüüasaamised. Kuigi seitse kogudust kujutavad kristliku usu ajaloolist järjepidevust sajandite jooksul, annab iga kõnealune kogudus üliolulised õppetunnid Jumala rahva jaoks tänapäeval.

Efesos, näiteks, on tabav kujund taevasest üleskutsesest usuliselt ärgata ja usupuhastust teostada.

Loe Ilm 2:1 – 6. Mis on selle koguduse juures hea? Aga mis on probleemid?

Siinne Efesos võrdsustatakse Uue Testamendi aegse kogudusega umbes aastatel 31 – 100 pKr. Varakristlased olid oma usus innukad. Nad töötasid vahetpidamata evangeeliumi edasiviimise nimel. Jüngrid säilitasid hoolikalt koguduse õpetuslikku puhtust. Nad ei olnud sallivad usuliste eksiõpetuste suhtes ning olid tõe tulised kaitsjad.

Aeg läks ja koguduseliikmed hakkasid kaotama oma „esimest armastust”. Nad asendasid pühendumise kohustumisega. Jeesuse antud töö tegemine muutus nende jaoks palju tähtsamaks suhtest Temaga. Tasahaaval ja peaaegu tajumatult lipsas neil käest kogemus Jeesusega. Nad töötasid kõvasti, et usku kaitsta, kuid midagi väga olulist puudus nende enda vaimulikus kogemuses. Väga jäi vajaka armastusest Jeesuse ja kaasinimeste vastu.

Mismoodi oli siis, kui sa alguses Jeesuse juurde tulid? Kuidas saad endiselt säilitada „esimese armastuse”? Miks on väga tähtis, et sa seda teed? Mis meelitab sind selle armastuse juurest ära?

Kui mõtleme sõnale *usupuhastus, reformatsioon*, pöörduvad meie mõtted iseenesest protestantlikule reformatsioonile ja Martin Lutherile. Läänemaine kristlus oli tollal valdavalt kammitsetud traditsiooniga. Koguduse dogmaatilised tõekspidamised jätsid varju Jeesuse õpetused. Traditsiooni tsiteeriti rohkem kui Pühakirja. Rahvahulki hoiti hirmu all. Päästekindlust inimestel peaaegu polnudki. Segadusse viiduna ja kobamisi heitlesid nad uskumisega, et Jumal tõesti igatseb neid päästa.

Sellel religiooni ajaloo otsustaval tunnil tõstis Jumal teiste hulgas esile Martin Lutheri, et ta juhiks Tema rahva põhjaliku usupuhastuseni. Luther oli võidelnud aastaid süütundega oma pattude pärast, kuni evangeeliumi valgus temasse tungis.

Loe järgmisi piiblisalme kirjast roomlastele. Miks need Lutherile nii tugevalt mõjusid? Miks on need olulised selleks, et juhtida meid usulise ärkamise ja usupuhastuseni? Rm 1:16, 17; 3:21 – 25; 5:6 – 11; 8:1 – 4.

„Jumal saab patustele andestada ainult siis, kui Ta annab neile andeks nende patud, kustutab karistuse, mida nad väärivad, ning kohtleb neid nii, nagu nad oleksid täiesti õiged ega oleks patustanud ning tagab neile jumaliku poolehoidu ja kohtleb neid nagu nad oleksid õiged. Nad mõistetakse õigeks ainult neile osaks arvatud Kristuse õiguse kaudu. Isa tunnustab Poega ning Tema Poja lepitushvri kaudu võtab Ta vastu patuse.” – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 3. raamat, lk 194.

Armumõistmine toob ellu muutuse. See on kristluse tuum. Pälvimatu, ärateenimatu Jumala arm on meie usu nurgakivi. Jeesuse elu, surma, ülestõusmise ja preesterliku teenistuse kaudu on igavese elu and meie oma. Usu kaudu seda omaks võttes on meil päästekindlus.

Usulisel ärkamisel on tegemist armu anni igapäevaselt kallihinnaliseks pidamisega. Vaimulikult pole mitte miski meeltülendavam kui igapäevane Jumala headusest ja armust rõõmu tundmine. Usupuhastus on lihtsalt selle armu väljaelamine kõiges, mida teeme.

Mõtiskle suurest lootusest, mida sisaldab pääste, mille Kristus sulle on toonud. Miks peab see tõde olema sinu elus iga usulise ärkamise ja usupuhastuse aluseks?

Taeva üleskutse lõpuaja usupuhastuseks

Seitsmenda päeva adventistide kogudus on uuendusliikumine. Selle tõi esile Jumal, et ennistada piibellikud tõed, mis paljudel varasematel sajan-ditel olid silmist kaotatud. Kuigi Püha Vaim tegutses võimsalt usupuhas-tajate kaudu, oli väga olulisi tõdesid, mida nad täiesti ei mõistnud. Jumalal oli ju oma rahvale veel tõdesid avada.

Jumal pole huvitatud sellest, et mõistaksime tõde vaid oma meelte täit-miseks rohkema religioosse teadmisega. Piibli tõed on aknaks Tema sü-damesse. Need avavad midagi Tema iseloomust. Mida selgemini me Tema Sõna tõdesid mõistame, seda täielikumalt mõistame Tema armastuse sü-gavust. Valeõpetus moonutab Tema iseloomu. Tõde tõmbab kuradi vale-delt maski eest ja näitab, kes ta tõeliselt on (olgu näiteks õpetus igavesest pörgupiinast, mis on olemuslikult näide Saatan südames peituvast).

Taevas alguse saanud suure võitluse alghetkest peale on Saatan püüd-nud laimata Jumala iseloomu. Ta on esitanud valesti Jumala kavatsusi Tema loodute suhtes. Kuid eluga, mida Jeesus elas, tõdedega, mida Ta õpe-tas, ja surmaga, mida Ta suri, näitas Jeesus, missugune on Tema taevane Isa tegelikult.

Loe Jumala lõpuaja sõnumit usulise ärkamise ja usupuhastuse kohta (Ilm 14:6, 7, 12). Loe hoolikalt, mida selles öeldakse. Mida õpetavad need salmid meile Jumala iseloomust?

Jumala „igavese evangeeliumi” lõpuaja sõnum sisaldab üleskutse kuu-letuda Jumala tahte kohtutunni valgel. Kohus avab kogu universumi ees nii Jumala õiguse kui ka halastuse. Jeesuse kutse usupuhastusele evolutsiooniteooria ajajärgul kutsub Tema rahvast taas teenima Teda Loojana ja austama õiget Piibli hingamispäeva. Hingamispäev hoiatab ääretult häm-mastaval viisil darwinistliku evolutsiooniteooria eest ning selle teooria kaudu Jumala kujutamise eest kalgi ja vägivaldsena.

Mida tähendab tõsiasi, et kõnealuste sõnumite aluspõhjaks on „igavene evangeelium”? Kuidas saab sul olla iga päev kindlustunne, et evangeeliumi sõnum on sinu jaoks, kuigi oled milleski eksinud? Miks on väga tähtis, et sa haaraksid igal päeval isiklikult kinni evangeeliumi sõnumist?

Edasiseks uurimiseks: „Ärkamine ja uuendus peavad toimuma Püha Vaimu juhtimisel. Vaimulik ärkamine ja uuendus on kaks erinevat asja. Ärkamine tähistab virgumist vaimulikule elule, mõistuse ja südame jõu elavnemist, vaimulikust surmast ülestõusmist. Uuendus tähistab reorganiseerumist, mõttekäikude ja teooriate, harjumuste ja tavade muutust. Uuendus ei kanna head Kristuse õiguse vilja enne, kui see pole seotud Vaimu poolt äratamisega. Vaimulikul ärkamisel ja uuendusel on teha neile määratud töö, ja seda tööd tehes peavad need segunema.” – Ellen G. White, *The Advent and Sabbath Herald*, 25. veebruar 1902.

„Need, kes teenivad oma südames maailma, tegutsevad eelkõige maist heaolu ja mitte usulisi põhimõtteid silmas pidades, olgu nende usutunnistus siis milline tahes. Me peame valima õiguse sellepärast, et see on õige, ja jätma tagajärjed Jumala hooleks. Põhimõttelistele ustavatele ja julgetele inimestele on maailm võlgu suurte reformide eest. Selle usupuhastuse, mis tuleb teostada käesoleval ajal, viivad läbi sama ustavad inimesed.” – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 460.

Küsimused aruteluks:

1. Kas üleskutses usulisele ärkamisele ja usupuhastusele peab esmalt olema usuline ärkamine või usupuhastus? Miks?

2. Miks on usuline ärkamine ja usupuhastus rohkem südameasjad kui miski muu? Miks peavad need algama üksikisikust, nii et igaüks meist langetab teadliku valiku uuendada oma kooskäimist Issandaga, astuda Talle ligi ja soovida innukamalt kui kunagi varem teha Tema tahtmist? Mis oht on ootamises, et kirikupingis sinu kõrval olev inimene seda enne teeks või et pastor sellele innustaks? Miks pead sa nüüd ise langetama valiku anduda veel rohkem Issandale, et Tema tegutseks sinus?

3. Üleskutsel vaimulikult ärgata ja usupuhastus läbi teha pole miski surmavam kui kalk ja hukkamõistev meelsus nende suhtes, kes nähtavalt ei ela läbi norme, mida me arvame, et nad peaksid elama. Kuidas saame õppida vältima seda ohtlikku auku, samal ajal aga seistes tõdede eest, mis on meie kätte usaldatud?

Taaskord kodus

Sade Belo sündis seitsmenda päeva adventistide kodus ühes Saalomoni saarte külas. Poiss armastas ujumist ning hakkas osalema kooli ujumisvõistlustel. Võistluste nimel käis ta läbi teisedki Vaikse ookeani saared, kuid sel ajal kaotas ta jalge alt usutee.

Ta lõpetas kõrgkooli ja abiellus ühe naisega karismaatilisest kirikust. Sade käis naisega koos kirikus ja tal paluti hakata pastoriks. Talle meeldis oma kirikutöö, kuid sageli mõtles ta usule, millest oli loobunud. Hingamispäeval oli tema südames ikka veel eriline koht. Ta oli rõõmus, kui tema vanem poeg ühines seitsmenda päeva adventistide kogudusega.

Siis, kui seitsmenda päeva adventistist pastor pidas seeriakoosolekuid Sade piirkonnas, käis ka Sade kuulamas. Ta kuulas sõnumit prohvetikuu-lutustest ja Maa lõpupäevadest. Sade taipas, et kuigi ta oli pastor, oli ta kadunud poeg. Ühe koosoleku ajal palus ta Jeesusel võtta tema elu üle täielik kontroll ning juhtida ta tagasi usu juurde, mida oli kord tundnud.

Ta rääkis oma naisele veendumusest pöörduda tagasi seitsmenda päeva adventistide kogudusse ja kutsus naist koos temaga Piiblit uurima. Ta selgitas oma kogudusele endas ärganud teadmist, et tal tuleb järgida Piiblit ning taasühineda seitsmenda päeva adventistide kogudusega. Tema ja ta naine ristiti 2008. aastal.

Mõned karismaatilise kiriku liikmed palusid võimalust uurida Piiblit selleks, et teada saada, mis oli mõjutanud nende endist pastorit hakkama seitsmenda päeva adventistiks. Sade suunas valgusvihi Jumala hingamispäeva-anni ilule, kui ta selgitas, mis oli teda tõmmanud seitsmenda päeva adventistide usku. "Hingamispäevast kõneldes ei ole valik niivõrd selles, kas selle erilise päeva austamisega kuuletume Jumala korraldustele," ütleb ta, "kuivõrd selles, kas võtame vastu Jumalaga osaduses olemise."

Sadel on nüüd uus missioon – jõuda inimesteni, kes alles otsivad hingamispäeva ilu, ning nendeni, kes seda kord teadsid, kuid on tagasi langenud. "Olen tänulik, et Jumal oli minuga kannatlik ja juhtis mind tagasi [seitsmenda päeva] adventistide usu juurde. Täna Jumalat nende inimeste eest oma perekonnas, sealhulgas oma vanemat poega, kes minu pärast nii palju aastaid palvetasid. Teie misjoniannetused aitavad mitmel erineval viisil jagada Jumala armastust kaasinimestega. Paljud inimesed Saalomoni saartel ei mõista usku, mida mina olen õppinud armastama. Tahan jagada Jumala armastust ja Tema hingamispäeva ilu Tema lastega, kes elavad Saalomoni saarte südames."

Usupuhastus: valmidus kasvada ja muutuda

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Jh 2:1 – 9; Fl 2:12 – 14; Mt 26:31 – 35; Jh 20:24 – 29; Lk 15:11 – 21; Jh 5:1 – 14.

Meelespeetav tekst: „Aga ta annab veel suuremat armu; seepärast ta ütleb: „Jumal paneb vastu ülbeile, aga alandlikele annab armu!” Alistuge siis Jumalale! Pange vastu kuradile, siis ta põgeneb teie juurest” (Jk 4:6,7).

Enne nelipüha olid jüngeritel märkimisväärsed vaimulikud vajakajäämised. Nende arusaam Jumala plaanist oli varjutatud. Neil ei õnnestunud mõista Jeesuse missiooni. Pärast seda, kui neid oli puudutanud Jumala arm, murdis Kristuse armastus nende südame. Nad kogesid usulist ärkamist ja usupuhastust.

Usuline ärkamine on lihtsalt taasärkamine sügavamatele vaimulikele igatsustele. See tähendab meie vaimulike igatsuste intensiivistumist, kuna süda tõmbub Püha Vaimu õhutusel Jumalale ligemale. Usuline ärkamine ei tähenda, et meil ei oleks senist kogemust Jeesusega; küll aga kutsub see meid kogema seda, mis on sügavam ja rikkalikum. Usupuhastus kutsub meid kasvama ja muutuma. See kutsub meid liikuma üle vaimulikust pailgalseisust. See kutsub meid piibellike väärtuste valgel oma elu uuesti järele kaaluma ning andma Pühale Vaimule voli teha meis kõik muutused, mis on vajalikud selleks, et elaksime kuulekuses Jumala tahte.

Sellel nädalal uurime Uue Testamendi usklike elulugusid, kes kogesid oma vaimulikus kogemuses kasvu ja muutumist.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 7. septembriks.

Ühe ja teise jüngrid elu näitab pidevat vaimulikku kasvu siis, kui nad käisid koos Jeesusega. Kui Kristus kutsus endale jüngrid, ei peegeldanud nende hoiakud ja teod küll Tema iseloomu armsust.

Loe Lk 9:51 – 56 ja Mt 20:20 – 28. Kuidas avavad need salmid Jaakobuse ja Johannese mõtlemise?

Jaakobusel ja Johannesel olid mõned tõsised iseloomuvead. Nad ei olnud ette valmistatud esitama Kristuse armastust maailmale. Nad ei olnud välja õppinud kuulutama armusõnumit kaasinimestele, kelle elu polnud muutunud.

Vaatamata oma tõsistele puudujääkidele iseloomus igatsesid Jaakobus ja Johannes ilmutada Jeesuse iseloomu palju täielikumalt. Nad igatsesid muutust ja uuendust oma hoiakutes. Kasvamine ja muutus on osa kristlikust kogemusest.

Loe 1Jh 2:1 – 9. Mida räägivad need salmid meile suurtest muutustest, mis toimusid Johannesega Jeesuse surmajärgsetel aastatel? Mida õpetavad need meile selle kohta, mida tähendab olla Jeesuse järelkäija?

Nii kerge on oma vaimuliku kasvu pärast araks muutuda, eriti siis, kui tahame tõeliselt oma ellu usulist ärkamist ja usupuhatust. Millisest töotusest saad kinni hoida siis, kui julgus kaob, kui tunned, nagu oleksid vaimulikult edutu ning lähed kaduma; töotusest, mis sulle näitab, miks sa ei peaks iialgi alla andma ja miks sul oma vigadele vaatamata võib olla päästekindlus?

Muutus tuleb valikuga. Usupuhastus ilmneb siis, kui valime alluda Püha Vaimu veenvale jõule ning allutame oma tahte Jumala tahtele. Jumal ei sunni ega manipuleeri kunagi meie tahtega. Ta austab meie vabadust. Ta avaldab mõju meie meeltele, veenab südant ja ergutab meid tegema õigust, kuid valik vastata Püha Vaimu anumisele on alati ja üksnes meie.

Loe Fl 2:12 – 14. Kuidas näitab see tekstilõik vajadust tegutseda koos Jumalaga meie kasvamisel armus? Mida mõtleb Paulus väljendiga „valmistage endile päästet”? Mida ta mõtleb ütlusega „Jumal on see, kes teis tegutseb”?

Meil ei ole võimalik valmistada midagi, mida Jumal pole juba ette valmistanud. Kui Tema valmistab meid oma üleloomuliku väe kaudu, oleme võimelised otsustama, et meie elus „valmistatakse” arm ja tugevus, mille ta on meile valmistanud.

„Kui surelik, patune inimene valmistab enda päästet kartuse ja värinaga, siis on Jumal see, kes temas tegutseb, et ta tahab ja tegutseb Temale meelepäraselt. Kuid Jumal ei tegutse ilma inimese koostöötä. Inimene peab harjutama oma jõudu nii, kuisk jaksab; ta peab astuma innuka õpilasena Kristuse kooli, ning kui ta võtab omaks armu, mida talle vabalt pakutakse, annab Kristuse kohalolu mõttes ja südames talle sihikindluse heita kõrvale iga patukoorem, et süda võiks täituda Jumala kogu täiusega ja Tema armastusega.” – Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, lk 134.

Usupuhastus ilmneb siis, kui teeme Jumalaga koostööd, valides allutada Temale kõik, mille kohta Püha Vaim näitab, et see pole kooskõlas Tema tahtega. Kui me selliseid (mõnikord väga valusaid) valikuid ei tee, siis ei ilmne vaimulik muutus.

Jumal ei kärista üht või teist isekat mõtet meie peast välja. Ta ei napsa salapäraselt ära mõnd ebatervet harjumust või salahimu. Ta mõistab meid süüdi patus. Ta veenab meid õiguses, aga meie peame valima. Kui me seda teeme, annab Ta meie valikutele jõudu, kuid meie ise oleme need, kes päevast-päeva, lausa hetk-hetkelt neid valikuid langetama.

Mida tähendab oma pääste valmistamisel Jumalaga koostöö teha? Mida see ei tähenda? Millal sa viimati tundsid millegi pärast sügavat veendumust ning võitsid Jumala armu läbi, kui tahes keeruline võitlus ka polnud?

Mis oli Peetruse hoiakul viga enne risti? Mt 26:31 – 35.

Peetrus ei olnud võrdne vastane riuklikule kurjusele. Ta püüdis Saatana kiusatustele vastu panna oma jõuga. Täispuhutud enesekindluses tajus ta väga vähe saabuvat kriisi. Pilaatuse õues üksi jäänuna ning teenijanna küsiva hääle pärast värisevana salgas Peetrus oma Issanda (Mt 26:69 – 75). Jeesus oli Peetrust varem hoiatanud: „Siimon, Siimon, vaata, saatan on väga püüdnud sõeluda teid nagu nisu! Aga mina olen sinu pärast Jumalat palunud, et su usk ei lõpeks. Ja kui sa ükskord pöördud, siis kinnita oma vendi” (Lk 22:31, 32). Jeesuse ütlus maalib Peetruse vaimuliku olukorra kohta üllatava pildi. Oma tugevust usaldades eemaldus Peetrus oma Issandast. Sellepärast kasutas Jeesus väljendit „kui sa ükskord pöördud”. Peetrus vajas usulist ärkamist. Ta vajas suhtumise muutumist. Ta vajas usupuhastust.

Loe Jh 20:24 – 29. Mida avaldab see lõik Toomase kohta? Millised õppetunnid saame siit enda jaoks?

Nii Peetrusel kui ka Toomasel oli üks ühine silmapaistev joon. Nad lähenesid usule väga inimlikust vaatenurgast. Peetrus pani usalduse sellele, mida tema saab teha, Toomas sellele, mida ta saab näha. Nad sõltusid puudulikust inimlikust arvamusest. Nelipüha aga tõi erinevuse. Muutunud Peetrus jutlustas kartmatult ning kolm tuhat inimest ristiti nelipühil (Ap 2:41). Peetrus mõistis, et päris kindlasti pole temal väge jalutu mees terveks teha, aga Jeesusel on see vägi, ning imetegu toimus (Ap 3:2 – 9). Kui ametivõimud püüdsid Peetruse häält vaikima sundida, teatas ta: „Meil on ju võimatu jätta rääkimata seda, mida me oleme näinud ja kuulnud” (Ap 4:20). Peetrus oli muutunud mees. Toomas oli ka muutunud. Usutakse, et ta purjetas Indiasse evangeeliumi kuulutama. Kuigi rohkem pole tema kohta räägitud, võime olla kindlad, et pärast nelipüha oli ka temast saanud uus inimene.

Kes sa temperamendi poolest pigem oled, kas Peetrus või Toomas? Mida saad nende kogemusest õppida sellist, mis aitab sul samu vigu mitte teha?

Loe Lk 15:11 – 21. Millised suhtumised ja eelkõige teod viisid sinna, et kadunud poeg otsustas koju tagasi pöörduda? Milliseid põhimõtteid usulise ärkamise ja usupuhastuse kohta me sellest lõigust leiame?

Usulist ärkamist võib lahti mõtestada mitmeti. Kuidas seda ka defineeritaks, ununeda ei tohi üks: *usuline ärkamine on kojutulek*. See on südame nälg mõista Isa armastust sügavamalt. Usupuhastus on valik vastata Püha Vaimu juhtimisele, mis viib muutusele ja kasvamisele. See on valik loobuda kõigest, mis seisab Jumalaga lähedasema suhte teel ees. Kadunud pojalt ei saanud olla mõlemat: seaküna ja Isa pidulauda.

Noormees tundis lihtsalt liiga suurt koduigatsust, mistõttu ta ei saanud jääda sinna, kus oli. Tema südames hõõgus kojunaasmine. Selline Jumala ligiduse järele hõõguv süda paneb meid igatsema usulist ärkamist ja usupuhastust. Selline südamekarje Isa sooja süleluse järele motiveerib meidki tegema oma elus vajalikke muutusi.

Kui noormees valmistus koju tagasi minema, sõnastas ta hoolikalt vabanduse. Küllap ta kordas neid sõnu ikka ja jälle. Loe tema kõnet Lk 15:18, 19 ja katkestamist isa poolt salmides 20 – 24. Mida näitab selline katkestamine Isa suhtumisest poega ning Jumala suhtumisest meisse?

Kuigi poeg oli isa nägemisulatuses väljas, ei olnud ta väljas isa südamest. Isa silmad otsisid poega horisondilt iga päev. Suurima ajendi meie elu muutmiseks annab soov mitte enam haiget teha Temale, kes meid väga-väga armastab. Siis, kui poiss püherdas poris koos sigadega, kannatas isa rohkem kui tema poeg. Usuline ärkamine leiab aset siis, kui Jumala armastus purustab meie südame. Usupuhastus leiab aset siis, kui otsustame vastata armastusele, mis meid ei jäta. See leiab aset siis, kui langetame rasked valikud loobuda sellistest hoiakutest, harjumustest, mõtetest ja tunnetest, mis meid Temast lahutavad.

Kuidas aimub ütlusest „mu poeg oli surnud, ja on jälle saanud elavaks” tõelise usulise ärkamise tähendus? Millest käib jutt, kui räägitakse surnud olemisest ja siis jälle elamisest?

Jeesus ilmutas Isa kaastunnet ja armastust imetegude kaudu, mida Ta tegi. Ta tervistas halvatud ihusid selleks, et näidata veel suuremat suutlikkust tervistada halvatud hingi. Ta parandas kuivetonud käsivarsi ja jalgu selleks, et näidata oma veel suuremat soovi taastada kuivetonud südant ja mõistust. Jeesuse imeteod õpetavad meile midagi selle kohta, kuidas harjutada usku. Need annavad meile väärtuslikke õppetunde kasvamisest ja muutumisest.

Üks Jeesuse jõulisim näide usu väest leidub Betsata tiigi ääres oleva kannataja imelise tervistamise loos. Mees-vaeseke lamas tiigi ääres kolmkümmend kaheksa aastat. Ta oli lootusetu. Tema elu näis olevat määratud olema armetu, vilets ja kannatusterohke, enne kui tuli Jeesus.

Loe Jh 5:1 – 14. Mida sa arvad, miks Jeesus mehelt küsis: „Kas sa tahad terveks saada?” (Jh 5:6). Eks olnud ju päris ilmne, et keegi, kes on nii kaua kannatanud, tahab terveks saada? Mis mõtte Jeesusel selle küsimusega oli? Kuidas vastas mees? (Jh 5:7).

Jeesus ei kuulanud mehe vabandust. Ta ei vaidlustanud seda vabandust kuidagimoodi. Ta ütles lihtsalt: „Tõuse üles, võta oma kandraam ja kõnni!” (Jh 5:8). Ülitähtis küsimus oli: *kas mees-vaeseke usub Kristuse sõna ja tegutseb selle kohaselt sellele vaatamata, mida ta koges?* Niipea, kui mees otsustas tegutseda Kristuse sõna kohaselt, tehti ta terveks. Jeesuse tervistav and oli Tema sõnas. Kristuse sõna kannab endaga Püha Vaimu väge viia ellu see, mida Ta ütleb.

„Kui sa usud töötust – usud, et sulle on andestatud ja oled puhtaks tehtud –, siis hoolitseb Jumal, et see ka nõnda oleks. Sa oled terveks tehtud just nii, nagu Kristus andis halvataule jõu kõndida, kui mees uskus, et ta on tervendatud. See on nii, kui sa seda usud.

Ära oota, kuni *tunned* end olevat terveks tehtud, vaid ütle: „Ma usun seda; see on nii, mitte, et ma seda tunneksin, vaid et Jumal on seda töötanud.” – Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 51.

Miks on väga tähtis uskuda Jumala töötusi andestamisest, eriti siis, kui tunneme end süüdlaslikuna ja süüdimõistetuna oma pattude pärast? Miks peab meie elus eelnema andestus usupuhastusele? Miks on tähtis uskuda, et suudame Kristuse väes oma elus ka praegu võita?

Edasiseks uurimiseks: „Ärgu keegi esitagu mõtet, et inimesel on vähe või üldse mitte midagi teha võidu saavutamise suures töös. Jumal ei tee midagi inimese heaks ilma inimese kaastöötä. Äрге öelge ka, et Jeesus aitab teid alles pärast seda, kui te omalt poolt olete teinud kõik, mida võisite. Kristus on öelnud: „Minust lahus ei suuda te midagi teha” (Jh 15:5). Algusest lõpuni peab inimene töötama koos Jeesusega. Kui Püha Vaim ei tööta inimese südames, siis komistame igal sammul ja langeme. Inimese jõupingutused üksi on väärtusetud, kuid Kristusega koos töötamine tähendab võitu... Kunagi ärge jätke inimestele muljet, et neilt nõutakse vähe või üldse mitte midagi. Pigem õpetage inimesi Jumalaga koos töötama, et nad võiksid võidu saavutamisel olla edukad.” – Ellen G. White, *Valitud kuulutused*, 1. raamat, lk 381.

„Tõeline sõnakuulmine lähtub südamest. See on harmoonia Kristusega. Kui me Talle allume, siis samastab Ta oma mõtted ja eesmärgid meie omadega; meie mõtted ja tunded vormuvad Tema tahte järgi nii, et kuuletudes Temale, kuuletume me ühtlasi oma südame soovile. Meie õilistatud ja pühitsetud tahe leiab, et ülim rõõm on teenida Jumalat. Kui me tunne- me Jumalat nii, nagu meil on võimalus Teda tunda, siis on meie elu pidev sõnakuulmise elu. Kui õpime mõistma Kristuse iseloomu ja oleme ühenduses Jumalaga, muutub patt meile vastikuks.” – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 668.

Küsimused aruteluks:

1. Kasvamine tuleb kristlase ellu siis, kui taotleme Jumala töotusi usus, uskudes, et Ta teeb just seda, mida ütleb. Millised töötused on meie jaoks siin esitatud? (1 Jh 1:7 – 9, Fl 4:13; Jk 1:5 – 8; Rm 8:31 – 39). Kuidas saad õppida neid enda jaoks uskuma? Tähtsaim aga, millised valikud võid teha, mis aitavad neil töötustel sinu elus veel reaalsemaks saada?

2. Peatu pikemalt mõttel valmistada endale päästet „kartuse ja väärinaga”. Rääkige klassis, mida see tähendab, eriti arusaama valgel „pääsemine ainult usu kaudu”. Mida peaksime kartma ja mis peaks panema meid värisema?

3. Millal oli viimane kord, mil sa (kui tahes siiralt) töotasid Jumalale (nagu Peetrus) Teda järgida, ja kukkusid täielikult läbi? Mida sellest veast õppisid? Millised põhimõtted Piiblist leiame, mis võimaldavad meil saada meile töötatud võidu?

Samba Jeani dilemma

Samba Jean armastas käia metsas oma Kesk-Madagaskari mägedes asuva kodu ümbruses, et korjata ravimtaimi maagia jaoks. Kuigi tema perekond nimetab end kristlasteks, ei ole tema isa meelest probleemiks segada kristlikud uskumused nõiakunstiga. Ta kasutab keppe ja luid, tegemaks kindlaks, kes kedagi neednud on, ning maagiast ja traditsioonilisi ravimtaimi selleks, et murda needust, tuua õnne ja tervendada kliente.

Siis, kui Samba Jean oli 14aastane, kutsus üks sõber teda evangeelsetele koosolekutele. Samba Jean kuulas teraselt, kui jutlustaja luges Jumala Sõna. Kuuldu erines väga palju sellest, mida tema isa ja preester olid talle õpetanud. *Kellel on õigus?* arutles ta. Rohkem teada saades veendus poiss, et seitsmenda päeva adventistist pastor, kes neile Piiblit ette luges, õpetas tõde. Ta taipas, et tema isa võimed pärinesid kuradilt.

Samba Jean püüdis mitmel rahutul ööl otsustada, mida ta peaks tegema uute tõdedega, mida oli avastanud. *Mida kurat minuga siis teeb, kui ma isa aitamast keeldun?* arutles poiss. Samba Jeani isa püüdis poega sundida võtma osa nõiakunsti tseremooniast, kuid Samba Jean keeldus. Poiss tahtis pühendada oma elu täiesti Jumalale, selleks et olla vaba kuradi võimusest. Kuid vanemad nõudsid, et ta käiks nende kirikus.

Samba Jean palus, et pastor teda ristiks, kuid lubaks tal käia oma vanemate kirikus, et hoida kodurahu. Aga pastor selgitas, et ristimine tähendab kõikidest teistest religioonidest loobumist ning ainult Jumala tõe vastuvõtmist.

Sedamööda, kuidas Samba Jean jätkas piibliuurimisi, mõistis ta, et peab jätma oma perekonna usu ja ühinema seitsmenda päeva adventistide kogudusega. Kui ta seda oma vanematele ütles, keeldus isa temaga rääkimast. Perekonna teised liikmed nimetasid teda reeturiks.

Samba Jean astus Jumala poolele ja püüab jagada oma usku oma perekonnaga. Kuid tema isa kinnitab visalt, et nõidus on kogu vägi, mida ta vajab. Selleks, et hingamispäeva pühaks pidada, jääb Samba Jean kogu hingamispäevaks kiriku juurde, siis ei saa pereliikmed käskida tal tööle minna. Ta räägib inimestele, kes tema isa külastavad, et tema ei usu enam nõidusesse ja et Jumal on palju võimsam kui tema isa nõiakunst. Mõned tema isa kliendid uurivad nüüd koos temaga Piiblit.

“Ma palvetan, et mu vanemad loobuksid peagi oma valedest uskumustest ja pühenduksid Jumalale,” ütleb Samba Jean.

Meie misjoniannetused aitavad jõuda üle kogu maailma selliste inimesteni nagu Samba Jean. Täname, et annetate, sest nii saavad teised inimesed kokku oma Päästjaga.

Samba Jean elab Antananarivo ümbruskonna mägedes Madagaskaril.

Usupuhastus: mõtelda uusi mõtteid

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Kl 3:1 – 4; 2Kr 3:17, 18; 10:3 – 5; Rm 12:2, 3; Jh 10:10; Mt 5:13 – 15.

Meelespeetav tekst: „Kui te nüüd koos Kristusega olete üles äratatud, siis otsige seda, mis on ülal, kus Kristus istub Jumala paremal käel; mõtelge sellele, mis on ülal, mitte sellele, mis on maa peal” (Kl 3:1, 2).

Isaac Wattsile omistatakse rohkem kui 750 kirikulaulu loomine, neist paljusid laulavad tuhanded kristlased tänagi. Londonis korraldati kord Wattsit auks paraad. Inimesed tunglesid tänavail, et näha kuulsat meest. Kui tema kaarik möödus palkonist, mis oli vaatajaist tulvil, oli üks daam hämmeldunud, et see lüheldane eakas mees, keda aastad olid küüru vajutanud, oli kirjutanud sellised mõjusad kirikulaulud. Daam hüüatas: „Mis, kas teie olete Isaac Watts?” Watts andis märku, et kaarik peatataks. Ta sirutus täies pikkuses ettepoole ja hüüdis: „Armuline proua, ka siis, kui ma suudaksin sirutada poolusteni ja ohjata kõike olevat, mõõdetaks mind ikka mu mõistuse järgi, sest mõistus on inimese mõõt.”

Isaac Wattsil oli õigus. Mõistus on inimese mõõt, ja usupuhastusel on tegemist mõistusega. Juhul, kui reformatsioon toimub meie mõtlemises, toimub reformatsioon ka meie tegudes. Reformatsioon ilmneb siis, kui Püha Vaim kooskõlastab meie mõtted Kristuse mõtetega. Kui nii juhtub, tulevad seejärel meie teod.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 14. septembriks.

Meie mõtted määravad lõpuks meie käitumise. See, mismoodi me mõtleme, mõjutab seda, kuidas me käitume. Vastupidi on samuti tõsi. Korduvad teod mõjutavad meie mõtteid. Kristlane on „uus loodu”. Vanad mõttemallid on asendatud uutega (2Kr 5:17).

Kui purjekas läheb merereisile, tõmmatakse purjed masti. Masti tõmmatud purjed annavad alusele suuna. Kogu teekonna jooksul on vaja purjesid kohendada selleks, et säilitada õige kurss. Juhul kui purjesid tähtsaks ei peeta, libiseb alus kursilt väga kiiresti ära. Purjede sarnaselt annavad meie mõtted suuna meie vaimulikule elule. Kui apostel Paulus manitseb kristlasi „mõtleva sellele, mis on ülal” (Kl 3:2), õhutab ta meid suunama mõtted taeva poole. Meie mõtteid kujundab see, millega mõtteid toidame. Meie mõtteid vormib kõik see, millega me oma aega täidame.

Milline armuime toimub meie elus siis, kui vaatleme Jumala au Tema Sõnas? 2Kr 3:17, 18.

Kui vaatleme Jeesust Tema Sõnas, muutume. Vanade mõtete asemele tulevad uued. Teda vaadeldes muutume Tema sarnasemaks.

„Nii intellektuaalse kui ka vaimuliku elu seaduseks on tõsiasi, et vaatlemise kaudu me muutume. Mõistus kohaneb järk-järgult sellega, mille juures tal lubatakse viibida. Ta sarnastub sellega, mida teda on harjutatud armastama ja austama. Inimene ei tõuse kunagi kõrgemale kui on tema puhtuse, headuse ja tõe ideaal. Kui „mina” on tema kõrgeim ideaal, siis ei saavuta ta eales midagi kõrgemat; pigem vajub ta aina madalamale. Ainult Jumala armul on jõud inimest õilistada. Enda hoolde jäetuna langeb ta vältimatult allapoole.” – Ellen G. White, Suur võitlus, lk 555.

Niisiis on usupuhaustusel otsene seos Jeesusele vaatamisega. See tähendab, et Jeesus täidab meie meeli. See tähendab, et Jeesus kujundab meie mõtteid. See tähendab, et Jeesus suunab meie tegevust. Siis, kui vaatame Jeesusele, suunab Tema meid kõrgeimate mõõdupuudeni, mis pole mingid jäigad reeglid. Tegelikult ei saa me vaadata Jeesusele ja jääda endiseks. Siis, kui mõtleme Tema mõtteid, on meil ainult üks soov ja selleks on – täita Tema tahtmist.

Millist nõu annaksid inimesele, kes heitleb tõsiselt Jeesuse esikohale asetamisega oma mõtetes? Mida mõtleb Piibel siis, kui ütleb „vaadeldes” või „vaadake Jeesusele”?

On lapsevanemaid, kes on nii hooles oma laste internetikasutamise harjumuste pärast, et on paigaldanud filtrid, mis blokeerivad teatud veebilehed. Teised lapsevanemad on teinud midagi sarnast telesaadete puhul. Selliste „elektrooniliste filtrite” eesmärgiks on midagi läbi lasta ja midagi tagasi hoida. Jumal on andnud „vaimuliku filtri” meie meelte jaoks. Hoolikalt väljatöötatuna lubab see meie mõttesse ainult seda, mis ehitab üles meie vaimulikku kogemust Jeesusega.

Milliseid praktilisi juhiseid justkui filtri kohta, mis valvab, et inimeste meeltesse ei tule kurjuse mürgist mõju, annab Paulus oma kaaskristlastele? Kuidas käib selline nõuanne meie tänaste vaatamisharjumuste kohta telerist, internetist ja DVD-delt nähtava suhtes? Fl 4:7, 8; Rm 12:2.

On üks lihtne tõsiasi. Võimatu on arendada sügavalt vaimulikke mõtteid juhul, kui toidame oma meeli vägivalla, kõlvatuse, ahnuse ja materialismiga. Meie mõistus on värav meie meeltesse. Juhul kui meie mõistust pommitavad Hollywoodi meelelahutuse erutavad stseenid, vormub see küll Hollywoodi sensuaalsete kogemuste järgi, mitte aga Jumala Sõna põhimõtete järgi. Miljoneid dollareid kulutatakse meediatoodangule, mille mõtteks on osavalt suunata meie tundeid, vormida meie mõtlemist ja kujundada meie väärtushinnanguid. Võime olla kindlad, et meelelahutusgurude põhiküsimuseks pole: „Kuidas aitavad need tooted inimesi ette valmistada Jeesuse tulekuks?” Põhijoon, mis neid kõiki kõige rohkem motiveerib, on raha. Seitsmenda päeva adventistid-kristlased, kes valmistuvad Kristuse teiseks tulekuks peaksid hoolikalt mõtlema järele enne, kui pühendavad oma hinge maailma meelelahutuse altarile.

Milaanos on suur katedraal, millel on kolm suurt puust välisust. Pahempoolse ukse kohale on söövitatud sõnad: „Kõik naudingut tekitav on hetkeks.” Parempoolse ukse kohal on esiletungivalt kirjas: „Kõik murettekitav on vaid hetkeks.” Keskmise ukse kohale on aga rasvaste tähtedega kirjutatud liigutav fraas: „Kestma jääb ainult see, mis on igavene.” Küsi endalt: kui sageli mõtlen sellele, mis on igavene? Kuidas kajastuvad need mõtted sinu valikutes?

„Jumala rahu, mis on ülem kui kogu mõistmine, hoiab teie südamed ja mõtted Kristuses Jeesuses” (Fl 4:7). Tegemist on imelise töotusega, aga ühtlasi millegi sellisega, mida meil tuleb aktiivselt otsida, kui tahame, et see meie elus realiseeruks.

On palju teid, mismoodi võime valve maha võtta. Võime lasta endasse tulvata selle maailma meelelahutuse reoveel. Meie mõistuse võib hõivata viha, kibedus ja vimm. Võime neelduda joovastavate naudingute või sõltuvusttekitavate harjumuste ookeani. Hea sõnum on, et Jeesus on töötanud valvata meie meeli, kui me Tal seda teha laseme.

Loe 2Kr 10:3 – 5. Kui Paulus ütleb, et „meie võitluse relvad ei ole lihalikud”, mida ta siis selle all mõtleb? Millised on lihalikud relvad? Millised on vaimulikud relvad? Apostel räägib kõigi mõtete „vangi võtmisest Kristuse sõnakuulmisse” (2Kr 10:5). Mida ta mõtleb ja kuidas see teostub?

Billy Graham tsiteerib tuntud ütlust: „Sa ei saa keelata linde lendamast üle su pea, kuid sa saad keelata neil su juustesse pesa punuda.” Teisisõnu, mõtted sööstavad sul läbi pea. Teatud mõtteid ergutavad ühed või teised vaated, helid ja lõhnad. Erinevad läbielud kutsuvad esile erinevaid tundeid. Me ei saa alati valida mõtteid, mis läbi meie pea sööstavad. Me saame valida, kas jääme nende juurde peatuma ja laseme neil oma mõttemaailma vallata. Tuua iga mõte Kristuse sõnakuulelikkusesse tähendab allutada mõistus Jeesusele. Me ei saa lihalikest mõtetest lahti lihtsalt sellega, et soovime neist lahti saada. Need lükatakse välja siis, kui meeli täidab miski muu. Mõte keskendub Jumala Sõna positiivsetele põhimõtetele ja see on mõistuse „valvur” ning Jumala arm „hoiab” seda kurjuse kavaluste eest.

Mida mõtleb Paulus siis, kui ta ütleb: „Mõtelge iseenestest seda sama, mida Kristuses Jeesuses” (Fl 2:5)? Kuidas on meil võimalik omada Kristuse meelsust? Mismoodi kohustab selles salmis esinev sõna mõtelge valikut langetama?

Vana-aja kreeklased õpetasid dualismi; nad uskusid, et meie keha ja hing on kaks väga erinevat olemist. Pühakiri õpetab seevastu, et inimolevus on füüsilise, mentaalse, emotsionaalse ja spirituaalse mõõtmega ühtne tervik. Kõik, mis avaldab mõju ühele osale inimesest, avaldab mõju kõigile osadele. Jüngerid õpetasid, et kehaline, vaimne, tundeeluline ja vaimulik tervis oli läbi põimunud ega olnud üksteisest lahutatavad.

Kuidas kajastub see mõte 1Ts 5:23s?

Uue Testamendi usklikke jaoks on füüsiline, vaimne ja emotsionaalne heaolu lahutamatu seotud vaimuliku heaoluga. Apsotel Paulus palus usklikke tungivalt „austage siis Jumalat oma ihus”. Ta uskus, et inimkond tervikuna osteti kallilt ega ole enda oma (1Kr 6:19, 20). Hoolekandmine oma ihu eest sellega, et võtame omaks tervislikuma eluviisi, on midagi enamat, kui vaid mõningate aastate lisamine oma elule; sellel on tegemist õigete motiividega ning see on ise juba jumalateenimine.

Kuidas näitavad Rm 12:2, 3; Jh 10:10 ja 1Kr 10:31 meie füüsilise ja vaimuliku tervise vahelist väga lähedast sidet?

Püha Vaim ei piira ennast meie elu ühe küljega siis, kui Ta veenab meid meie vajaduses kasvada. Usupuhastus ei ole ühemõõtmeline. Vaim igatseb tuua meie elu täielikku vastavusse Kristuse tahtega igal alal. Juhul kui füüsilise eluviisi harjumused ei ole kooskõlas Tema tahtega, kutsub Jumal meid üles allutama need Tema auks. Saatan tahab kontrollida meie mõistust meie keha kaudu; Jeesus igatseb kontrollida meie keha meie mõistuse kaudu. Meie keha on tempel, mitte lõbumaja. Taevaseid põhimõtteid järgides võime elada rõõmurohkemat, viljakamat, rikkamat, tervemat elu.

Missugused isiklikud kogemused on näidanud sulle seda, kui lahutamatu on seotud meie füüsiline ja vaimulik olemus? Millised sinupoolsed valikud aitavad neid veel kooskõllisemaks muuta?

On terve rida kujundeid, mida Jeesus kasutas selleks, et kirjeldada enast ja oma kogudust. Üks neist on „valgus”. Tema on „maailma valgus” (Jh 8:12). Tema on ka see „tõeline valgus, mis valgustab maailma tulevat iga inimest” (Jh 1:9 NKJV). Tema julgustab meid, „käige, kuni teil valgus on” ja „uskuge valgusesse” (Jh 12:35, 36).

Võrdle Mt 5:13 – 15 Fl 2:14 – 16ga. Milline eesmärk on meie Issandal oma rahvaga selles maailmas? Mida see elus päriselt tähendab? Kuidas saame olla need, kelleks meid on kutsutud?

Igasuguse usulise ärkamise ja usupuhastuse eesmärgiks on, et läbi meie elu paistaks Kristuse armastus, arm ja tõe valgus. Valgus on pimeduse vastand. Jeesus on kutsunud oma rahva selleks, et Tema rahvas elaks selle maailma eluviisist tunduvalt teistmoodi ja näitaks Tema elamisviisi paremust. Iseks, ahnes ja egoistlikus maailmas õhutab Ta meid olema kaastundlikud, hoolivad ja hoolitsevad. Naudingutega joovastatud ühiskonnas õhutab Ta meid lõõgastumisel hoidma kõrget taset (Kl 3:1, 2). Ta õhutab meid tervislikule elule ajal, mil miljonid surevad liiga noorelt isepõhjustatud degeneratiivsetesse haigustesse (Jh 10:10). Siivutu, seksikeskse, tundevärinaist vaevatud põlvkonna keskel kutsub Jeesus meid üles teistsmoodi elama. Ta õhutab meid mõõdukusele, sündsusele ja kõlbelsele puhkusele (1Pt 3:3, 4).

Vana Testamendi prohvet Jesaja andis Iisraelile umbes seitsesada aastat enne Kristust kõlava ja selge kutse usupuhastusele. Tema sõnad kõnetavad samamoodi ka kogudust, kes ootab meie Issanda tulekut. „Aga minu mõtted ei ole teie mõtted, ja teie teed ei ole minu teed, ütleb Issand, sest otsekui taevad on maast kõrgemal, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed, ja minu mõtted kõrgemad kui teie mõtted” (Js 55:8, 9). Jumala ideaal oma koguduse jaoks ja meist igaühe jaoks on kõrgem kui suudame ette kujutada. Kogu taevas igatseb, et Tema iseloom ilmneks Tema rahva kaudu.

Vaata, millised mõõdupuud märgivad sinu eluviisi. Mil moel (kui üldse) näitab see, et sa oled Jeesuse järelkäija ja su elu on häälestatud millelegi muule kui hääbuvale maailmale?

Edasiseks uurimiseks: „Paljud ütlevad end olevat Issanda poolel, kuid ei ole; nende tegude kogu raskus on Saatana poolel. Kuid mis vahenditega määrame, kummal poolel oleme? Kellele kuulub süda? Kellest on su mõtted? Kellega armastame rääkida? Kellele kuuluvad meie soojemad tunded ja meie parim teovõime? Juhul kui oleme Issanda poolel, on meie mõtted Temaga ning meie armsamad mõtted on Temast. Me ei sõbrusta maailmaga; me oleme pühendanud Temale kõik, mis meil on ja kes me oleme. Me igatseme kanda Tema kuju, hingata Tema meelsuses, teha Tema tahet ja meeldida Talle kõiges”. – Ellen G. White, *The Faith I Live By*, lk 220.

„Iga hinge eesõigus on olla elav kanal, mille kaudu saab Jumal maailmale edasi anda oma armu aardeid, Kristuse läbiuurimatuid rikkusi. Kristus ei soovi midagi muud rohkem kui töölisi, kes esindaksid maailmas Tema Vaimu ja iseloomu. Maailm ei vaja midagi muud rohkem kui Päästja armastuse ilmutust inimeste kaudu. Kogu taevas ootab kanaleid, mille kaudu saaks valada püha õli inimsüdamete rõõmuks ja õnnistuseks.” – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 419.

Küsimused aruteluks:

1. Milliseid sõnu kasutas Paulus selleks, et kirjeldada Jumala rahva kõrget kutsumist? 2Kr 5:18 – 20; 6:17, 18. Mida need kujundid tegelikult elus tähendavad? Kuidas näitab meie elu, et jutt siin käib meist?

2. Juhul kui oleme ausad, võime lugeda ja taotleda kõiki Piibli töotusi, mida tahame, aga juhul kui me ei vali kiusatuse hetkel teadlikult oma mõistuse häälestamist sellele, millele peaks, jääme kiusatusele alla. Millised põhimõtted ja teguviisid aitavad sul oma mõtteid kontrollida, kui oled kiusatuses?

3. Mida vastaksid kellelegi, kes ütleb, et „jah, mu mõtted pole alati sellised nagu peaks, kuid mu tegudele ja eluviisile pole midagi ette heita”?

4. Nende imeliste vaimulike ja õpetuslike tõdede kõrval, mida meile kui seitsmenda päeva adventistidele on antud, on meil ka tervise-alane sõnum. Kuidas saame paremini lõimida neid põhimõtteid oma ellu ja kogukonna heaks tegutsemisse ning tunnistamisse? Milline roll peaks tervise-alasel sõnumil olema usulises ärkamises ja usupuhastuses?

Nii väike asi

Kaheteistkümnenda aastane Yvette sammus mööda tolmust rada, hoides ettevaatlikult tasakaalus pea peal olevat plastikust veekannu. Tüdruk ei tahtnud poetada ainsatki veetilkka. Ta möödus lastest, kes astusid lähedaloleva kooli poole. Koolilapsed kandsid tumedat seelikut või pükse ja valget pluusi. Yvette'i samm aeglustus, kui ta mõtles sellele, et lapsed õppisid lugema ja kirjutama ning arvutama. Vahel võis ta kuulda, kuidas nad väikeses koolis peast kõva häälega oma koolitükke ette lugesid. Tüdruk ohkas raskelt ja astus kiiremini. Ema ootas kodus tema tulekut. Toit oli vaja valmistada, aed kasta ja riided pesta.

Jean Claude sammus piki kitsast rada, suure puuksaga leebelt nende pere lehma torkides. Poiss togis lehma eemale naabrite maatükist, kust loom püüdis söömiseks värsket rohtu napsata. Poisi kepp hoidis lehma ohutus kauguses lähedalasuvast teest, mida mööda vuhisesid sõidua autod ja veoautod.

Jean Claude peatus ja tõstis pilgu roheliste aialappide poole mäekülgedel, mis tema kodu ümbritsesid. Suure veoauto signaal ajas poisi mõtetest üles ning ta ruttas lehma karjatama.

Laste õnnelikud hääled kaikusid soojas pära stlõunases tuuleõhus. Jean Claude laskis oma oksa käiku, selleks et togida lehm jalgrajalt kõrvale ja lubada lastel end määrimata neist mööda minna. Ta vaatas koolilastele järele ja arutles endamisi, kas tema saab kunagi kooli minna. Isa seletas talle, et nemad ei saa endale lubada kooli vormiriietuse ja koolitarvete ostmist. Kuid oma südames lootis Jean Claude jätkuvalt, et ühel päeval võib temagi teiste lastega koos koolis käia.

Rwanda koolides ei ole enam õppemaksu, aga paljud sellised lapsed nagu Yvette ja Jean Claude ei saa ikkagi õppida, sest neil ei ole koolivormi ega kooliasju. Haridusest ilma jäädes jätkavad sellised lapsed samasugust vaest eluringi, milles nad sündinud on.

Kooli vormiriietus on nii väike asi. Kuid lapse jaoks, kes seda endale kooliminekuks võimaldada ei saa, on see hoopis midagi muud. Hiljuti aitasid seitsmenda päeva adventistide lapsed üle kogu maailma muretseda oma kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse kaudu kooliriideid. Nende annetuste tõttu saavad Yvette'i ja Jean Claude'i taolised lapsed käia nüüd seitsmenda päeva adventistide koolis.

Meie misjoniannetused ja kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab muuta paljude inimeste elu, kes ei saaks muidu kunagi endale võimaldada kooli, kliinikusse ega evangeelsetele koosolekutele minemist – isegi mitte kooliriideid. Ja nii jõuavad nad Kristuseni. Täname teid misjonitöö ustava toetamise eest annetuste kaudu.

Usupuhastus: murtud suhete parandamine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Tm 4:11; Fm 1 – 25; 2Kr 10:12 – 15; Rm 5:8 – 11; Mt 18:15 – 17.

Meelespeetav kirjakoht: „Sest kui me juba vaenlastena saime lepituse Jumalaga tema Poja surma läbi, kui palju kindlamini meid päästetakse tema elu läbi nüüd, kui me oleme juba lepitatud” (Rm 5:10).

Ka pärast nelipüha pingestusid usklikevahelised suhted ajuti. Uude Testamenti on korduvalt kirja pandud näiteid selle kohta, mil moel koguduse juhid ja liikmed selliste väljakutsetega hakkama said. Sellised kogemused on äärmiselt väärtuslikud tänapäeva kogudusele. Need räägivad positiivsetest tagajärgedest, mida võib saavutada, kui rakendame lahkkelide korral piibellikke põhimõtteid.

Käesoleva nädala õppetükis keskendume suhete ennistamisele. Mineviku suured usulised ärkamised toitsid suhete tervendamist. Liikumised, mille puhul on kohal Püha Vaim, toovad inimesed lähemale Jumalale ja üksteisele. Nende osaks on kiskuda maha vaheseinad meie suhetes Jumalaga ning kaasinimestega. Lühidalt, kõige rohkem näitab evangeeliumi väge see, kuidas kogudus elab, mitte see, mida kogudus ütleb.

„Sellest tunnevad kõik, et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate” (Jh 13:35). Ilma selle armastuseta muutuvad nulliks kõik meie jutud usulisest ärkamisest ja usupuhastusest.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 21. septembriks.

Paulus ja Barnabas töötasid koos Jeesusest tunnistamisel. Ometi oli nende vahel ka riidu (Ap 15:36 – 39). Paulus ei suutnud usaldada nii kartlikku kaaslast nagu oli Johannes Markus. Evangeeliumi kuulutamise võimalike ohtude tõttu lahkus Johannes Markus ühel hetkel Pauluse ja Barnabase juurest ja pöördus koju tagasi.

„See Markuse argusest tingitud põgenemine sai Pauluse poolt tükiks ajaks karmi hukkamõistu osaliseks. Barnabas, vastupidi, kaldus Markust tema kogenematusel pärast vabandama. Ta oli veendunud, et Markus ei peaks evangeeliumitööst loobuma, kuna ta nägi temas omadusi, mis võisid teha teda kasulikuks Kristuse tööliseks.” – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 170.

Kuigi Jumal kasutas kõiki selles loos esinevaid mehi, vajas nende vahel toimunu lahendamist. Apostel, kes jutlustas armust, vajas armu andmist ka noorele jutlustajale, kes oli talle pettumuse valmistanud. Andestamise apostel vajas andeksandmist. Johannes Markus kasvas Barnabase julgustava juhenduse all ja lõpuks liigutas Paulusegi südant ilmne muutus.

Kuidas väljendavad Pauluse vanglast saadetud kirjad Timoteosele ja Kolossa kogudusele uut suhtumist Johannes Markusesse ning sellesse, et ta hakkas seda noort jutlustajat uuesti usaldama? Kl 4:10, 11; 2Tm 4:11.

Kuigi üksikasjad Pauluse leppimisest Johannes Markusega jäävad viisandlikuks, on tõsiasi ise selgelt Piiblis kirjas. Johannes Markusest sai apostli üks ustavamaid kaaslasi. Paulus soovitas Kolossa kogudusele Johannes Markust vägagi kui „kaastöölist”. Pauluse elu lõpul õhutas ta Timoteost kõvasti, et Timoteos tooks Johannes Markuse endaga Rooma, sest „ta on väga vajalik mulle abiliseks”. Noor jutlustaja, kellele ta oli selgelt andestanud, rikastas Pauluse tööd. Nendevahelised tõkked olid murtud ning nad suutsid töötada koos evangeeliumi kuulutamise nimel.

Kuidas saame õppida andestama neile, kes on meile haiget teinud või meid petnud? Samas aga, miks ei tähenda andestamine alati eelnevate suhte täielikku taastamist? Miks ei ole mingit vajadust seda alati teha?

Ajal, mil Paulus oli vangina Roomas, kohtus ta ärakaranud orjaga, Onesimus nimi, kes oli põgenenud Kolossast Rooma. Paulus tundis isiklikult Onesimuse peremeest. Kiri Fileemonile on Pauluse isiklik palve sõbrale suhtuda ärakaranud orja uuendatud meelel.

Suhted olid Pauluse jaoks olulised. Apostel teadis, et mõranenud suhted kahjustavad vaimulikku kasvamist. Fileemon oli koguduse juht Kolossas. Juhul kui temasse jäänuks kibestumine Onesimuse suhtes, andnuks see tooni tema kristlikule tunnistustööle.

Loe Fl I – 25. Millised tähtsad põhimõtted taastatud suhete kohta me siit leiame? Pea meeles, et võtmesõnaks on põhimõtted.

Esmapilgul on kuidagi üllatav, et Paulus ei rääkinud jõulisemalt orjapidamise vastu. Kuid Pauluse strateegia oli hoopis mõjusam. Evangeelium, ideaaljuhul, kisub maha kõik klassivahed (Gl 3:28). Apostel saatis Onesimuse Fileemoni juurde tagasi mitte orjana, vaid oma pojana Jeesuses ning Fileemoni „armsa vennana” Issandas (Fm 16).

Paulus teadis, et ärakaranud orjadel oli vähe tulevikku. Neid võidi igal ajal tabada. Nad olid mõistetud äärmisse vaesusse ja viletsusse. Kuid nüüd, Fileemoni vennana Kristuses ja heatahtliku töölisena, võis Onesimusel olla suurepärane tulevik. Fileemoni käe all kindlustataks talle toit, eluase ja töö. Purunenud suhete taastamine võis tema elu järsult muuta. Temast sai „ustav ja armas vend” ning evangeeliumi kaastööline Paulusele (Kl 4:9).

Mida siin ilmnevatest evangeeliumi põhimõtetest saad leida enda jaoks, mis aitaks sul tegeleda ükskõik milliste pingete ja plekkidega, lausa murdudega, mis on sul suhetes kaasinimestega?

Nagu ühest varasemast õppetükist nägime, olid Korintose kogudusel sügavad probleemid. Millised põhimõtted toob Paulus esile 1Kr 3:5 – 11; 12:1 – 11 ja 2Kr 10:12 – 15 parandamise ja ennistamise kohta, kusjuures mõlemad neist on usulise ärkamise ja usupuhatuse jaoks üliolulised?

Neis tekstilõikudes toob apostel esile koguduse ühtsuse väga tõsised põhimõtted. Ta osutab tõsiasjale, et Jeesus kasutab erinevaid töölisi eri tööaladel oma koguduses, ometi töötavad kõik koos Jumala riigi ülesehitamiseks (1Kr 3:9).

Jumal kutsub meid koostööle, mitte võistlemisele. Iga usklik saab Jumalalt annu teha koostööd Kristuse ihu teenimiseks ning kogukonna heaks töötamiseks (1Kr 12:18 – 23). Meile Jumalast antud annid ei ole isekaks näitamiseks. Püha Vaim annab need meile teenimiseks.

Igasugune üksteisega võrdlemine on rumal, sest see teeb meid kas araks või ülbeks. Juhul kui mõtleme, et teised on meist väga palju „üle”, tunneme masendust siis, kui võrdleme ennast nendega. Juhul kui tunneme, et meie töö Kristuse heaks on palju tulusam kui kaasinimeste oma, tunneme ennast uhkena. Mõlemad hoiakud halvavad Kristuse nimel tegutsemist. Kui töötame selles mõjusfääris, kuhu Kristus on meile koha andnud, tunneme rõõmu ja rahulolu Kristusest tunnistamises. Meie töö täiendab kaasliikmete jõupingutusi ning Kristuse kogudus astub hiiglaslikke samme kuningriigi suunas.

Kas sulle meenub keegi, kelle talente töös sa oled kadestanud? (Pole kuigi raske leida, eks ole?) Samas aga, kui sageli oled tundnud uhkust (kaaslaste omadega võrreldes) oma talentide üle? Paulus muretseb, sest pattulangenud inimene kipub pidevalt võrdlema. Hoolimata sellest, kas kaldume kadestama või uhkustama, kuidas õppida isekusetut hoiakut, mis on vajalik selleks, et kaldumist vältida?

Mis on andeksandmine? Kas andeksandmine mõistab õigeks kellegi käitumise, kes on meie suhtes kohutavalt eksinud? Kas minu andeksandmine oleneb solvaja kahetsusest? Mis siis, kui inimene, kes mind on ärritanud, ei vääri mu andeksandmist?

Kuidas aitavad järgnevad tekstilõigud mõista piibellikku andeksandmist? Rm 5:8 – 11; Lk 23:31 – 34; 2Kr 5:20, 21; Ef 4:26 – 30.

Kristus võttis enda peale meie lepitamise Temaga. „Jumala heldus tahab sind juhtida meelt parandama” (Rm 2:4). Kristuses lepitati meid Jumalaga siis, kui me patused olime. Meie patukahetsus ega ülestunnistus ei tekitanud lepitust. Seda tegi Kristuse surm ristil; meie osaks on vastu võtta see, mis meie heaks tehti.

Tõsi on, et me ei saa andeksandmise õnnistusi enne, kui me oma patte üles ei tunnista. See ei tähenda, et meie ülestunnistus tekitaks andeksandmise Jumala südames. Andeksandmine oli Tema südames kogu aeg. Ülestunnistamine aga võimaldab meil selle saada (1Jh 1:9). Ülestunnistamine pole tähtis mitte sellepärast, nagu muudaks see Jumala suhtumist meisse, vaid sellepärast, et see muudab meie suhtumist Temasse. Kui alistume Püha Vaimu veenvale väele pattu kahetseda ja üles tunnistada, siis me muutume.

Andestamine on meie vaimulikuks hüvanguks ülioluline. Kui meil ei lähe korda andestada kellelegi, kes on meie vastu eksinud, olgu ka siis, kui ta ei vääri andestust, teeme endale rohkem haiget kui teeb teine inimene. Juhul kui keegi on sinu vastu eksinud ja see valu tuikab sinus sellepärast, et sa ei ole andestanud, lased sa teistel endale ikka ja jälle haiget teha.

Andeks anda tähendab lasta kaasinimene vabaks meie hukkamõistust. Sellega ei mõista me teise käitumist enda suhtes õigeks. Me võime olla lepitatud kellegagi, kes meie vastu on eksinud, sellepärast, et Kristus lepitab meid Temaga siis, kui me Tema vastu eksisime. Me võime andeks anda sellepärast, et meile antakse andeks. Me võime armastada sellepärast, et meid armastatakse. Andeks andmine on valik. Võime valida andeks anda teise inimese tegudest või hoiakust hoolimata. Selline on Jeesuse tõeline meelsus.

Kuidas saab keskendumine andestamisele, mis meil Kristuses on, aidata meil õppida andestama kaasinimestele?

Loe Mt 18: 15 – 17. Millised kolm Jeesuse antud sammu aitavad meil lahendada konflikte siis, kui mõni teine koguduseliige meie vastu eksib? Kuidas tuleb meil neid sõnu rakendada meie praegustes olukordades?

Jeesus soovib Mt 18. peatüki nõuannet andes, et konflikt jääks võimalikult väheste inimeste vahele. Tema kava kohaselt tuleb kahel asjaosalisel inimesel lahendada probleem isekeskis. Just seepärast ütles Jeesus: „Aga kui su vend peaks patustama, siis mine, noomi teda nelja silma all!” (Mt 18.15). Mida rohkem inimesi saab kaasatud konflikti, mis kahe isiku vahel puhkes, seda rohkem riidu tekib. Inimesed võtavad koha sisse ühel või teisel poolel ning luuakse rindejoon. Kuid siis, kui kristlased püüavad lahendada oma lahkkelid ära nelja silma all ja kristliku armastuse ning vastastikuse mõistmise vaimus, luuakse lepituse õhkkond. Selles õhkkonnas on Pühal Vaimul hea tegutseda siis, kui asjaosalised püüavad lahkkelid lahendada.

On kordi, mil isiklikud anumised konflikti lahendamiseks ei kannu vilja. Neil juhtudel kutsub Jeesus meid üles võtma endaga kaasa veel üks või kaks inimest. Sellele lepitusprotsessi teisele sammule peab alati eelnema esimene samm. Eesmärk on inimesi liita, mitte neid veel kaugemale lükata. Üks või kaks inimest, kes haavatud poolega ühinevad, ei tule kaasa selleks, et tõestada oma seisukohta ega selleks, et ühineda teise inimese süüdistamisega. Nad tulevad kristliku armastuse ja kaastundega nõuandjateks ja palvekaaslasteks selleks, et võtta osa protsessist, mis peaks liitma kaks teineteisest võõrdunud inimest.

On juhtumeid, mille puhul ei toimi ükski katse küsimust lahendada. Sellisel juhul annab Jeesus meile nõu tuua probleem koguduse ette. Kindlasti ei räägi Ta hingamispäeva hommikuse jumalateenistuse katkestamisest selleks, et isikutevahelist tüliküsimust käsitleda. Sobiv koht sellise asja arutamiseks – juhul kui esimesed kaks sammu ei ole aidanud kaht osapoolt lepitada – on koguduse nõukogu. Veelkord, Kristuse eesmärgiks on lepitus. Eesmärgiks pole üht poolt süüdistada ja teist poolt süütaks tunnistada.

„Ära lase pahameelel kerkida kuritahtlikkuseks. Ära luba haaval mädaneda ning välja purskuda mürgiste sõnadena, mis rikuvad kuuljate meeli. Ära luba kibedatel mõtetel täita jätkuvalt tema ja sinu meeli. Mine oma venna juurde ning räägi temaga asjast alandlikult ja siiralt.” – Ellen G. White, *Gospel Workers*, lk 499.

Edasiseks uurimiseks: „Kui töötajate endi hinges elab Kristus, kui kogu isekus on surnud, kui pole rivaalitsemist, pole võimuiha, kui on olemas ühtsus, kui nad puhastavad end patust, nii et on näha ja tunda omavahelist armastust, siis tulevad päris kindlasti Püha Vaimu armuvalingud – nii kindlasti nagu Jumala töötustest ialgi ei lähe kaotsi ühtki tähekest ega märgikest.” – Ellen G. White, *Selected Messages*, 1. raamat, lk 175.

„Selleks, et seista Issanda suurel päeval koos Kristuse kui meie pelgupaigaga, meie kõrge torniga, tuleb meil kõrvale heita kogu kadedus, kogu võimuiha. Peame sootuks hävitama selliste ebapühade asjade juured, et need meie elus enam ei võrsuks. Me peame astuma täielikult Issanda poolele.” – Ellen G. White, *Last Day Events*, lk 190.

Küsimused aruteluks:

1. Loe klassis Kl 3:12 – 17. Vestelge kristlikest omadustest, mida apostel Paulus Kolossas olevat kogudust otsima julgustab. Miks on need omadused igasuguste tülküsimuste lahendamise aluseks? Kuidas suunavad need meid ellu viima põhimõtteid, mida Jeesus meile Mt 18:15 – 18 annab?

2. Vaata veelkord Kl 3:12 – 17 ja neis salmides leiduvaid põhimõtteid. Miks on need õpetused äärmiselt olulised usulise ärkamise ja usupuhastuse jaoks, mida me koguduses nii meeleheitlikult vajame?

3. Vaadeldes oma kogudust, see tähendab, seitsmenda päeva adventistide kogudust tervikuna, mis on see, mis hoiab enim tagasi sellist usuolist ärkamist ja usupuhastust, mida vajame maailmas olevate inimesteni jõudmiseks? Kas õpetused ja doktriinid? Muidugi mitte. *Jumal on just need andnud meile selleks, et me neid maailmale kuulutaksime.* Probleem asub puhtalt meis, meie isikutevahelistes suhetes, meie väiklases kadetsemises, meie näaklemistes, meie isekuses, meie ülemvõimu igatsuses ning terves hulgas muus. Miks pead sina, jah, sina, mitte sinu kõrval kirikupingil istuja, mitte pastor – vaid sina isiklikult – paluma Püha Vaimu väge, et tuleksid esile muutused, mis peavad sinus ilmnema enne, kui näeme usuolist ärkamist ja usupuhastust koguduses tervikuna?

Pärinen mõjukast perekonnast Kesk-Indias ning kasvasin üles kivist jumalaid teenides. Mu vanemad tahtsid mulle anda parima hariduse, seepärast panid nad mind seitsmenda päeva adventistide keskkooli. Me ei teadnud siis, mida nimi “adventist” tähendas.

Mulle meeldis see kool ja leidsin seal kiiresti endale sõpru. Üks mu sõber, Amith, kutsus mind laupäevaks enda koju külla. Mind üllatas, et tema ja ta perekond ei vaadanud telerit, vaid rääkis hoopis millestki, mida nad nimetasid “hingamispäevaks”. Kui ma Amithilt küsisin, mis see hingamispäev on, kutsus ta mind järgmiseks laupäevaks kirikusse. Olin uudishimulik, seepärast läksin.

Tundsin kirikus ära mõned inimesed, keda ma koolist teadsin. Minu ülatuseks räägiti jutluses hingamispäevast. Pastor luges piiblisalme ja selgitas, miks hingamispäev nii tähtis on. Ma ei tundnud Kristust, kuid selleks ajaks, kui me kirikust lahkusime, sain ma hingamispäevast aru.

Käisin koos Amithiga igal nädalal kirikus. Mulle meeldis jumalateenistus ja kirikulaulud rahustasid. Piiblitunnid olid lihtsad, kuid sügava mõttega. Kristlus erines väga suuresti minu perekonna religioonist.

Ühinesin sageli oma klassikaaslase perekonnapalvusega. Nad selgitasid keerulisi salme Piiblist ja ma hakkasin ise Piiblit lugema. Loomislugu oli väga erinev sellest, mida mulle oli õpetatud. Ma mõistsin, et mul tuleb järgida Jumalat, mitte oma perekonna jumalaid.

Rääkisin oma vanematele, et olen otsustanud käia Jeesuse jälgedes ega teeni enam jumalaid, keda kord teenisin. Kuid vanemad ei loobunud neist. Ühel päeval palusid nad mind kaasa usulisele palverännakule – kandma nende pagasit, nagu nad ütlesid. Siis aga, kui taipasin, et nad tahtsid panna mind osalema templirituaalides, teadsin, et ma ei saa seda teha. Ma ei tahtnud nendega vaielda, seepärast astusin järgmises jaamas rongist maha ja läksin koju.

Kui mu vanemad koju jõudsid, küsisid nad, miks ma nad maha jätsin. Selgitasin, et Jumal keelab teiste jumalate teenimise. Istusime viis tundi koos, kui rääkisin, mida suutsin, Jumalast, loomisest, Jeesuse elust ja surmast ning Tema teisest tulekust. Lõpuks mu vanemad noogutasid. Nad ei mõistnud mu uut usku, kuid lasid mul oma veendumuste järgi toimida.

Täna Jumalat, et Tema juhtis mind seitsmenda päeva adventistide kooli. See muutis mu elu. Nüüd õpetan ma noori inimesi, teades, et nemad saavad jagada usku oma pereliikmetega. Sel moel saan mina oma panuse anda.

Meie misjoniannetused aitavad rajada tugeva seitsmenda päeva adventistide koolivõrgu üle kogu maailma, kus igal aastal leiavad Kristuse tuhanded noored inimesed. Täname teid misjonitöö toetamise eest.

Töötatud uuendus: Jumala missioon lõpetatakse

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 28:18 – 20; Jk 5:7, 8; Sk 10:1; Mt 3:11; Ilm 18:1; 19:11 – 16.

Meespeetav tekst: „Olge nüüd pika meelega, vennad, Issanda tulemiseni! Vaata, põllumees ootab kallist põlluvilja pika meelega, kuni ta saab varase ja hilise vihma. Olge siis teiegi pika meelega, kinnitage oma südant, sest Issanda tulemine on lähedal!” (Jk 5:7, 8).

Väljakutse kuulutada kogu maailmale evangeeliumi kolme-ingli-kuulutuse kontekstis võib näida võimatu. Kuigi seitsmenda päeva adventistide kogudus kasvab kiiresti, ei pea see sammu rahvastiku kasvuga. Maailmas on palju piirkondi, kus ei tunta nime „seitsmenda päeva adventistid” (veel vähem meie sõnumit).

Sellise karmi tõsiasja reaalsus paneb esitama tõsiseid küsimusi. Kas on võimalik, et evangeeliumi kuulutatakse kogu maailmas selle põlvkonna ajal? Kas toimub mingi ebaharilik läbimurre, mis kiirendab järsult kolme-ingli-sõnumi kuulutamist? Kui sellisel teemal arutleme, siis on vaja alati mees pidada üht: ülesanne on Jumala oma ja Tema viib selle lõpule. Samal ajal tuleb meil siiski meenutada, et ka meid on kutsutud selles lõputöös olulist osa täitma.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 28. septembriks.

Kristuse suure misjonikäsuga Mt 28:18 – 20 kaasneb Tema suur tööutus. Mis tööutus see on, mida see praktiliselt tähendab ja kuidas see meid julgustab? Miks on see tööutus meie jaoks nii tähtis?

Jüngrid ei rääkinud oma tugevusest, vaid Kristuse omast. Pauluse sõnade kohaselt kuulutati evangeeliumi (ja see on fakt) mõne napi aasta jooksul „kogu loodule taeva all” (Kl 1:23). Kuigi keegi võib leida probleeme selles, mida Pauluse sõnad täpselt tähendavad, on vaieldamatu, et evangeeliumi mõju esimese sajandi ühiskonnas oli võimas. See muutis maailma. Kristus töötas oma jüngritele, et Ta läkitab „teie üle oma Isa töötuse” ning nad saavad „väe kõrgelt” (Lk 24:49). Päästja lisas: „Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni.” (Ap 1:8).

Olgu ülesanne nii väljakutsuv kui tahes, Jumala töötused on kindlad. Jeesuse väide, et „seda Kuningriigi evangeeliumi kuulutatakse kogu ilma- maale, tunnistuseks kõigile rahvastele, ja siis tuleb lõpp” (Mt 24:14) on *töötus*. Näib võimatusena kuulutada evangeeliumi kogu maailmale, kuid Jumala vägi võib kõik tõkked. Iga inimene planeedil Maa saab mõistliku võimaluse kuulda ja mõista Jumala armastuse ja tõe sõnumit enne, kui meie Issand tagasi tuleb (vaata Ilm 18:1).

„Nägin ingleid taevasse ja tagasi ruttamas, nad tulid maa peale ja läksid jälle taevasse, valmistades ette mingi tähtsa sündmuse täitumist. Siis nägin ma veel üht võimast inglit saavat ülesande laskuda maa peale, et ühendada oma hää kolmanda ingli omaga ning et anda vägi ja võimsus tema sõnumile. Sellele inglile omistati suur vägi ja au, ja sedamööda, kuidas ta alla laskus, läks ilmamaa valgeks tema aust. Valgus, mis selle ingligna kaasnes, tungis kõikjale.” – Ellen G. White, *Varased kirjutised*, lk 277.

Jumal lõpetab oma töö. Tema valab oma Vaimu välja võimsa jõuga ning teostab selle, mida näib igasuguste inimlike arvestuste järgi olevat võimatu ellu viia.

Mil moel saad sa oma tegevusväljas olla veel tõhusam tunnistaja Issanda heaks? Mida saad *sina teha* selleks, et näeksid Mt 24:14 täitumist?

Nii Vana kui ka Uus Testament kasutavad Püha Vaimu kohta vee sümboolikat. Prohvet Jesaja tsiteerib meie Issanda sõnu: „Ma valan janusele vett... ma valan sinu soo peale oma Vaimu” (Js 44:3). Jesaja kasutab heebreake keelele omast kirjanduslikku võtet, mida nimetatakse parallelismiks. Tekstilõigu teine fraas selgitab esimest. Prohvet Joel arutleb samuti vee sümboli üle. Jumal töötas kasta Iisraeli põlde, ja teatab siis: „Ja pärast seda sünnib, et ma valan oma Vaimu kõige liha peale” (Jl 3:1). Jeesus kasutas Pühast Vaimust rääkides sümbolina vett (Jh 7:37 – 39).

Millist kahte sümbolit kasutavad järgnevad salmid Püha Vaimu väljavalamise kohta? Jl 2:21 – 24; 3:1 – 5; Jk 5:7, 8. Kuidas nende tähendust mõista?

Piibli aegadel toimus kündmine ja külvamine oktoobri keskel, peagi pärast varaste vihmade tulekut. Need varased vihmad panid seemne idanema ja toitsid tema kasvu algust. Hiline vihm tuli hiliskevadel, et valmistada küpsev vili lõikuseks. Odralõikus ja muu teravilja lõikus olid kevadised tegevused, millele järgnesid puuviljasaagid suvel ja sügisel.

Jumal kasutab varase ja hilise vihma sümboolikat kahel viisil. Vaimu varane vihm kastis jüngerid nelipühal selleks, et algust teha kristliku missiooniga. Hiline vihm valatakse Jumala kogudusele välja maailma ajaloo lõpupäeval selleks, et lõpetada Tema missioon siin maailmas. Mõistega „varane vihm” viidatakse ka Jumala Vaimu igapäevasele tegevusele iga uskliku veenda, juhendada, juhtida ja julgustada. „Hiline vihm” on mõiste, mis kirjeldab seda erilist toetust, mida annab kristlikule kogudusele Jumala Püha Vaim just enne Jeesuse tulekut.

„Sümbolite kaudu varasest ja hilisest vihmast, mis hommikumaadel langeb külvi- ja lõikuseajal, kuulutasid heebreake prohvetid ette vaimuliku anni osakssaamist Jumala kogudusele ebaharilikul määral. Püha Vaimu väljavalamine apostlite päeval oli varase vihma algus ning selle tulemus oli auline...

Kuid maailma lõikuse lõpu lähedal on töötatud veel üht erilist vaimulikku andi, mis peab valmistama koguduse ette Inimese Poja tulemiseks. Seda Vaimu väljavalamist on võrreldud hilise vihma langemisega. Just selle täiendava vae pärast peavad kristlased saatma oma palved lõikuse Issanda poole „hilise vihma ajal”. – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk-d 54, 55.

Mida räägivad järgnevad salmid meile vajaminevast ettevalmistusest selleks, et saada Püha Vaimu väe kogu täiust? Ap 1:14; Sk 10:1; Ap 3:18 – 20; 4:31; Ps 119:25; Jh 6:63.

Pühakiri kutsub meid üles paluma Jumalalt Püha vaimu (Lk 11:13). Jüngerid uskusid Kristuse töotust, ootasid üksmeelselt ja palvetasid Püha Vaimu väljavalamise pärast (Ap 1:8, 14). Põhjus, miks Jumal palub meil palvetada Püha Vaimu pärast, on selles, et meie ei ole ette valmistatud Vaimu vastu võtma, mitte aga selles, nagu poleks Tema valmis Vaimu andma. Kui palvetame Püha Vaimu väljavalamise pärast, tegutseb Jumal meis, et juhtida meid sügavama patukahetsuseni. Palvetamine väikeste gruppidega, koos koguduse teiste liikmetega seob meid kokku üksmeeles ja sõpruses. Nii palvetamine kui ka Piibli uurimine muudavad meie meeled tundlikumaks Püha Vaimu tegevusele meie elus.

Missugune on vaimuliku uuenduse loomulik tulemus meie elus? Milleni viib usuline ärkamine ja usupuhastus? Ps 51:13 – 16; Ap 4:13, 20; 5:33; 8:4.

Kogu usuline ärkamine ja ehe usupuhastus viib kirgliku soovini tunnistada. Kui meie südant täidab kõige selle tõsiselt kalliks pidamine, mida Jeesus meie heaks on teinud, siis on meil Peetruse ja Johannese sarnaselt „võimatu jätta rääkimata seda, mida me oleme näinud ja kuulnud” (Ap 4:20). Püha Vaimu väljavalamine nelipühäl varase vihma andis jüngeritele jõu mõjusalt tunnistada. Nende tunnistustöö oli nii võimas, et mässuline jõuk Tessaloonikas karjus hirmunult, et „need, kes kogu maal rahutust tekitavad, need on ka siia tulnud” (Ap 17:6).

Samamoodi nagu Püha Vaimu väljavalamine nelipühäl võimaldas jüngeritel olla kohutavaks tunnistajaks oma põlvkonnas, võimaldab Püha Vaimu väljavalamine hilise vihma levitada Jumala kogudusel sõnumit maailmale viimases põlvkonnas. Ei midagi vähemat kui hilise vihma vägi saa lõpule viia Jumala missiooni maa peal, ja Jumal ei pakugi midagi vähemat. Pakutakse taeva kõige kallihinnalisema anni otsatut varu selleks, et teostada kõige pakilisem ja tähtsam ülesanne, mis ial Tema kogudusele usaldatud on.

Varakristlased pöörasid oma jutlustamise ja tunnistamisega maailma „pea peale”. Miks ei öelda seda meie kohta?

Vana ja Uus Testament mõlemad kasutavad mitmesuguseid sümboleid – nagu vesi, tuul ja õli – selleks, et kirjeldada Püha Vaimu tööd. Ristija Johannes lükib keesse Püha Vaimu töö kohta veel ühe lüli – tule (Mt 3:11; Lk 3:16).

Paljud on Johannese ütlust vääriti mõistnud. See tekstilõik ei ütle, et „Tema ristib teid Püha Vaimu *või* tulega”. Tekstilõik ütleb: „Tema ristib teid Püha Vaimu *ja* tulega.” Väljendi teine pool „ja tulega” selgitab esimest poolt, „ristimist Püha Vaimuga”. Ristimine Püha Vaimuga on ristimine tulega. Uues Testamendis kasutatakse sõna *ristima* 80 korral ning see viitab täielikule vee alla vajutamisele.

Loe järgnevaid salme ja kirjelda, mida kujutab tule sümboolika Piiblis. 2Ms 3:2 – 4; 24:17; 1Kn 18:24; Ml 3:2, 3; Ap 2:1 – 4; Hb 12:29.

Tuli sümboliseerib Jumala au, kohalolu ja väge, mis ilmneb Püha Vaimu töös. Olla ristitud tulega tähendab olla Püha Vaimu kaudu üleni vajutatud Jumala kohalolu aulisusesse selleks, et tunnistada Tema väes. Mooses kohtus Jumalaga põleva põõsa juures ning läks siis Jumala kohalolu aust edasi selleks, et tunnistada vaaraole. Eelija tunnistas Iisraelile Jumala põletava kohalolu aus Karmeli mäel. Siis, kui tulekeeled nelipühapäeval jüngritele langesid, andsid jüngrid oma tunnistuse edasi keeltes, mida nad varem polnud osanud. Püha Vaimuga ristimine on Jumala väesse ja kohalolusse üleni sisse kastmine, selleks et saaksime mõjusalt tunnistada Tema aust. Maailma ajaloo viimseil päevil immutatakse Jumala rahvas veelkord läbi Tema kohaloluga, täidetakse Tema väega ning saadetakse Tema aust maailmale tunnistama.

Maailm saab täis Jumala au. „Sest maa saab täis Issanda au tundmist – otsekui veed katavad merepõhja” (Hb 2:14). Johannes nägi prohvetlikus nägemuses sõnumit toovat inglit tulemas taevast „ning maailm läks valgeks tema hiilgusest” (Ilm 18:1).

Jumala au, Tema armastav iseloom, saab Püha Vaimu väe kaudu ilmsiks ootavale maailmale ja pealtvaatavale universumile. Iga inimene planeedil Maa saab võimaluse kuulda ja mõista Jumala lõpuaja sõnumit.

Jumala au, Tema armastav iseloom, saab maailmale ilmsiks. Kuidas saad sa just nüüd oma mõjusfääris seda au enda eluga ilmutada? Mida see sinult nõuab?

Kogu Ilmutuseraamatu võib kokku võtta mõne nabi sõnaga: *Jeesus võidab, Saatan kaotab*.

Loe Ilm 12:17; 17:13, 14; 19:11 – 16. Milline on nende salmide keskne sõnum?

Siin on head uudised: sama Jeesus, kes lõi Saatanat ristil, tuleb jälle ning võidutseb pörguvägede üle ja teeb täieliku lõpu kurjusele (Ilm 19:19 – 21; Hs 28:18, 19). Kurjusele ei jää viimane sõna. Vaesusele ja viletsusele ei jää viimane sõna. Hädisusele ja hädale ei jää viimane sõna. Kaosele ja kuritegevusele ei jää viimane sõna. Haigusele ja hingeheitmisele ei jää viimane sõna.

Hoopis Jumalale jääb.

Sinnamaani teevad Isa, Poeg ja Püha Vaim kõik võimaliku selleks, et jõuda iga inimeseni. Jumala süda valutab kadunud maailma pärast. Varsti ilmutab Tema rahvas maailmale Jeesuse imelist armu ja tõde nii suusõnalise tunnistuse kui ka tegudega.

Mõistagi teeb Saatan kõik, mis tema võimuses, et sellele tunnistusele vastu astuda. Selles maailmas puhkeb lõpukriis. Jeesus valab välja oma Vaimu hilise vihma väes ning Jumala töö maa peal lõpetatakse.

„Jumala sulased ruttavad pühendumisest särava näoga ühest paigast teise, et kuulutada taeva sõnumit. Hoiatus kandub tuhandehäälsena üle kogu maailma. Tehakse imetegusid, tervistatakse haigeid, tunnustähed ja imed kaasnevad selle tööga.” – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 612.

Jumala töö maa peal lõpetatakse. Jeesus tuleb. Kogu taevas ja maa rõõmustab. Meie elus pole midagi tähtsamat kui kogeda iga päev südames Jumala armu taaselustumist ning paluda Tema Pühal Vaimul muuta meid tema sarnaseks (1Jh 3:1 – 3).

Meie maailm mureneb. Kes seda ei näeks? Ava oma süda Jeesusele ning anu hädavajalikku usulist ärkamist ja usupuhastust, mitte lihtsalt igaüks eraldi, vaid kogudus tervikuna – kas millelgi on suuremat mõtet kui sellel? Mis juhtub siis, kui meie süda alistub täiesti Temale ja me pühendume täielikult levitama seda sõnumit maailmale?

Edasiseks uurimiseks: „Kuulutust ei anta edasi mitte niivõrd tõestuste, kuivõrd Jumala Vaimu sügava veenmisjõu kaudu. Tõendid on juba esitatud, seeme on külvatud ja nüüd tärkab see ning kannab vilja. Misjonäride poolt levitatud trükised on avaldanud mõju; kuid siiski on paljusid, keda tõde sügavalt mõjutas, takistanud mitmesugused asjad tõde täielikult mõistmast ja sellele kuuletumast. Nüüd tungivad valguskiired kõikjale ja tõde lööb särema oma täies selguses. Jumala ustavad lapsed katkestavad sidemed, mis on neid seni tõest eemale hoidnud. Perekondlikud sidemed ja suhted kogudusega ei suuda neid enam takistada. Tõde on kallim kõigest muust. Vaatamata sellele, et saatan püüab kõigiti tõe levikut tõkestada, astub suur hulk inimesi Issanda poolele.” – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 612.

Küsimused aruteluks:

1. Ülaltoodud tsitaadis kirjutas Ellen G. White: „Kuulutust ei anta edasi mitte niivõrd tõestuste, kuivõrd Jumala Vaimu sügava veenmisjõu kaudu.” Arutlege klassis, mida see teie meelest tähendab. Mida see *ei* tähenda? Meie sõnum on ju küll väga loogiline, väga arukas ja selle poolt on mitmed vägagi võimsad argumendid. Kuidas siis mõista, millest Ellen White räägib?

2. Kuidas saame Tema koguduse kohta tänapäeval vaimulikult rakendada töotusi, mida Jumal andis oma rahvale Vanas Testamendis? 5Ms 11:13 – 18; Ho 6:1 – 3; 10:12.

3. Dr Stephen Hawking, üks maailma suurmees teaduses, nimetas hauatagust elu „nende inimeste jaoks sobivaks muinasjutuks, kes kardavad pimedust”. Miks näitab seesugune avaldus lihtsalt seda, kui oluline ja lootusrikas on meie sõnum maailmale, mis ei tunne Jumalat ega Tema armastust?

4. Kuigi me ei tea, millal Jeesus tagasi tuleb, tahame, et Ta tuleks ja lõpetaks selle patuhaige maailma ning paneks aluse uuele. Just sellepärast usume, et usuline ärkamine ja usupuhastus on meie rahva jaoks väga oluline, ja sellepärast õhutavad meie juhid meid sellele. See ei tule mingil muul viisil, kui Püha Vaimu tegevuse kaudu meie südames, ja see ei toimu enne, kui me igaüks ise ei langeta teadlikku otsust allutada ennast kogu südamest, kogu hingest ja kogu meelest Issandale. Kuidas saame ilma teiste üle kohut mõistmata, ilma ennast teistega võrdlemata teha oma osa, julgustada üksteist valmistuma Püha Vaimu tegutsemiseks oma elus?

Ma tahan teenida!

Marquan armastab Jeesust ja soovib, et iga inimene Teda tundma õpiks. Siis, kui poiss oli viiene, tahtis ta saada selgeks lugemise, et ise Piiblit lugeda. Ühel päeval küsis ta pastorilt enda jaoks mingit tööd. Pastor kutsus teda lastejuttu rääkima. Marquan tegi oma tööd hästi ja tal paluti rääkida lastejuttu paljudel kordadel. Siis ühel päeval palus pastor tal jutlust pidada.

“Mina? Ma olen alles kaheksa-aastane,” üllatus Marquan.

“See pole oluline, kui vana sa oled,” naeratas pastor. “Jumal saab kasutada igaüht, kes on tahtlik.”

Ma olen ju laps, mõtles Marquan. Millest ma jutlustan? Kas inimesed last üldse kuulavad? Marquan lubas, et palvetab selle pärast.

Marquani vanaema rääkis talle prohvet Jeremijast, kes mõtles ka, et ta on jutlustamiseks liiga noor, kuid Jumal käskis tal jagada oma armastust igale inimesele, kelle juurde ta saadetakse. Marquan järeldas, et Jumal kutsus teda jutlustama. Tema isa aitas tal esimest jutlust kirjutada ja siis õppis Marquan selle pähe.

Marquan tundis ennast päeval, mil ta pidi jutlustama, natuke ärevalt. Aga ta tuletas meelde Jumala sõnu prohvet Jesajale: “Ja ma panin oma sõnad sulle suhu” (Js 51:16). Marquan teadis, et Jumal oli temaga, ja tema ärevus kadus.

Inimesed tema linna teistest kogudustest said kuulda, et poisike pidas jutlust, ja nad kutsusid teda ka oma kogudusse rääkima. Marquan võttis kutsed vastu, sest ta oli Jumalale lubanud, et läheb sinna, kuhu Jumal palub tal minna. Ta palvetas, et tema jutlused oleksid õnnistuseks igaühele, kes teda kuulevad.

Siis, kui Marquan oli kaheteistkümnepäevane, pakkus pastor talle uut väljakutset: “Kogudus kavandab kolmenädalast Ilmutuseraamatu seminari ja me sooviksime, et sina selle läbi viiksid.” 21 jutlust ette valmistada ja pidada oli poisikese jaoks tohutu kohustus, kuid Marquan palvetas selle pärast ja sai kinnituse: Jumal soovis, et ta seda teeks.

Kogudus pidas koosolekuteseeriat üürisaalis. Esimesel öhtul tuli kohale umbes 250 inimest. Paljud tulid öhtu öhtu järel kuulama, kui poisike Jumala Sõna jutlustas.

“Olen õppinud, et siis, kui oleme vastuvõtlikud, saab Jumal kasutada meist igaüht selleks, et räägiksime kaasinimestele Jeesusest,” ütles Marquan. “Pole oluline, kui vana sa oled; Jeesus soovib lihtsalt, et sa oleksid tahtlik rääkima kaasinimestele Temast.”

Jumal on õnnistanud meid tõdedega, mida miljonid ei tea. Meie kohustus on neid tõdesid jagada. Me võime kaasinimestele rääkida, nende pärast palvetada ning saame anda misjonitöö heaks annetusi; nii saavad inimesed, keda me kunagi ei kohta, võimaluse kuulda, et Jeesus armastab neid.

Marquan Buchanan jagab oma usku enda kodulinna Arkansases, Ameerika Ühendriikides.